

ĐINH MẠC

Edit: Tiểu Thoa Tử

Design: Try Hoa

Chỉ Dẫn

寸草
三
里

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT VÀ ĐĂNG TẠI FANPAGE ĐINH MẠC
<https://www.facebook.com/tocgiadinhmac>

Mục lục

[Chương 1: Tiếng Đàn Trong Tuyết Mùa Đông \(1\).](#)

[Chương 2: Đông Tuyết Nghe Đàn \(2\).](#)

[Chương 3: Ông Đây Không Bán](#)

[Chương 4: Duy Ngã Độc Tôn \(1\).](#)

[Chương 5: Duy Ngã Độc Tôn \(2\).](#)

[Chương 6: Bộc Lộ Tài Năng \(1\).](#)

[Chương 7: Bộc Lộ Tài Năng \(2\).](#)

[Chương 8: Tư Cách Theo Đuổi](#)

[Chương 9: Ba Lần Cho Đồ Ăn](#)

[Chương 10: Ông Tám Tiểu Dã \(1\).](#)

[Chương 11: Ông Tám Tiểu Dã \(2\).](#)

[Chương 12: Cô Ấy Không Nhìn Tôi \(1\).](#)

[Chương 13: Cô Ấy Không Nhìn Tôi \(2\).](#)

[Chương 14: Ông Đây Vui Vẻ](#)

[Chương 15: Ông Đây Biết Sai Rồi \(1\).](#)

[Chương 16: Ông Đây Biết Sai Rồi \(2\).](#)

[Chương 17: Bảo Bối Đừng Chạy \(1\).](#)

[Chương 18: Bảo Bối Đừng Chạy \(2\).](#)

[Chương 19: Hello Keyboard \(1\).](#)

[Chương 20: Hello Keyboard \(2\).](#)

[Chương 21: Hello Keyboard \(3\).](#)

[Chương 22: Yêu Nữ Ngông Cuồng \(1\).](#)

[Chương 23: Yêu Nữ Ngông Cuồng \(2\).](#)

[Chương 24: Không Có Thuốc Chữa \(1\).](#)

[Chương 25: Không Có Thuốc Chữa \(2\).](#)

[Chương 26: Ai Dẫn Đến Phong Ba \(1\).](#)

[Chương 27: Ai Dẫn Đến Phong Ba \(2\).](#)

[Chương 28: Trong Lòng Người Nợ](#)

[Chương 29: Một Dao Trong Lòng \(1\).](#)

Review - Rabbitlyn

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiếng Đàn Trong Tuyết Mùa Đông (1)

"Cho thuê phòng tập ban nhạc:

Tiền thuê: 100 tệ/tiếng, nếu bạn chơi hay, tôi sẽ giảm một nửa.

Thiết bị: hạng nhất, người không biết hàng thì tránh xa

Địa chỉ: Hà Tây Hoa Đình Uyển

Cách thức liên lạc: applewho@yeah.net"

Mùa đông, ánh mặt trời yên tĩnh xuyên qua làn sương mù, lan toả khắp thành phố Tương. Không có gió lớn, cũng không có sương tuyết, nhưng trong không khí vô hình lưu động vẫn rét lạnh thấu xương.

Mấy người đàn ông đi vào khu cư xá Hoa Đình Uyển. Buổi chiều ở đây rất yên tĩnh. Bọn họ trở thành tiếng động lớn nhất và một vòng tạp sắc. Bọn họ đều mặc áo khoác bò hoặc áo hoodie, quần jean rách, trên người đeo đủ loại vòng cổ vòng tay, các loại dây xích va vào nhau phát ra tiếng, đôi giày cũ giẫm trên mặt đất, cổ rút lại, lạnh đến phát run. Tuy vậy bọn họ chả hề để ý. Bọn họ đi đến con đường đối diện trước một ngôi nhà. Ngôi nhà đó vô cùng nổi bật, muốn không chú ý đến cũng khó. Chỉ có một tầng, trước cửa có vườn cây trồng tú cầu, hoa hồng, cúc đại, thậm chí còn có rau hẹ và ớt, khắp đất là hoa cỏ màu xanh, tuy hơi khô héo, nhưng cũng thấy ấm áp. Toàn bộ cổng sơn màu lam nhạt, cửa sổ màu trắng. Thiết bị lắp đặt đơn giản, nhưng liếc nhìn có cảm giác tươi mát đến tận xương cốt.

Ba người đàn ông đứng trước sân nhỏ, hơi do dự. Một người tóc ngắn khuôn mặt gầy gò lông mi dài trong số đó lên tiếng: "Ở đây sao có cảm giác có dòng tiên khí nhỉ, thực sự là nơi này sao?"

Một người đàn ông tóc dài nhìn cửa, lại nhìn tin nhắn trong di động, nói: "Đúng vậy, người kia ở trong tin nhắn nói với chúng ta là số 107 toà nhà 5 Hoa Đình Uyển, chính là chỗ này...Phòng làm việc âm nhạc Ngô Sinh."

Trên cửa quả thực treo tấm bảng, trên thế chữ đó có chữ "Sinh". Mặc dù bọn họ không hiểu thư pháp, lại đều không hèn mà cảm thấy mấy chữ này thật đẹp.

Người đàn ông tóc dài sờ cằm, lộ ra nụ cười xấu xa: "Không phải là phụ nữ đấy chứ? Đàn ông sao lại làm phòng làm việc thế này, má nó!"

Người đàn ông mắt hí phía trước nói: "Người phụ nữ này cũng nguy trang giỏi thật." Ý anh ta là quảng cáo trên mạng kia.

Bọn họ đều mỉm cười. Người đàn ông thứ ba dáng người rắn chắc, mày rậm mắt sâu, rõ ràng chín chắn hơn, tiến lên bấm chuông. Hai người kia đã không nhịn nổi, dù chưa bước vào, cũng đã sờ linh tinh khắp vườn, hoặc là rướn cổ nhìn xung quanh.

Nhiệt độ quá thấp, sương mù lơ lửng ngưng đọng trên cửa sổ. Hứa Tâm Sinh đứng trước bàn, đang lau đàn, nghe thấy tiếng chuông cửa, chỉ mỉm cười. Bảng quảng cáo cho thuê phòng tập đã đưa lên ba ngày rồi, hôm nay mới có người đến hỏi thăm. Cô hơi do dự không biết có phải do quảng cáo mình ghi quá kiêu căng, nhưng cũng chẳng muốn sửa lại, dứt khoát chờ, vẫn là theo cách gọi của cô, đợi người có duyên đi.

Hứa Tâm Sinh để đàn đã lau xong vào chỗ cũ, lúc này mới đi ra cửa. Trong nháy mắt mở cửa, hai bên đều im lặng. Sau đó mấy người đàn ông đang đứng nghiêng ngả đều đứng thẳng. Triệu Đàm - người ấn chuông cửa,

hăng giọng một cái, nói: "Xin hỏi...đây có phải là nơi cho thuê phòng tập ban nhạc không?"

Hai người khác đều cười liếc anh ta, như thể cảm thấy trước mặt con gái, người anh em của mình chả ổn chút nào. Khuôn mặt Hứa Tâm Sinh bình tĩnh, thản nhiên đáp: "Đúng vậy, các anh là ban nhạc Triều Mộ sao?"

Mấy người đàn ông ra sức gật đầu.

Hứa Tâm Sinh nói: "Các anh vào xem đi, ở dưới tầng hầm." Cô dịch người qua, mấy người đàn ông đi vào, bước chân bất giác nhẹ nhàng chậm chạp thêm mấy phần. Hứa Tâm Sinh lại mở rộng cửa phía sau, khiến cho khí lạnh tràn vào làm mấy trang sách, tấm rèm tung bay. Mấy người đàn ông không tự chủ được quan sát xung quanh, chỉ thấy trong phòng gạch xám tường trắng, bàn gỗ sáng bóng, khắp nơi thanh nhã. Trên mấy chiếc bàn lớn có đàn cổ, sáo trúc, trong góc còn có cây piano đen trắng. Trên tường dán không ít ảnh chụp của trẻ con học đàn, có lẽ là học sinh của cô gái này.

Nơi này xứng đáng với cái tên phòng làm việc âm nhạc, chỉ là âm nhạc...không cùng chung đường với bọn họ. Tuy nhiên khi bọn họ theo Hứa Tâm Sinh xuống tầng ngầm, tất cả đột nhiên bùng nổ.

Hứa Tâm Sinh bật đèn lên, cả không gian lập tức sáng bừng. Không có bất cứ thiết bị gì cũ lắp đặt trên tường, mặt đất loang lổ, không khí hơi ẩm ướt, tất cả đều làm nổi bật cho những nhạc cụ giữa phòng. Hoàn toàn khác với trên nhà, thô ráp, thế giới tràn đầy cảm giác heavy metal (*).

(*)Heavy metal (thường được gọi tắt là metal) là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 và đầu 1970, chủ yếu ở Anh và Mỹ (wiki)

Người đàn ông tóc dài tiến lên đầu tiên, sờ cây đàn ghita, không hề ngại ngần lập tức cầm lấy, gào lên: "Moá! Fender Stratocaster (**)! Vợ

tôi!"

(**) Một loại đàn ghita nổi tiếng

Triệu Đàm là tay bass, đi thẳng đến chỗ cây bass, lại quay đầu nhìn Hứa Tầm Sinh. Hứa Tầm Sinh gật đầu, anh ta cầm lấy cây bass, cũng cười, thở dài: "Shit! Đồ tốt đó!"

Người chơi trống gọi là Huy Tử, cũng tức là người đàn ông gây mắt híp, ngồi vào trước khung trống, cầm lấy gậy, hít sâu, lại sờ lên da trống: "Dixon (***)...Oh My God, giết tôi đi! Có thể thử không?"

(***) Một thương hiệu trống nổi tiếng của Mỹ

Hứa Tầm Sinh nhìn dáng vẻ bọn họ, mỉm cười, gật đầu, lùi về sau mấy bước. Mấy người đàn ông nhìn lẫn nhau, Triệu Đàm nói: "Người hát chính của chúng tôi còn chưa tới, buổi chiều cậu ta phải đi làm. Chúng tôi chơi thử trước, nếu cô đã có những đồ thể này, chắc chắn tai nghe cũng tốt, nghe xem chúng tôi có đạt được điều kiện giảm nửa giá của cô hay không. Nhưng mà nói thực...thiết bị tốt như vậy, chúng tôi cũng không có ý chuộc lợi từ cô!" Anh ta gãi đầu, Huy Tử vội vàng lờm anh ta, dường như cảm thấy anh ta nói vậy hơi quá trung thực.

Người đàn ông tóc dài là tay ghita Trương Thiên Dao, đã ôm ghita lên, nói: "Còn có một cây Yamaha nữa, như thế đúng lúc phù hợp với Tiểu Dã. Người đẹp, nghe thử một chút, bảo đảm cô thoả mãn..."

Lời còn chưa dứt, ngón tay Trương Thiên Dao cong lên. Tiếng đàn lập tức phát ra, Hứa Tầm Sinh chỉ cảm thấy mang tai khê chấn động, mấy người đàn ông nhìn nhau gật đầu, vẻ mặt đều thay đổi. Tiếng ghita trôi chảy như dòng nước uốn lượn. Tiếng bass điện chắc nịch như lưỡi dao toé lửa, tay trống Huy Tử theo tiết tấu của bọn họ, đầu lắc lư, tay giơ lên, nhịp trống rơi xuống,

"Boom, boom, boom..." Vách tường như thế cũng bắt đầu theo tiết tấu, nhịp nhàng rung động.

Hứa Tâm Sinh dứt hai tay vào túi, nghe một lát, đợi lúc tiết tấu ngừng lại, mấy người đàn ông ngẩng đầu cười nhìn cô, vẻ mặt thoả mãn hưng phấn. Hứa Tâm Sinh không nhịn được cười theo: "Các anh cứ chơi một lát đi, chơi chán rồi lên."

Trương Thiên Dao: "Tốt quá..."

Hứa Tâm Sinh xoay người lên nhà, đám đàn ông nhìn nhau mấy lần, lúc này bọn họ chả còn tâm tư suy nghĩ tại sao một cô gái chơi nhạc cổ điển lại có một bộ thiết bị bùng nổ thế này; cũng không vướng mắc về chuyện có thể được cô giảm giá hay không. Bọn họ chỉ nghĩ sau này có thể được luyện tập với bộ thiết bị này rồi, cho dù chỉ là đồ thuê ngắn ngủi. Tuy nhiên trước khi bắt đầu chơi một bài khác, Trương Thiên Dao không nhịn được hỏi: "Các cậu không cảm thấy cô gái này rất đẹp sao?"

Triệu Đàm cười không nói gì. Huy Tử: "Chúng tôi đâu có mù!"

Hiệu quả cách âm của phòng luyện tập dưới tầng hầm rất tốt, Hứa Tâm Sinh đóng cửa lại, ngồi vào chỗ của mình, mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc đẹp dễ mà tràn đầy kích thích của bọn họ. Hứa Tâm Sinh ngồi gần người một lát, rót cho mình cốc trà, nhấp mấy ngụm, nhưng vẫn cảm thấy nhịp tim đập nhanh. Tiết tấu sục sôi kia không ngừng quanh quẩn bên tai. Cảm xúc của cô bộc phát, ngồi xuống trước khung đàn, mở vải che ra, hai tay bôi chút dầu, chạm vào dây, hai tay nhẹ nhàng nâng lên, hạ xuống. Tiếng đàn cổ nặng nề, hơi rung động. Khuôn mặt cô yên lặng như mặt trời mới mọc, chỉ có mười ngón tay, từ chậm chạp nặng nề biến thành nhanh chóng kích thích. Những tiết tấu rock and roll kia dần rời xa khỏi tai, chỉ còn lại tiếng đàn dần dần trôi bồng bềnh trong trời chiều, gió nhấc tấm rèm lên, chỉ còn tiếng đàn tràn ngập. Khoé miệng cô hơi cong lên, trong lúc đó như thể quên hết tất cả, ngay cả có người đi tới cũng không nghe thấy.

Đây cũng là cảnh tượng lần đầu Sầm Dã gặp Hứa Tầm Sinh. Một cô gái gầy còm, mặc áo len dày ấm áp, chiếc váy dài, mái tóc buộc đuôi ngựa, im lặng ngồi đằng kia. Làn da cô rất trắng, hai má ửng đỏ. Khuôn mặt không to, thực sự không gầy, thậm chí còn có chút thịt đấy. Đôi mắt vô cùng đen to, vì thế khuôn mặt lộ ra màu sắc rất tốt, khí sắc cũng rất mê người. Cô giơ ngón tay dài nhọn lên, bảy dây đàn lung linh đan vào nhau, tiếng nhạc vô cùng khuấy động, nhưng hoàn toàn khác với rock and roll của anh, căn phòng yên tĩnh, mang theo sự hào hùng, phong cách cổ xưa chấn động.

Sầm Dã nghe mấy giây. Anh cũng không kiên nhẫn nghe quá lâu: "Này!"

Cô gái không nghe thấy.

"Này..."

Sau lưng Hứa Tầm Sinh run lên, tiếng đàn im bật, ngẩng đầu nhìn thấy một người đàn ông rất cao đứng ở cửa ra vào. Sắc trời đã hơi tối, rõ ràng anh vội vàng chạy đến, còn hơi thở gấp.

Những năm tháng này, Hứa Tầm Sinh gặp được người đàn ông còn để ngôi giữa là rất hiếm đấy. Người trước mắt hiển nhiên là một người trong số đó. Anh mặc áo hoodie màu xanh da trời, cũng chỉ mặc nhiều hơn đám bạn anh một chút, trên đầu gối quần jean có hai chỗ rách, trên vai đeo ba lô màu đen.

Mái tóc đen xoã tung rẽ làm đôi, lộ ra khuôn mặt rõ ràng trắng nõn. Đôi mắt sâu mà dài, bên trong đen như mực sẫm bén. Mũi thẳng, môi nhếch lên, bên phải khoé mắt có một nốt ruồi nho nhỏ. Nếu nốt ruồi này ở trên một khuôn mặt bình thường, chỉ sợ là vướng víu, nhưng xuất hiện trên khuôn mặt này lại càng thêm sự thanh tú. Tuy nhiên trong sự đẹp đẽ này hiển nhiên có chứa một con quỷ đêm, dưới đôi mắt là quầng thâm, tuy hai

mắt có thần, nhưng cả người đầy mệt mỏi. Thấy Hứa Tâm Sinh không đáp lời, anh dựa vào khung cửa, lưỡi nhác như một con dê to xác, khoé miệng bật ra: "Hỏi cô đấy? Có phải đám anh em của tôi ở đây không?"

Hứa Tâm Sinh gật đầu: "Bọn họ thử thiết bị dưới tầng hầm."

Sầm Dã cẩn thận nghe, quả thực nghe được tiếng động, vậy mà vừa rồi bị tiếng đàn của cô gái này chặn mất. Anh đứng thẳng lên: "Tôi đi xuống xem một chút."

Hứa Tâm Sinh: "Cứ tự nhiên."

Khi đi qua cạnh cô, giọng nói nhàn nhạt của anh truyền đến: "Chơi đàn không tệ, cảm ơn."

Hứa Tâm Sinh không nói chuyện, nghe thấy tiếng anh chạy xuống bậc thang, sau đó là tiếng hét tiếng cười của mấy người đàn ông. Hứa Tâm Sinh ngồi xuống, tiếp tục uống trà nhưng không đánh đàn nữa, mỉm cười: Xú tiểu tử ở đâu chạy tới, còn ra vẻ thâm sâu bình luận đàn của cô.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đông Tuyệt Nghe Đàn (2)

Sau khi Sầm Dã xuống tầng hầm, ném ba lô xuống đất, nhìn thấy thiết bị trước mặt cũng vô cùng vui vẻ, cầm lấy cây ghita còn lại thử âm. Trương Thiên Dao thò tay vỗ vai anh, câu nói đầu tiên lại là: "Có phải cô gái trên nhà rất đoan trang không?"

Sầm Dã cũng không ngẩng đầu lên: "Ông đây tới tập luyện chứ không phải چرا gái."

"Ui...mợ nó, kẻ luôn hái hoa ngắt cỏ như cậu lại bắt đầu giả vờ đứng đắn rồi!" Trương Thiên Dao hét lên lùi về.

"Có lẽ cô ấy sẽ thưởng thức âm nhạc của chúng ta." Triệu Đàm đột nhiên xen vào.

"No, cô ta không phải là người chung đường với chúng ta." Sầm Dã không đầu không đuôi thốt ra một câu như vậy, ngẩng đầu, mỉm cười, "Còn chờ gì nữa? Chơi thôi!"

Vẫn là khúc nhạc vừa rồi, bởi vì thêm một chiếc đàn ghita, giai điệu càng thêm phong phú. Hứa Tầm Sinh cầm chén trà long tỉnh lắng nghe.

"Tôi đếm mây trôi trên bầu trời

Một đám hai đám ba bốn đám

Muốn tiễn đưa đám mây của em, nó vụng trộm bén lửa

Đỏ như đôi mắt của tôi

Đậm như son môi của em

Ấn náu nơi chân trời chầm chậm không thấy đâu

Tôi đi qua sông băng

Tim đóng băng không gào thét nổi

Nước chảy sâu bên trong, đàn cá xuyên qua thời gian

Tôi để lại tình yêu bên tả ngạn

Bối rồi ném sang bên kia

Chỉ còn mình tôi cô độc đi về nơi xa

Nhà tôi ở phía bắc Bắc Kinh

Lại lang thang đến phía nam

Họ hỏi tôi tại sao luôn nhìn xung quanh

Bởi vì tôi không biết con đường trước mắt

Liệu chẳng có xuyên được về phía em trong tương lai.

A...

Em nhìn xem trời vẫn xanh như thế

Vươn tay ra là có thể chạm vào mép của nó

Biển vẫn cứ sâu như vậy

Luôn trầm lặng phía sau tôi

Trầm lặng giống như tôi không biết làm thế nào

Cô gái thân yêu

Tôi sẵn lòng phiêu bạt

Tôi sẵn lòng lang thang

Tôi chưa từng thực sự buông thả

Xin em đừng thực sự quên đi

Dùng cảm khắc tên tôi trên bầu trời

Nghe tôi hát vì em ở phương xa.

..."

Hứa Tầm Sinh thực sự không ngờ anh có một giọng hát như vậy, trong trẻo, độc đáo, như một đám khói từ từ bay lên bùng sáng giữa trời chiều. Đoạn điệp khúc mang theo sự phong phú, thậm chí còn toát ra sự khàn khàn đầy rung động. Đồng nghiệp của anh chơi nhạc cũng vô cùng tốt. Khi anh dùng toàn lực hát ra "Tôi sẵn lòng phiêu bạt, sẵn lòng lang thang..." âm thanh phản kháng, tất cả tiếng nhạc đều mất đi, chỉ còn lại giọng hát của anh xuyên qua không khí, xuyên qua vách tường đi vào trong tai cô, cũng vào tận trong lòng cô.

Hứa Tầm Sinh đột nhiên nghĩ ra từng nhìn thấy một chiếc đàn cổ ở nhà bạn của cha. Trải qua năm tháng, tràn đầy hoa văn, nhưng vẫn sáng ngời như mới. Khi bạn khẽ chạm vào dây đàn, âm thanh phát ra cũng là trong trẻo, phong phú, rung động như thế.

Anh là ca sĩ thiên bẩm.

Hứa Tầm Sinh thực sự không ngờ vì tâm huyết dâng trào cho thuê phòng tập mà chọn được một ban nhạc có tiềm lực như vậy, một ca sĩ hát chính trẻ tuổi mà có thực lực đến thế. Tuy bây giờ ở thành phố Tương, bọn

họ dường như chưa có tiếng tăm gì. Ca khúc kết thúc, Hứa Tầm Sinh nghe thấy anh khẽ cười qua mic, sau đó lớn tiếng nói: "Cảm ơn mọi người! Thật vui khi hôm nay có thể giành được giải quán quân. À...phải cảm ơn những người hâm mộ của chúng tôi, người quản lý Mr A Á À, cảm ơn tất cả mọi người! Xin hãy nhớ kĩ tên của chúng tôi, chúng tôi đến từ thành phố Tương..."

Mấy người đàn ông cùng hét lên: "Ban nhạc Triều Mộ! Sớm sớm chiều chiều, luôn ở bên bạn!"

Hứa Tầm Sinh nhìn qua cửa sổ, hoàng hôn lan toả bốn phía, ánh đèn mới lên, khoe miệng cô khẽ cười, vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ.

Bọn họ nhanh chóng đi lên. Vẫn là Triệu Đàm thương lượng về tiền thuê cuối cùng với Hứa Tầm Sinh. Sầm Dã đội mũ lên, cúi đầu đi cuối cùng, dáng vẻ không liên quan đến mình. Không nghĩ tới bọn họ vừa lên nhà đã nhìn thấy Hứa Tầm Sinh ngâm bốn chén trà, ngẩng đầu cười. Cho dù bình thường bọn họ rất hiếm khi uống trà, nhưng có thể ngửi thấy mùi men sứ, trà cũng như người, mùi thơm âm ỉ.

"Vây...người đẹp." Triệu Đàm sờ đầu, nói, "Chúng tôi muốn thuê chỗ này."

Trương Thiên Dao cũng không nhịn được, xông lên trước, nụ cười xán lạn mang theo sự lưu manh: "Chị gái nhỏ, giảm nửa giá thuê cho chúng tôi nhé? Cũng đã nghe thấy tiếng ghita của tôi rồi còn chưa bị chinh phục sao? Còn cả hát chính của chúng tôi nữa, lợi hại không? Tay trống, bass, có ai không giỏi chứ? Keyboard hôm nay không tới, nhưng tuyệt đối sẽ không khiến cô thất vọng."

Mấy người đàn ông đều mỉm cười, người gọi là Huy Tử mắng: "Shit! Dao Tử, đừng có cầu xin thế chứ!"

Có lẽ Sầm Dã là người cao nhất, cũng im lặng nhất, Hứa Tầm Sinh liếc mắt thấy ngay anh, mũ che mắt mặt, cúi đầu, chỉ lộ ra sự tự tin như cười như không. Hứa Tầm Sinh cũng cười: "Luyện tập một lúc lâu rồi, mọi người uống trà đã." Đây là đạo đãi khách.

"Ừ." "Mấy người đàn ông bước lên, cầm lấy chén trà, giống như nuốt chửng, một ngụm uống sạch. Sầm Dã chậm rãi đi tới, cũng cầm lấy một chén, liếc Hứa Tầm Sinh. Cô cúi đầu lấy hai bản hợp đồng từ ngăn kéo ra, cũng không nhìn anh.

"Tôi cho các anh thuê." Hứa Tầm Sinh ôn hoà nói, "50 tệ một giờ, nhưng nhất định phải quý trọng, bộ thiết bị này là đồ quý của tôi. Mỗi tuần có thể dùng hai lần, tốt nhất là từ chiều đến trước mười giờ tối."

"A!"

"Tuyệt! Có thể nói là quá tuyệt rồi!"

"Chị gái nhỏ quá tốt rồi!"

Mấy người đàn ông hưng phấn tán thưởng, chỉ có mỗi Sầm Dã tựa vào tường, anh đặt chén trà không lên bàn, dáng vẻ im lìm.

"Vậy các anh xem hợp đồng đi." Hứa Tầm Sinh nói.

Triệu Đàm nhìn một lần, cảm thấy không có vấn đề gì, hỏi: "Ai kí đây?"

Mấy người đàn ông nhìn nhau, dù sao cũng chưa từng kí bất cứ hợp đồng gì. Trương Thiên Dao định thò tay ra, Sầm Dã đột nhiên đi tới, cầm bút trên bàn, không nhìn nội dung, lúc nhìn thấy ba chữ "Hứa Tầm Sinh" thì hơi ngơ ngác. Học sinh tiểu học cũng nhìn ra được chữ cô gái này siêu đẹp.

Vẽ mặt Sầm Dã không thay đổi, viết tên bên cạnh tên cô, chữ kí không khác gì học sinh tiểu học, chữ như gà bới. Hứa Tầm Sinh nhận lấy hợp đồng, nhìn thoáng qua, vẽ mặt vẫn bình thản, bỏ vào ngăn kéo: "Lần sau các anh đến tập có thể trả một lần hoặc là chia ra."

Sầm Dã: "Được."

Lúc này Trương Thiên Dao cười hì hì: "Chị gái nhỏ, chị tốt như vậy, thưởng thức lại cao, lại rất tinh mắt, quả thực chính là Bá Nhạc của chúng tôi. Lần sau nếu chúng tôi tham gia thi đấu hoặc là biểu diễn công khai, có thể...cho chúng tôi mượn bộ thiết bị này không?"

Đám đàn ông đều yên tĩnh nhìn Hứa Tầm Sinh. Cô tự nhiên đáp: "Hiện tại tôi cũng không có qua lại gì với các anh, có phải nói chuyện này hơi sớm không?"

Hôm nay cô luôn rất dễ nói chuyện, gần như là cầu gì đáp nấy, còn hùng hồn giảm một nửa tiền thuê cho bọn họ. Trương Thiên Dao không nghĩ tới cô lại có thể từ chối dứt khoát như vậy, hơi sửng sốt, nhưng nghĩ lại cảm thấy người ta nói không sai. Vì thế trong đầu mơ hồ có một suy nghĩ: cô gái này nhìn rất hiền hoà dễ nói chuyện, nhưng thực ra không hề đơn giản như vậy. Lúc này Sầm Dã gõ đầu Trương Thiên Dao: "Đi thôi, hợp đồng ông đây cũng đã kí rồi, còn trèo cao cái gì?"

Mấy người đàn ông rời khỏi phòng làm việc mới phát hiện trời đổ tuyết ào ào, vô biên vô hạn. Sầm Dã vươn tay, bắt mấy hạt nằm trong tay. Những người khác đã sớm rút cổ lại. Bầu trời tối đen rồi, càng lạnh hơn, toà nhà cao tầng xung quanh dần sáng đèn, nhưng vẫn cách bọn họ xa xôi như vậy. Tuy nhiên không hiểu sao tối nay bọn họ lại rất hưng phấn.

"A..." Sầm Dã hét to một tiếng khiến cho đèn cảm ứng trong mấy toà nhà sáng lên, sau đó là Trương Thiên Dao, Triệu Đàm...từng người như

mắc bệnh, hét lên, trước khi bảo vệ cư xá chạy đến ngăn lại, bọn họ đã chạy vào trong đêm tuyết.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ông Đây Không Bán

Hiện tại, cuộc sống của Hứa Tầm Sinh rất quy củ. Phần lớn bọn trẻ cuối tuần hoặc buổi tối mới đến học, ban ngày cô soạn nhạc, luyện đàn, chăm sóc đủ loại hoa cỏ. Thịnh thoảng sẽ lên núi hái ít trái cây, lá trà; thịnh thoảng cũng đi biểu diễn kiếm thêm chút thu nhập. Thu nhập không cao cũng không thấp, nhưng đủ để cô sống tự tại. Cũng có bạn đại học nhắc tới cô, sẽ nói: Hứa Tầm Sinh à, cô ấy can đảm, có cuộc sống mọi người hướng tới. Hứa Tầm Sinh chỉ cười trừ. Cha mẹ cô cũng không quá để ý, sau khi thanh toán căn hộ này xong, để cho cô sống tự do tự tại. Thịnh thoảng cha cô gọi điện đến hỏi cô về kinh nghiệm trồng hoa, hai cha con có thể trò chuyện một lúc lâu, cho đến khi mẹ cô ở bên đầu kia thúc giục: "Đồ ăn đã nguội cả rồi!" Thuận tiện cướp lấy điện thoại, dặn dò Hứa Tầm Sinh mấy câu, phải sinh hoạt ổn định, chăm chỉ làm việc, không được từ bỏ nâng cao nghề nghiệp. Khi đó Hứa Tầm Sinh sẽ dựa vào ghế xích đu trong phòng làm việc, vừa thò tay chạm vào ánh mặt trời, vừa đáp lại từng hứa hẹn.

Sau khi cho thuê phòng tập, ban nhạc Triều Mộ cũng không tới tập ngay, Hứa Tầm Sinh cũng không quá để ý. Sau đó là cuối tuần, cô có một học sinh chơi đàn cổ tham gia biểu diễn văn nghệ ở trường, phụ huynh hi vọng cô đến hiện trường chỉ đạo cổ vũ. Hứa Tầm Sinh tất nhiên đồng ý, cũng không yêu cầu bất kì chi phí nào.

Hội diễn văn nghệ diễn ra ở một quảng trường lớn bên bờ sông. Khi Hứa Tầm Sinh đến đó, chứng kiến khắp nơi đông nghịt học sinh và phụ huynh. Sân khấu phía trước được dựng lên, một đám trẻ con vừa múa vừa hát, ca khúc phổ biến thịnh hành. Hứa Tầm Sinh tìm một chỗ phía sau sân

khẩu, xem một lát, bật cười, cảm thấy bọn trẻ rất có tinh thần, vô cùng đáng yêu.

Học sinh của cô biểu diễn ở phía sau, vừa thấy Hứa Tầm Sinh đến, cô bé vô cùng vui vẻ, phụ huynh cũng hài lòng. Hứa Tầm Sinh ngồi xổm xuống, nói một chút cổ vũ với cô bé, lại chỉ ra những chỗ cô bé hay mắc sai lầm. Cô bé đáp ứng, khi lên sân khấu, cả người tràn đầy hiên ngang khí phách. Cô bé biểu diễn cũng khá, cuối cùng giành được giải nhì. Phụ huynh vô cùng vui vẻ dắt con đi, Hứa Tầm Sinh không còn việc gì lại xem biểu diễn thêm một lát.

Mắt thấy hội diễn sắp kết thúc, tất cả phụ huynh và học sinh lập tức rút đi như thủy triều, chỉ còn lại sân khấu trống không, một ít rác rưởi trên quảng trường, còn có một số nhân viên công tác bắt đầu di chuyển thiết bị, thu dọn ghế. Hứa Tầm Sinh ngẩng đầu, đúng lúc chạm vào ánh mặt trời bên bờ sông, cô nheo mắt xem một lát, quay người trở về nhà, nhân tiện nhặt một chiếc túi trên mặt đất, nhìn thấy rác lại nhặt vào, chỉ là thuận tay mà thôi. Đi một đoạn, đang xoay người nhặt hai chai đồ uống, bên cạnh có mấy nhân viên công tác đi qua, kéo một loạt ghế nhựa. Hứa Tầm Sinh lùi lại hai bước, nhường đường cho họ, lại nghe thấy một giọng nói thản nhiên, trong trẻo vang lên: "Cô luôn rảnh rỗi như vậy sao?"

Giọng nói này nghe qua một lần sẽ không quên. Hứa Tầm Sinh ngẩng đầu, nhìn thấy Sầm Dã chỉ mặc áo phông, bên dưới là quần vải, cả người đều là màu đen. Mái tóc vẫn rẽ ngôi giữa như trước, trong mắt có sự mệt mỏi, mắt mở to như cất giấu ánh mặt trời ngày đông. Lúc nói ra, bên mặt hiện ra làn khói. Hứa Tầm Sinh nhìn thấy tay anh lộ ra ngoài, hơi giật mình: "Anh không lạnh sao?"

Sầm Dã nhìn cô mặc kín như quả bóng, nhưng là quả bóng tươi mát thoát tục, anh không nhịn được cười, tay để lên chông ghế, nói: "Làm việc, lạnh cái rắm."

Hứa Tâm Sinh hơi không quá thích ứng với cách nói chuyện của anh, nhưng không nói gì, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy mấy người cùng trong ban nhạc với anh cũng đang khuôn đờ ở phía trước.

"Cô đang làm gì thế?" Sầm Dã nhìn chăm chăm túi rác trong tay cô.

Hứa Tâm Sinh cũng cụp mắt, nói: "Dù sao tôi cũng rảnh mà."

Sầm Dã gật đầu: "Thế thì giúp chúng tôi bớt việc rồi, đợi lát nữa quét dọn vệ sinh."

Hứa Tâm Sinh bình thản hỏi: "Công việc ban ngày của các anh đây sao?"

Sầm Dã vươn cánh tay dài ra, xếp ghế lên, thờ ơ đáp: "Cũng không hoàn toàn vậy, có việc gì thì làm nấy."

"À." Hứa Tâm Sinh cũng không còn đề tài gì để nói với anh, nghiêng người đứng sang một bên, để cho anh đi trước. Sầm Dã chông đồng ghế như một ngọn núi nhỏ, cũng không nhìn cô: "Đi đây."

Hứa Tâm Sinh: "Tạm biệt."

Ai ngờ lời còn chưa dứt đã có người chạy tới, là Trương Thiên Dao. Anh ta cũng giống như Sầm Dã, chỉ mặc có một chiếc áo phông, mái tóc dài hôm nay buộc sau gáy, lộ ra khuôn mặt sạch sẽ tuấn lãng.

"Hứa Tâm Sinh!" Dáng vẻ Trương Thiên Dao vui vẻ, đứng ở giữa hai người họ. Trương Thiên Dao hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Hứa Tâm Sinh giải thích qua nguyên nhân mình ở đây, Sầm Dã luôn im lặng đột nhiên chen vào: "Lúc tôi nhìn thấy cô ấy thì cô ấy đang nhặt rác." Hai người đàn ông đều bật cười, Hứa Tâm Sinh cũng không biết họ

đang cười gì. Trương Thiên Dao giơ ngón tay cái lên với cô: "Phục rồi, cô quả nhiên là thần tiên!"

Hứa Tâm Sinh nghĩ, cũng cười, thấy hai người đàn ông vẫn trêu chọc mình, nhân tiện nhắc nhở: "Cẩn thận đừng để bị cảm."

Trương Thiên Dao đáp: "Không đâu, đừng coi thường chúng tôi. Tìm công việc này cũng là Tiểu Dã nói để rèn luyện thân thể, làm âm nhạc phải có một cơ thể tốt, nhất là hát chính và tay ghita. Đúng không Tiểu Dã?"

Sầm Dã "ừ" một tiếng.

Hứa Tâm Sinh hơi bất ngờ, không nghĩ tới anh chàng này tính toán rất xa đây.

Cô vẫy tay: "Vậy hẹn gặp lại."

Trương Thiên Dao lại lên tiếng: "Hứa Tâm Sinh, tối thứ tư tuần sau chúng tôi sẽ biểu diễn ở quán bar Hắc Ca, cô có muốn tới xem không?"

Hứa Tâm Sinh hơi sững sốt, Trương Thiên Dao chờ mong nhìn cô. Sầm Dã thấp giọng cười: "Cậu mời cô ấy làm gì? Cô ấy giống như người thích ở dưới mặt đất sao? Cậu cũng chẳng phải là Beethoven."

Trương Thiên Dao hơi thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: "Đến đi, bây giờ coi như cô là nhà tài trợ của chúng tôi. Tiểu Dã, tôi, Huy Tử, Đàm Tử đều đi. Chúng tôi biểu diễn nên có thể lấy được mấy tấm vé miễn phí, cô cũng có thể dẫn bạn đến."

Dưới ánh mặt trời, hai người đàn ông bất ngờ nhìn thấy cô khẽ gật đầu, ánh mắt hơi cong lên, ánh sáng lưu chuyển, như cười như không.

"Được, tôi đi." Cô nói, "Không cần anh đưa vé đâu, tôi sẽ tự mua cổ vũ cho các anh. Dù sao...tôi cũng không phải chỉ nghe mỗi Beethoven."

Sầm Dã hơi giật mình, Trương Thiên Dao lại cười ha ha, đập đầu Sầm Dã, sau đó nói: "Shit, tôi không nhìn lầm rồi, cô quả nhiên là người có đẳng cấp. Ngày đó tôi nhất định đánh ghita thật tung bừng."

Hứa Tâm Sinh chậm rãi bước đi y như lúc cô đến. Lúc này hai người đàn ông mới tiếp tục làm việc. Đừng nhìn lúc nói chuyện phiếm với Hứa Tâm Sinh, hai người dường như vô cùng thoải mái đùa cợt, trên thực tế chuyển chuyển dời dời cả ngày, toàn thân sớm đã đau nhức, mệt không chịu nổi. Thân thể tựa như con bò già, khó khăn lắm mới xong việc. Người lái xe chở toàn bộ thiết bị đi, lúc này hai người mới mặc áo khoác, áo len cũng lười mặc, rút cổ ngồi bên bồn hoa trên quảng trường, nhìn mặt sông cách đó không xa, cũng mặc kệ mặt đất có bẩn hay không. Trương Thiên Dao lấy nửa bao thuốc ra, lấy một điếu rồi ném cho Sầm Dã. Hai người rít khói mịt mù. Lúc này Trương Thiên Dao lộ ra vẻ mặt trầm mặc khác hoàn toàn với vừa rồi, hút một lát mới hỏi Sầm Dã: "Chúng ta thật vất vả mới có cơ hội biểu diễn ở Hắc Ca, cậu cảm thấy tuần sau...chúng ta có thể nổi tiếng sao?"

Sầm Dã dùng ngón tay thon dài, rít một hơi, nói: "Sợ à? Có phải chúng ta chưa từng biểu diễn đâu?"

Trương Thiên Dao cười ha ha, dường như một chút tự ti trong lòng đã bị quét sạch. Anh ta híп mắt: "Tôi không nghĩ tới Hứa Tâm Sinh sẽ thực sự đến." Trong lời nói chưa đựng sự vui mừng.

Sầm Dã nghiêng người liếc anh ta: "Cậu sẽ không động lòng với cô ta chứ? Mợ nó? Có bệnh à?"

Trương Thiên Dao thản nhiên nói: "Động lòng cái rắm, tôi trêu cô ấy không được sao?"

Tám rưỡi tối, hai người họ đứng giờ tới quán bar. Tuy quán bar này không nổi tiếng bằng Hắc Ca, nhưng thù lao cũng không tệ lắm. Huy Tử,

Triệu Đàm đều đã đến, keyboard Trương Hải đến muộn như thường lệ. Còn chưa đến lượt bọn họ biểu diễn, mấy người nghỉ ngơi ngay căn phòng sau sân khấu, ngồi hút thuốc, nói chuyện phiếm. Sầm Dã theo thói quen lấy di động ra, vui đầu chơi. Triệu Đàm bưng cốc trà thư giãn, đặt vào tay anh nói: "Uống chút cho nhuận giọng."

"Ừ." Sầm Dã giơ tay ra nhận lấy.

Mấy người đều là anh em, nhưng chỉ có Triệu Đàm là bạn học đại học với anh, cũng theo anh từ Đông Bắc lưu lạc đến thành phố Tương, tuy im lặng ít nói, nhưng bình thường cũng tương đối chăm sóc Sầm Dã.

"Moá!" Sầm Dã hét lên, liếc mắt: "Lão tử bị giết rồi! Đàm Tử, vợ nó cậu cũng không phải mẹ tôi, bảo tôi uống trà cái gì."

Mọi người đều bật cười, Triệu Đàm cũng không tức giận, nhàn nhạt nói: "Cậu là hát chính, cổ họng không giữ gìn tốt không phải là phụ lòng chúng tôi sao?"

Tuy Sầm Dã vẫn còn hơi tức giận, nhưng không nói gì, nhắc cốc trà lên uống cạn, rồi đập cộp một tiếng. Đúng lúc này có người gõ cửa. Trương Thiên Dao lười biếng đáp: "Vào đi."

Đi vào là một cô gái nhuộm tóc vàng, đeo xước tai mèo, trang điểm đậm, đôi chân dài trắng như tuyết lộ ra, nhìn tuổi cũng chưa đến hai mươi, trong tay còn cầm một chiếc hộp lớn, thăm dò đi vào, nhìn thấy bọn họ, mỉm cười. Nhóm đàn ông đều đã gặp cô ta, nhìn về phía Sầm Dã. Sầm Dã liếc cô ta, cầm lấy điện thoại trên bàn tiếp tục chơi.

"Không phải chúng ta nên tránh đi sao?" Huy Tử xấu xa nói.

Trương Thiên Dao thấp giọng: "Tôi đã bảo cậu ta trêu hoa ghẹo nguyệt mà. Vợ nó, cậu ta đẹp hơn một tí thì đã nổi tiếng ngay, chúng ta

mới ra mắt được bao lâu chứ mà đã có mấy cô gái mê cậu ta. Thư Nhan, có cần chúng tôi tránh đi không?" Lời là nói với cô bé kia.

Sầm Dã cũng không ngẩng đầu: "Tránh cái mợ cậu."

Mấy người đàn ông bật cười, chờ xem kịch vui. Cô gái gọi là Thư Nhan cũng không ngại, người bên ngoài nhìn chỉ thấy trên khuôn mặt, ánh mắt cô ta bừng sáng, đó là ánh sáng khi một cô gái ngưỡng mộ một người đàn ông. Cô ta thoải mái chào hỏi bọn họ, sau đó đi đến trước mặt Sầm Dã.

"Tiểu Dã." Thư Nhan nói, "Lần trước anh nói thích nhãn hiệu đàn ghita này, em đã xin cha mua cho. Là quà tặng anh biểu diễn ở Hắc Ca tuần sau, tặng anh này." Trong ánh mắt, lời nói đều là chờ đợi. Thấy Sầm Dã thờ ơ, cô ta mỉm cười, mở hộp ra.

Mấy người đàn ông tụ lại, đều kêu lên: "Mợ nó! Thư Nhan cũng chơi khô máu thật." Trương Thiên Dao đẩy bả vai Sầm Dã: "Tiểu Dã, cậu còn giả bộ gì thế? Đã nhận được ghita rồi thì hôn một cái đi. Hơn nữa Thư Nhan cũng xinh đẹp như vậy." Ngụ ý chính là cảm thấy Sầm Dã tiếp nhận Thư Nhan, chơi bởi một lúc cũng được.

Lúc này Sầm Dã mới ngẩng đầu, liếc nhìn ghita, lại nhìn Thư Nhan, mỉm cười. Ban nhạc của bọn họ thành lập ở Trường Sa cũng mấy tháng rồi, cũng biểu diễn mấy lần, coi như cũng có chút danh tiếng, có một ít người hâm mộ. Thư Nhan là một trong số đó, có lẽ là hai tháng trước, chỉ cần ban nhạc Triều Mộ biểu diễn ở đâu thì cô bé đều đến. Sầm Dã thực sự thấy hơi phiền.

"Chiếc đàn ghita này cũng phải mấy nghìn nhỉ?" Sầm Dã hỏi.

Trong mắt Thư Nhan thoáng hiện lên vẻ kiêu ngạo. mấy người đàn ông khác nhìn dáng vẻ của Sầm Dã thì biết không tốt rồi, tính cách anh quái gở, sợ là tức giận rồi. Sầm Dã chậm rãi nói: "Đắt như vậy, tôi làm ba

tháng cũng không mua nổi. Nếu nhận lấy không phải là bán mình cho cô sao?"

Mặt Thư Nhan hơi đỏ lên: "Tiểu Dã, anh đừng nói đùa, em không có ý đó."

Sầm Dã hoàn toàn không nghe, ngắt lời cô ta: "Không bán thân thì phải bán thận, bán hai thứ tôi đều không nỡ. Không làm không nhận lộc, cô vẫn nên cầm về đi, ai thích thì người ấy lấy. Ông đây không lấy không đồ của phụ nữ!"

Nói xong anh khẽ dựa vào ghế, mỉm cười: "Hơn nữa hiện tại ông đây đã có một cây ghita rất tốt rồi."

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Duy Ngã Độc Tôn (1)

Trong trí nhớ của Sầm Dã, người nhà gần như chỉ cần nhìn thấy anh đánh ghita là cau mày. Không chỉ cha anh nghiêm khắc im lặng, người anh hiền hậu của anh, thậm chí còn cả người mẹ yếu đuối dịu dàng của anh. Mẹ sẽ lén gọi điện cho anh, nhỏ giọng cầu xin: "Tiểu Dã, đừng chơi cái kia nữa, đừng cố chấp nữa, sớm về Thân Dương, tìm phần công việc ổn định có được không?"

Sầm Dã có thể tức giận hét lên với cha, nhưng đối với mẹ, anh thường xuyên cảm thấy mất đi tất cả sức lực, đó là một loại đau khổ không thể lý giải. Anh chỉ có thể bực bội ứng phó mấy câu, thỉnh thoảng thậm chí tức giận, sau đó cúp máy.

Mẹ hỏi số thẻ muốn gửi chút tiền sinh hoạt cho anh, nhưng anh không chịu. Mỗi đêm khuya, Sầm Dã hai ba tuổi, nằm trong căn phòng nhỏ thuê chung với Triệu Đàm, bên giường treo một chiếc ghita không phải quá tốt nhưng tiêu hết toàn bộ tiền tích góp của anh, hai tay anh đặt sau gáy, nhìn về phương xa đen kịt. Trong lòng tựa như có một cái hang, vĩnh viễn không lấp đầy được. Cũng may sau khi thành lập ban nhạc Triều Mộ, cũng có chút danh tiếng ở Trường Sa, chỉ là cơ hội biểu diễn còn quá ít, chương trình âm nhạc và biểu diễn lưu động còn chưa sờ vào được, nhưng Sầm Dã tin, trong lòng trống rỗng lạnh lùng tràn ngập tin tưởng, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Năm sau, thậm chí năm sau nữa, bọn họ nhất định sẽ được quần chúng thưởng thức, thậm chí được nhà sản xuất chuyên nghiệp thưởng thức, nhất định có thể tỏa sáng.

Nghĩ tới đây, ngực Sầm Dã nóng hầm hập, sờ túi móc ra điều thuốc, ngậm vào, tính châm thì Triệu Đàm lên tiếng: "Mợ nó, đừng nằm trên giường hút thuốc, gây ra hoả hoạn chúng ta bồi thường không nổi đâu."

Sầm Dã đáp: "Ông đây còn chưa châm đâu." Trượt sang ngồi bên giường Triệu Đàm, vừa hút thuốc vừa gõ nhịp vào đầu gối.

Triệu Đàm quan sát vẻ mặt của anh, hỏi: "Lại nghĩ ra giai điệu gì mới rồi hả?"

Sầm Dã lạnh lùng cười, ngón tay dường như không dừng lại được. Triệu Đàm ngồi dậy, tay đập lên vai anh: "Hôm nay có thứ gì kích thích linh cảm của cậu hả?"

Ngón tay Sầm Dã đột nhiên dừng lại. Triệu Đàm hỏi anh mới nhận ra có một giai điệu không ngừng vang trong đầu anh, lúc này khiến cho lòng anh không thể bình tĩnh nổi, bất an xao động trong đêm khuya. Một hình ảnh chợt loé lên, cô gái ngồi bên đàn, khuôn mặt yên tĩnh, ánh mắt say mê.

"Mỗi ngày ông đây đều có linh cảm tự động." Sầm Dã nói.

Triệu Đàm cười: "Biến."

Hút hết điều thuốc, Sầm Dã ngồi dậy, hất chiếc áo khoác dày ra - bọn họ mua được giá khá rẻ trên thị trường, khá tốt còn giữ ấm. Anh bò đến chiếc bàn nhỏ duy nhất trong phòng, bật đèn bàn, rút ra mấy tờ giấy và bút, bắt đầu ghi lại giai điệu.

Triệu Đàm nghịch điện thoại một lát, mắt thấy đã hai rưỡi rồi, nói ra: "Này, đi ngủ sớm một chút, tối mai còn phải biểu diễn ở Hắc Ca đấy."

Sầm Dã cũng không quay đầu lại, chỉ ừ một tiếng. Triệu Đàm biết rõ khuyên cũng vô ích, anh ta dứt khoát lăm bằm đại tác gia. Trong căn phòng

bé xịu, cửa sổ hẹp, ngọn đèn nhỏ, trong đêm đông lạnh giá, đèn bật trắng đêm.

Triệu Đàm ngủ đến khi mặt trời lên cao, nhìn thấy bóng người vẫn còn ngồi trước bàn, anh ta hoảng hốt, "Shit!" Triệu Đàm nháy dựng lên, đập vào vai Sầm Dã: "Cậu có nghĩ đến sức khoẻ không đấy? Lại thâu đêm?"

Lúc này Sầm Dã mới từ từ dựa về sau, dưới đôi mắt thâm thúy là quầng thâm, khuôn mặt trắng nõn càng tái nhợt, mười ngón tay thon dài xoay bút, thản nhiên cười: "Ông đây đi ngủ, viết xong rồi."

Anh ngáp thật dài, đột nhiên biến thành một chú cún ngắc ngoải, bò lên giường, ầm một tiếng ngã xuống, gần như một giây sau vang lên tiếng ngáy kéo dài. Triệu Đàm bó tay, cầm lấy mấy tờ giấy trên bàn, thấp giọng ngâm nga mấy câu, trong ánh mắt dần có ý cười.

Tuy nhiên hôm nay Sầm Dã cũng không thể ngủ quá lâu, còn sống là còn làm việc, phải đến luyện tập ở quán bar Hắc Ca nổi tiếng. Cho nên sau khi xong việc, quán bar cũng đã bắt đầu kinh doanh. Chưa tới lượt nhóm họ biểu diễn, trong tiếng nhạc ồn ào, anh ghé vào ghế salon trong góc, vùi đầu ngủ. Đồng bọn biết rõ anh mệt, cũng không gọi, nghĩ đến trước khi biểu diễn để cho anh ngủ thêm một lát.

Keyboard Trương Hải là người lớn tuổi nhất trong đám bọn họ, khoảng hai tám hai chín, cũng là người từng trải, chỉ là vẫn chưa làm nên trò trống gì. Anh ta là người thành phố Tương, kỹ thuật, quan hệ rộng. Cơ hội biểu diễn ở Hắc Ca chủ yếu cũng từ anh ta mà có. Hôm nay Trương Hải hiếm khi đến sớm, mặc áo khoác da, miệng ngậm điếu xì gà giá rẻ, làn da thô ráp, gầy còm thiếu sức sống. Anh ta vừa nhìn thấy Sầm Dã nằm phịch trên ghế salon, cau mày mắng: "Đã sắp bắt đầu biểu diễn rồi, sao thằng nhóc này vẫn còn ngủ?"

Huy Tử thực ra không phải tay trống của riêng ban nhạc họ, còn làm trong ban nhạc khác nữa, đầu năm nay với một ban nhạc mới, không có bất cứ xuất thân gì, muốn tìm được từng thành viên phù hợp cũng không hề dễ dàng, nhưng mỗi lần luyện tập biểu diễn Huy Tử đều đến đúng giờ, cũng coi như tận tâm. Lúc này anh ta tựa bên cạnh Trương Hải, cười xấu xa: "Không lẽ thằng nhóc này đi chơi thông đêm với em gái nào sao?"

Triệu Đàm đáp: "Bớt nói linh tinh đi, đêm qua cậu ấy có linh cảm, thức cả đêm sáng tác, khá được đấy, chúng ta sẽ luyện sau."

Vì thế mọi người đều thở dài: "Thằng nhóc này..." Hiển nhiên là đã quen với chuyện này.

Trương Thiên Dao hôm nay lễ mễ cả một lúc lâu mới từ trong WC thay quần áo đi ra. Vừa xuất hiện, mọi người mới phát hiện hôm nay anh ta khác với bình thường. Đầu đã gội sạch, râu ria xồm xoàm không còn, đã cạo sạch. Mặt cũng rửa rất sạch, so với bình thường còn trắng hơn, hình như có đánh chút phấn. Còn mặc cả áo sơ mi quần âu đen bình thường không nở mặc, cổ áo cũng banh hơi bị rộng đấy.

"Ôi! Đệch!" Trương Hải hô lên, "Thận cậu hôm nay phát xuân à?"

Huy Tử: "Mỗi ngày cậu ta đều phát xuân."

Trương Thiên Dao đắc ý vuốt tóc, ngồi xuống bên cạnh bọn họ: "Ít nói linh tinh đê, không phải tôi coi trọng buổi biểu diễn hôm nay sao?"

Triệu Đàm cười: "Rất đẹp nha."

Trương Thiên Dao chỉ tay về Sầm Dĩ còn đang ngủ say: "Có phải còn đẹp hơn cậu ta không?"

Triệu Đàm gật đầu: "Tính cậu ta làm gì."

Mọi người cười ha ha. Đúng lúc này, Huy Tử đột nhiên huých tay vào Trương Thiên Dao, "Kìa!" Anh ta nhìn về phía cửa. Vì thế Trương Thiên Dao, Triệu Đàm, Huy Tử đều yên tĩnh nhìn lại.

Sâm Dã đang mơ màng ngủ, khi thì mơ thấy mình trở lại Đông Bắc đạp trên tuyết đọng dày đặc, nhìn nhánh cây khô héo, trong lòng vừa thân thiết vừa lạ lẫm, vừa ngọt ngào vừa đau khổ; khi thì nghe thấy tiếng âm ã của đám đồng bọn bên cạnh, nhất là Trương Thiên Dao, giọng lớn đến dọa người. Sâm Dã cũng nghe thấy cậu ta nói khoác mình đẹp trai, trong lòng Sâm Dã cười lạnh: Cậu đẹp trai ư? Ông đây nhố hết lông vẫn đẹp hơn cậu.

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Duy Ngã Độc Tôn (2)

Còn cả tiếng nhạc ầm ầm, tiếng nhiều người nói chuyện, tiếng ca ầm ập lọt vào tai. Tất cả những âm thanh này đều tạo thành cảnh sắc muôn màu muôn vẻ trong mơ. Cho nên sau một hồi cười lớn, mọi người đột nhiên yên tĩnh khiến Sầm Dã không thích ứng được. Anh không nói rõ được là loại cảm nhận gì, như bị gì đó, anh đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu, nhìn thấy đồng bọn bên cạnh yên lặng, sau đó anh cũng nhìn theo ánh mắt họ. Có một cô gái đi đến những chiếc bàn rải rác phía dưới, trong đám người ồn ào, cô đi rất yên tĩnh, nhưng có rất nhiều người đang nhìn cô.

Sầm Dã vẫn không cử động, mặt không biểu cảm nhìn. Từ xưa đến nay, ở quán bar mỹ nữ như mây, đối với đám người lẫn lộn trong quán bar như bọn họ dạng phụ nữ nào mà chưa thấy, nhưng cô gái này hoàn toàn đặc biệt.

Hôm nay cô thả tóc dài xuống, hoá ra cô có mái tóc dài gợn sóng, đen nhánh, mỗi lọn đều mềm mại, hoàn mỹ bên đôi má. Làn da cô vốn trắng hồng, lúc này dưới ngọn đèn u ám càng tôn thêm, hiện lên nhan sắc càng đẹp. Đôi mắt sâu thẳm, bình tĩnh như xử nữ. Đôi môi đỏ mọng như toả sáng. Cô mặc áo khoác ấm áp rộng thùng thình, bên trong là áo len đen cùng với váy nhiều tầng, nhưng vẫn không thể hoàn toàn che đậy dáng người thon thả mà đầy đặn. Cô còn đi giày cao gót, tầm hai mươi phân, vô cùng duyên dáng yêu kiều.

Nhưng quan trọng nhất là khí chất của cô, dưới lớp hoá trang đẹp đẽ ẩn hiện ngũ quan thanh tú xinh đẹp, khiến cho cô thu hút sự chú ý của

không ít người. Còn cô như đã nhìn quen rồi, hoặc là không thèm để ý, cầm chiếc túi xách màu vàng thêu hoa văn, từ từ đi đến.

Không chỉ có đàn ông nhìn cô mà còn có cả phụ nữ. Dưới ánh sáng u ám, cô như một đoá hoa lê từ từ bung nở, im ắng, tích tụ đầy ánh sáng. Những chiếc bàn bên dưới vốn đã ngồi đầy, cô im lặng nhìn xung quanh một lần. Một người đàn ông ngồi bàn một mình bên cạnh đột nhiên mỉm cười, nói với cô câu gì đó. Nét mặt cô vẫn rất yên lặng, sau đó mỉm cười, dường như nói cảm ơn. Người đàn ông kia cầm ly rượu đứng dậy, đi sang bàn bên cạnh ngồi cùng người khác. Vẻ mặt tiêu sái như thể đã làm một chuyện đầy phong cách.

Hứa Tâm Sinh chỉnh lại váy, ngồi xuống bàn, tay chống lên cằm, nhìn lên sân khấu chờ đợi. Bầu không khí hơi hỗn loạn vì cô dường như lúc này mới đột nhiên tản đi. Ai nói chuyện thì cứ nói chuyện, dò xét thì dò xét, tất cả trở lại như thường.

Bàn của Sầm Dã cũng đồng thời nổ tung. Trương Hải chưa từng nhìn thấy Hứa Tâm Sinh, thấp giọng vui mừng: "Moá, tiên nữ ở đâu đến thế? Hay vẫn là con người?"

"Anh Hải, anh đừng để ý đến cô ấy." Trương Thiên Dao đột nhiên nói, Sầm Dã lập tức ngẩng đầu nhìn về phía anh ta. Ánh mắt Trương Thiên Dao vẫn nhìn thẳng về chỗ Hứa Tâm Sinh, nhưng lại nói với Sầm Dã: "Tiểu Dã, tôi đổi ý rồi."

Sầm Dã không đáp. Trương Thiên Dao nhả từng chữ: "Mọi người cảm thấy tôi có thể theo đuổi được vị tiên nữ này không?"

Tất cả mọi người im lặng, sau đó đồng thanh: "Không thể!"

Trương Thiên Dao: "Shit! Có phải là anh em không đấy? Hiện tại ông đây đẳng cấp như vậy!" Vừa định vẫy tay gọi Hứa Tâm Sinh, quản lý quán bar lại đi tới, bảo bọn họ lập tức lên sân khấu chuẩn bị biểu diễn. Lúc này

Trương Thiên Dao mới thu lại thần sắc phóng đãng, cả đám người tinh thần phấn chấn đi theo quản lý lên sân khấu.

Hiện tại ban nhạc Triều Mộ cũng có ít người hâm mộ, khi bọn họ đi về phía sau sân khấu, có người hét: "Ban nhạc Triều Mộ!" "Tiểu Dã!" "Thiên Dao!" Một số người đều quay đầu lại cười vẫy tay chào fans. Sầm Dã chưa bao giờ phản ứng với tình huống này, hôm nay lại vô thức quay đầu nhìn.

Có mấy cô gái không thấy rõ mặt trong đám người hét lên, vẻ mặt Sầm Dã vẫn thản nhiên. Trong nháy mắt lơ đãng, chính giữa đám người, trong hoàn cảnh ánh sáng không tốt lắm, anh nhìn thấy Hứa Tầm Sinh, cô cũng nhìn thấy anh. Sau đó hai người đều không có biểu cảm gì mà rời mắt đi. Sau khi đến hậu trường, Sầm Dã vội vàng đi WC rửa mặt, lấy hộp phấn bảo bối của Triệu Đàm, chát lung tung lên mặt, lấy nước làm ướt sơ tóc, chuẩn bị thoả đáng.

Lập tức đến lượt họ lên sân khấu rồi. Một số người đàn ông im lặng đứng dưới sân khấu, không ai nói chuyện. Sân khấu đã chuẩn bị tốt cho họ. Trên sân khấu đầy sương, ánh đèn lập loè. Có người đọc tên bọn họ, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay, có người hưng phấn nhảy lên, có người mỉm cười mong chờ. Lúc này cổ họng mấy người đàn ông đều khô, tim như nhảy lên theo từng nhịp nhạc. Nhân viên quán bar bên cạnh hô một tiếng, ra hiệu cho họ lập tức lên sân khấu. Triệu Đàm đột nhiên vươn tay, thấp giọng: "Ban nhạc Triều Mộ, duy ngã độc tôn!"

"Ban nhạc Triều Mộ, duy ngã độc tôn!" Có người lập tức lặp lại, sau đó một tay đập lên. Trương Thiên Dao, Huy Tử, Sầm Dã, Trương Hải đều cười, dùng sức nói những lời này rồi đập tay lên. Mọi người đập tay mấy cái rồi bỏ ra. Trương Thiên Dao ôm ghita, nhảy lên sân khấu, sau đó là Triệu Đàm, cuối cùng là hát chính Sầm Dã.

Sầm Dã ngẩng đầu, ánh sáng trên sân khấu mờ ảo, tiếng vỗ tay của khán giả nhiệt tình như muốn chọc thủng mộng cảnh này. Rất nhiều âm

thanh trong lỗ tai, từng nốt nhạc như đang dạo chơi trong mạch máu, tế bào anh. Anh nhảy lên sân khấu, nghe thấy tiếng hét không nhỏ bên dưới, anh nghe được tiếng cười trong lòng.

Tất cả mọi người đã chinh xong nhạc khí, cắm điện, Sầm Dã ngẩng đầu, chiếc mic lẻ loi đặt phía trước, anh và đồng bọn ở giữa. Anh dường như nhìn thấy trên mặt một số cô gái phía trước hiện lên sự vui mừng, nhưng trong chớp mắt lại dường như không thấy gì cả. Anh nắm chặt mic, quán bar dần yên tĩnh, anh cảm nhận được dường như toàn bộ thế giới cũng yên tĩnh theo. Trong tích tắc anh như cách xa tất cả, trong thoáng chốc lại như phát hiện thật ra mình ở trong đó. Cho đến khi tiếng bass bên cạnh vang lên, còn cả tiếng ghita, giai điệu cao vút, nhịp điệu xé toạc không khí cũng đánh thức anh. Anh ngược mắt nhìn đám người điên cuồng, nhìn đồng bọn bên cạnh ra sức khẩn trương, mạch máu toàn thân như thức tỉnh theo giai điệu vào thời khắc này. Mặt anh tới gần mic, lửa nóng trong lòng bàn tay, cả người vô cùng lạnh lùng, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ rõ ràng, mãnh liệt, quanh quẩn, vĩnh viễn không thoả hiệp - sân khấu này là của anh. Âm nhạc của anh duy ngã độc tôn. Trên trời dưới đất, trời cao đất rộng, quá khứ tương lai, giờ này ngày này dưới một tấc trời.

Mơ mơ màng màng, duy ngã độc tôn.

NEWS 25/4/2018 [CÓ THỂ BẠN CHƯA BIẾT]

1. Tác giả Đinh Mặc là sinh viên của viện biên kịch, trường Đại học Bắc Kinh. (Sinh viên Bắc Đại đấy nhé, thảo nào 😊)

2. Đa số những cảnh H trong truyện của Đinh Mặc đều do chồng của má viết.

- Nguồn: fanpage Đinh Mặc -

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bộc Lộ Tài Năng (1)

Nhìn ban đầu thì Sầm Dã cũng không khác gì với bình thường, quần áo như cũ, lạnh lùng, mái tóc rẽ ngôi giữa. Dưới ánh đèn khuôn mặt tuần tú hiện ra chút trắng bệch, không động lòng người như trong cuộc sống thường ngày.

Hứa Tâm Sinh gọi cốc soda chanh, im lặng nhìn.

Chàng trai hiển nhiên đã có một ít fans rồi, anh vừa bước lên sân khấu, các cô gái không ngừng hét lên: "Tiểu Dã Tiểu Dã Tiểu Dã!" Cũng có cả đàn ông ủng hộ anh: "Tiểu Dã!" "Đỉnh lắm!". Anh không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ chăm chú chỉnh nhạc cụ, sau đó trao đổi ánh mắt với đồng bọn. Tiếng nhạc vang lên, người đàn ông mới ngoài hai mươi, mặt mũi đầy nghiêm túc, còn cả sự tang thương không hợp tuổi khiến cho Hứa Tâm Sinh thấy buồn cười, nhưng khi anh cất tiếng, cô không cười nổi nữa.

Tiết tấu chậm chạp mạnh mẽ bắt đầu kể một đoạn tâm sự của đàn ông. Anh là người đàn ông rất thông minh, hoặc nói đúng hơn ban nhạc họ đều thông minh, rất biết giúp anh nổi bật âm sắc. Giọng hát đàn ông như chim ưng đột kích trời cao, như nước chảy không ngừng, xuyên qua thiết bị âm thanh càng thêm trống trải cũng càng thêm phong phú. Bạn chỉ cần nghe một câu đã cảm thấy làn da toàn thân đều nhão đi, như thể chìm đắm trong biển rộng. Muốn nghe thêm nữa, muốn nhận thêm nữa. Mỗi người đều bị hấp dẫn bởi giọng hát anh, nhưng anh chỉ cầm chặt mic, đôi mắt lúc nhắm lúc mở. Bạn có thể thấy được ngực anh hơi rung lên, còn cả những sợi tóc bay bay, bạn đột nhiên mới nhận ra khuôn mặt kia khắc sâu biết bao.

Tiếng ca về sau ngày càng dồn dập, tiếng ghita, bass, tiếng trống, còn cả tiếng keyboard như bùng nổ từ sâu trong địa ngục, mọi người đột nhiên bình tĩnh, nhưng đã không còn kịp rồi, thiếu niên anh tuấn, chán nản, lạnh lùng cầm mic nhảy lên, giai điệu cao vút vang vọng cả không gian quán bar. Sau đó từng câu, từng câu...anh ôm lấy ghita, tiết tấu mạnh mẽ phức tạp, lập tức át tất cả âm thanh. Chàng trai đột nhiên quỳ rạp xuống đất, trong nháy mắt Hứa Tâm Sinh gần như có thể khẳng định, trên mặt anh chỉ có sự tuyệt vọng, không nhìn thấy bất cứ ai, chìm đắm trong thế giới của mình. Trương Thiên Dao, Triệu Đàm...sắc mặt mỗi người đều thay đổi, đều phát điên, mỗi ngón tay ra sức vùng vẫy trên dây đàn.

Đám người hét lên kịch liệt, một số cô gái hàng trước điên cuồng kích động, nắm vào rìa sân khấu, nếu không có bảo vệ quán bar, chỉ sợ họ sẽ dùng sức leo lên. Còn lúc này, Sầm Dã có biểu cảm gì ư?

Anh hơi thở gấp, quay đầu nhìn xuống dưới sân khấu hoặc là như nhìn phương xa. Trong mắt chứa đựng sự sắc bén không hồi hận. Trước khi Hứa Tâm Sinh lấy lại được ý thức, hốc mắt đã nóng lên, lòng bàn tay cũng nóng hổi. Nhịp tim dường như cũng không còn là của cô nữa, giống như tất cả mọi người đã bị anh mang đi rồi. Cô không thể không nhìn vào mắt anh, còn anh đương nhiên sẽ không thấy cô. Cô cũng biết lúc này không có thứ gì rơi được vào trong mắt anh.

Buổi biểu diễn của ban nhạc Triều Mộ ở quán bar Hắc Ca đạt được thành công nổi tiếng khắp thành phố Tương, sau bốn ca khúc đã sớm chuẩn bị, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của quần chúng, biểu diễn thêm hai ca khúc nữa. Ban nhạc Triều Mộ vốn chưa có tiếng tăm gì tại thành phố Tương, là một hắc mã dựa vào thực lực leo lên, gần như nửa tháng sau, weibo người hâm mộ Sầm Dã từ mấy trăm người tăng lên năm nghìn. Những chuyện này là nói sau.

Hôm nay sau khi Hứa Tâm Sinh nghe xong sáu ca khúc của bọn họ, trong lòng cô tràn đầy cảm kích và tán thưởng. Âm nhạc hay chính là mang

lại sự rung động cho tâm hồn con người, bọn họ đã làm được. Nhờ có bọn họ, đêm nay cô mới rung động như thế. Cô quyết định sau này khi bọn họ đến tập luyện sẽ cung cấp trà chiều miễn phí.

Trong tiếng hoan hô của đám người, ban nhạc Triều Mộ nở mày nở mặt đi về hậu trường. Còn đám đông dường như lúc này mới có thể hoàn toàn thả lỏng, mọi người tạm nghỉ ngơi, chờ ban nhạc tiếp theo lên biểu diễn. Hứa Tầm Sinh đang nghịch điện thoại thì tiếng chuông vang lên.

"Hứa Tầm Sinh, cô có xem chúng tôi biểu diễn không? Tôi là Trương Thiên Dao."

Hai bên đầu ăm ỉ, Hứa Tầm Sinh phải cúi đầu xuống, che mic, lớn tiếng nói: "Có xem, vô cùng tốt."

"Bây giờ chúng tôi đi ăn đêm chúc mừng với mấy người bạn, cô đi cùng nhé?"

Hứa Tầm Sinh: "Tôi không đi đâu, các anh chơi vui vẻ."

Nhưng người đàn ông làm như không nghe thấy: "Chúng ta gặp ở cửa sau quán bar, mọi người sẽ chờ cô, mau lên!" Cúp máy luôn.

Hứa Tầm Sinh cầm túi, hỏi bảo vệ, đi ra cửa sau, đó là một ngõ nhỏ vắng vẻ, nối liền với khu dân cư. Quả nhiên mấy người đàn ông đã chờ ở đó, đều đang hút thuốc, mùi cũng khó ngửi. Hơn nữa còn có hai cô gái, hai người đàn ông lạ lẫm, xem ra cũng là dân chơi nhạc.

Hứa Tầm Sinh liếc mắt đã thấy ngay Sầm Dã, cũng không phải vì anh cao nhất, đẹp trai nhất, mà là hôm nay anh đứng ở chỗ sáng nhất, cũng không đội mũ, khuôn mặt tranh tối tranh sáng, khói thuốc trắng từ ngón tay giữa thon dài của anh bay lên, lượn lơ đâu đó.

"Hôm nay Tiểu Dã hát rất tuyệt." Một người đàn ông lạ lẫm đập vai anh. Sầm Dã mỉm cười, khác hoàn toàn với nụ cười lười nhác hay mỉa mai lúc trước, lúc này anh cười rất phóng túng, thoải mái, như một người đàn ông vừa lòng đặc chí.

Nhìn thấy Hứa Tầm Sinh đi tới, anh nhìn qua, nụ cười vẫn nguyên trên mặt, nhưng Hứa Tầm Sinh lại nhìn ra được có sự nặng nề nào đó trong mắt anh dâng lên. Cô nghĩ có lẽ là với người không quen anh sẽ có sự phòng bị kín đáo.

"Hứa Tầm Sinh, cô đến rồi." Trương Thiên Dao tự nhiên đi tới, bộ dáng vui vẻ, "Đi thôi, chơi một lát." Anh ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều di chuyển, hai cô gái kia quan sát Hứa Tầm Sinh nhưng không nói gì.

Hứa Tầm Sinh: "Tôi không..." Lời còn chưa nói hết, đột nhiên có người khẽ đẩy lưng cô một cái, cô lao đảo, đi vào trong đám bọn họ. Cô quay đầu nhìn, thấy ngay Sầm Dã, Huy Tử, Triệu Đàm đang nói chuyện với một người đàn ông khác, như thế không có ai đẩy cô, cũng không có ai phát hiện. Trước nay Hứa Tầm Sinh là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, hiện tại từ chối thì cũng hơi làm kiêu, đành im lặng đi theo bọn họ. Cách đó không xa có cửa hàng bán đồ ăn đêm, đám người lần lượt đi vào, người chơi nhạc có khí chất khác với người bình thường, tự nhiên thu hút không ít ánh mắt. Mọi người ngồi xuống, Triệu Đàm và Trương Thiên Dao đi gọi món. Hứa Tầm Sinh vốn tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, một bên là một cô gái, bên kia là Huy Tử. Tuy nhiên Huy Tử đột nhiên cười, thay đổi vị trí thế là chỗ bên cạnh cô còn trống.

"Tiểu Dã, tiếp theo có kế hoạch gì không?" Một người đàn ông nói, "Buổi biểu diễn hôm nay thành công như vậy, chắc chắn sẽ nổi tiếng, nhóm các cậu chắc chắn sẽ không thiếu cơ hội biểu diễn."

Sầm Dã cười: "Tối nay tính gì chứ, ban nhạc chúng tôi nhất định sẽ tiến đến vị trí cao hơn."

Tất cả mọi người mỉm cười, Sầm Dã cũng lơ đãng xé đồng thìa đĩa trong bao ra, bên cạnh anh có một cô gái, rất xinh đẹp, váy ngắn, đeo xước tai thỏ, thấy vậy lập tức thò tay: "Tiểu Dã, để em."

Sầm Dã đáp: "Ông đây không có tay sao?"

Hứa Tầm Sinh để ý tuy cô gái này ngồi bên cạnh, nhưng anh luôn nghiêng nửa người, đưa lưng về phía cô gái, dáng vẻ thờ ơ. Cô gái bên cạnh Hứa Tầm Sinh có lẽ là bạn gái của tay keyboard Trương Hải. Anh ta đặt tay lên vai cô gái, ngâm điệu thuốc: "Nói đúng lắm, nhân lúc có nhân khí, biểu diễn nhiều hơn, kiếm chút tiền."

Sầm Dã ngâm điệu thuốc, trong ánh mắt khẽ cười, cũng không biết là đồng ý hay không.

"Cô có quen ăn nơi thế này không?" Sầm Dã đột nhiên mở miệng. Tất cả mọi người im lặng. Hứa Tầm Sinh ngẩng đầu, mới phát hiện anh hỏi mình, đáp: "Từng ăn rồi."

Sầm Dã đột nhiên mỉm cười, Hứa Tầm Sinh cũng không biết anh cười gì, nhưng cô gái bên cạnh anh nhìn Hứa Tầm Sinh mấy lần, ánh mắt cũng không hề dễ chịu. Hứa Tầm Sinh rất bình thản.

"Chúng tôi thuê phòng tập của cô ấy." Sầm Dã giải thích với những người bạn khác, "Có nguyên bộ trống Dixon Artisan, Fender 1956, 1960..."

Những người khác tán thưởng, Huy Tử cười nhìn anh.

"Vậy thuê bao nhiêu tiền?" Có người hỏi.

Sầm Dã hơi hột đáp: "50 tệ một tiếng."

"Shit! Sao rẻ vậy?" Có người cười nói, "Người đẹp, sớm biết có chuyện tốt như vậy, tôi cũng đi thuê rồi!"

Sầm Dã gạt chút tàn thuốc, khoé miệng cong lên: "Còn không phải vì tôi hát tốt mới có giá ưu đãi này sao. Tiếng hát vệt đực của cậu chỉ sợ cô ấy sẽ tăng giá."

Hứa Tâm Sinh im lặng uống trà, nghe anh khoác lác.

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bộc Lộ Tài Năng (2)

Trong lúc đang nói chuyện, Triệu Đàm và Trương Thiên Dao quay lại, trong tay còn vác theo một két bia. Trương Thiên Dao tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hứa Tâm Sinh, đưa một lon nước trái cây cho cô: "Lấy riêng cho cô đấy."

Hứa Tâm Sinh nhìn lon nước, không phải nước ép tươi, có một đồng chất phụ gia. Cô thò tay lấy một chai bia: "Tôi vẫn nên uống thứ này thì hơn."

Mấy người đàn ông lập tức ồn ào, Trương Thiên Dao lộ ra ánh mắt vui vẻ, chậm rãi nói: "Tôi đã khinh thường cô rồi hả?"

Đồ ăn cũng được mang lên, Hứa Tâm Sinh cũng hơi đói bụng, nhưng không có thói quen ăn đêm, cũng may bọn họ gọi ít rau củ, chỉ nhặt mấy cọng rau ăn, nhanh chóng để đĩa xuống. Trương Thiên Dao nhìn thấy, nói: "Cô ăn ít thế sao?" Giọng hơi lớn, Hứa Tâm Sinh đáp qua loa: "Còn ăn nữa."

Ai ngờ Trương Thiên Dao lại đưa một xiên thịt vào bát cô. Lông mày Hứa Tâm Sinh hơi cau lại, không nói gì, cầm lấy xiên thịt, ăn hết, rồi bỏ xiên xuống. Đột nhiên có cảm giác có người cười nhìn mình, cô ngước mắt, Sầm Dã ở phía đối diện rõ ràng nhìn đi nơi khác, cầm xiên cánh trong tay không nhanh không chậm ăn, cũng lẩm bẩm: "Để dành chút thịt xiên cho lão tử đi, còn chưa ăn no..." Lời còn chưa dứt, một xiên thịt đã được đưa đến trước mặt. Sầm Dã ngước mắt nhìn Hứa Tâm Sinh, cô gái bên cạnh anh, Trương Thiên Dao cũng nhìn cô.

"Người tài giỏi nên được nhận nhiều." Hứa Tầm Sinh thoải mái nói, "Thứ này tôi còn chưa ăn đâu."

Trương Thiên Dao: "Moá, cô đưa cho cậu ta làm gì."

Mọi người bật cười, Hứa Tầm Sinh lại nghe thấy Sầm Dã nói: "Được rồi, thả vào bát tôi đi." Chiếc bàn không lớn, Hứa Tầm Sinh đứng dậy, thả xiên thịt xuống. Anh vẫn là dáng vẻ thờ ơ, cũng không nhìn cô, một lát sau cầm lấy xiên thịt, nhanh chóng ăn hết. Chỉ là một việc nhỏ cũng không có ai để ý, mọi người tiếp tục trò chuyện uống rượu. Trương Thiên Dao lúc thì nói mấy câu với Hứa Tầm Sinh, cô thì câu được câu không đáp lại. Mấy người trong ban nhạc mời rượu Hứa Tầm Sinh, cô đều nhấp một chút. Cô vốn có khí chất văn nghệ, nhắc tay nhắc chân đều nhã nhặn thanh tú, thật sự không giống với những cô gái họ biết, cho nên họ cũng không biết không xấu hổ rót rượu cho cô. Trương Thiên Dao muốn rót nhưng không dám. Anh ta cảm thấy trên người Hứa Tầm Sinh có khí chất trầm ổn, có thể ngăn cản tất cả trái tim xốc nổi, nếu không đủ thành kính, sẽ không dám chính thức tiếp cận.

Bạn gái Trương Hải và cô gái bên cạnh Sầm Dã uống không ít, hai khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đều uống đến đỏ bừng mặt. Hứa Tầm Sinh đang suy nghĩ ăn cũng đã tương đối rồi, hơn một giờ đêm, về nhà còn phải đi một đoạn, đột nhiên một chai bia đặt trước mặt, cô ngẩng đầu nhìn thấy cô gái bên cạnh Sầm Dã, hình như tên là Thư Nhan, như cười như không, nói: "Chị ơi, chúng ta cùng uống đi."

Nói xong cũng không đợi Hứa Tầm Sinh đáp lại, giơ lên rót đầy ly cho mình: "Em uống cạn, còn tùy chị." Ngửa đầu uống cạn.

Tất cả mọi người sững sốt, cũng không biết cô gái nhà giàu này sao lại làm vậy với Hứa Tầm Sinh, Trương Hải hí mắt dẫn đầu vỗ tay: "Thư Nhan, có khí phách!"

Mọi người đều vỗ tay, Trương Thiên Dao nhú mày, lại lườm Sầm Dã, nhưng anh vui đầu ăn hoàn toàn không phát hiện. Trương Thiên Dao nói khê với Hứa Tâm Sinh: "Cô cứ tùy tiện uống một ngụm là được."

Hứa Tâm Sinh cầm ly của mình, thực ra đến lúc này cô mới nhấp từng chút, nhiều nhất cũng chỉ mới uống được nửa non ly, cô cũng không thích uống bia. Đêm đã khuya, con đường phía sau yên tĩnh, trong tiệm ăn đêm hơi nóng bốc lên. Chắt bia vàng nhạt, nhọn nhọn dưới ánh đèn, cô cũng nhìn thấy ngón tay mình, đó là ngón tay đã chơi đàn nhiều năm, cho dù mười ngón trắng nõn thì đầu ngón tay đều toàn vết chai. Vẻ mặt cô gái trước mắt thách thức, tràn đầy thanh xuân, nhưng thanh xuân phải chăng cũng không đồng nghĩa với ngây thơ, mù quáng. Hăng hái tiến về phía anh, chính là người đàn ông bên cạnh cô gái. Tuy nhiên hình như đêm nay người ta cũng đâu có nhìn cô, cũng không biết dẫn theo người như vậy là khoe khoang, tiêu khiển hay là vui đùa?

Trong lòng Hứa Tâm Sinh khê thở dài, cầm lấy chai bia cô gái đưa thị uy cho cô, rót đầy cho mình.

"Ui!" Một người đàn ông kêu lên, Sầm Dã cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn.

"Cô gái, bia không phải uống như vậy." Hứa Tâm Sinh thản nhiên nói, "Tôi uống bia của cô thì có thể thay đổi được gì chứ?" Cô giơ ly bia, từ từ uống sạch. Vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt sáng ngời, giống như uống trà long tỉnh ở nhà cô chả có gì khác nhau.

Nhóm đàn ông đều nhìn cô, vỗ tay hoan hô. Huy Tử đột nhiên nói khê với Sầm Dã: "Moá, không nhìn ra miệng Hứa Tâm Sinh còn rất độc..."

Sầm Dã đột nhiên cười. Thư Nhan lại không chịu nổi, đột nhiên đứng dậy, hai mắt rưng rưng nhìn Sầm Dã, phát hiện anh không nhìn mình. Thư

Nhan gần như đau khổ hét lên: "Sầm Dã!" Quay người chạy đi, lao vào trong đêm tuyết.

Mọi người không ngờ tới cô gái lại đột nhiên nổi giận bỏ đi, ngơ ngác nhìn nhau. Hứa Tầm Sinh cũng không cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình, giống như mọi người, nhìn Sầm Dã - đầu sỏ gây nên. Huy Tử đẩy vai anh: "Cậu còn không đuổi theo?"

Sầm Dã lạnh lùng nói: "Tôi đuổi theo cô ta làm gì, cũng không phải do tôi mang đến, là các cậu mang đấy. Đi rồi ông đây mới được yên tĩnh."

Trương Hải nhún vai: "Tiểu Dã nói đúng, phụ nữ chạy thôi mà. Cái giới này, không thiếu nhất là những cô gái yêu thương nhưng nhớ."

Cô bạn gái bên cạnh lập tức đập cho anh ta một cái, Trương Hải cười ha ha. Hứa Tầm Sinh khẽ nhúu mày, thấy tất cả mọi người im lặng, trong đầu cô đột nhiên hiện lên suy nghĩ kì quái - bọn họ đều cảm thấy như vậy sao? Kể cả Sầm Dã?

Thư Nhan bỏ đi cũng không làm ảnh hưởng đến mấy người đàn ông, Sầm Dã thậm chí càng lộ ra sự thoải mái hơn, ăn thêm một lúc, cuối cùng giải tán. Ra khỏi tiệm ăn đêm, Hứa Tầm Sinh định tạm biệt, Trương Thiên Dao lên tiếng: "Chúng tôi tiễn cô, tiện đường. Đừng từ chối, nếu không chúng tôi cũng lo lắng."

Hứa Tầm Sinh cũng không nói nữa.

Những người khác tự về nhà. Trương Hải, Huy Tử ở hướng khác, chỉ có Trương Thiên Dao, Sầm Dã, Triệu Đàm tiễn đường với cô. Cô đi đằng trước, ba người đàn ông đi phía sau. Hứa Tầm Sinh bước đi trước nay đều ổn định thoải mái, cho dù là trong đám tuyết vào đêm, cũng đi thẳng người, làn váy mềm rủ xuống. Ba người đàn ông lại không an phận, lúc đá chai lọ trên đường, lúc lại dọa chó hoang, nói mấy lời châm chọc, khẽ cười ra tiếng.

"Hứa Tâm Sinh, trước kia cô học nhạc sao?" Trương Thiên Dao hỏi.

Hứa Tâm Sinh: "Tôi học ngành sáng tác ở đại học."

"Học đại học ở đâu thế?" Sầm Dã hỏi.

Hứa Tâm Sinh: "Bắc Kinh."

Anh cũng không hỏi thêm nữa.

"Có phải chơi đàn cổ đã lâu rồi không?" Lần này là Triệu Đàm.

"Có lẽ là bắt đầu từ lúc sáu tuổi."

"Oa!" Đám đàn ông thán phục kêu lên, sau đó đều mỉm cười. Hứa Tâm Sinh đi trước cũng cười.

"Chiều mai chúng tôi sẽ đến tập." Lúc đến bên ngoài phòng làm việc, Triệu Đàm lên tiếng.

Hứa Tâm Sinh: "Không vấn đề gì, tôi luôn ở đó."

Cảnh đêm đã sâu đến mức không thấy giới hạn, bao phủ khắp nơi. Tuyết tản mát trên bậc thang, còn cả trong sân, Hứa Tâm Sinh bước lên bậc thang, nhẹ nhàng im ắng, chỉ để lại dấu vết mờ mờ. Cô xoay người, nhìn thấy đám đàn ông đứng ngoài cửa vườn, không đi vào. Cô nói: "Hôm nay cảm ơn các anh, ngủ ngon." Dừng một chút bổ sung thêm: "Ngày mai gặp."

Bọn họ đều mỉm cười.

Sầm Dã là người quay đi đầu tiên, đột nhiên hô to: "Hứa Tâm Sinh, ngày mai gặp." Đèn cảm ứng bên trong lập tức sáng lên. Trong lòng Hứa Tâm Sinh thầm kêu không ổn, quả nhiên sau khi Trương Thiên Dao và Triệu Đàm hơi giật mình, tất cả đều cười, học theo, vừa đi vừa hét: "Tạm biệt, Hứa Tâm Sinh!" "Ngủ ngon, Hứa Tâm Sinh..."

Hứa Tầm Sênh đóng cửa lại, tiếng của bọn họ dần trôi xa. Tốt quá, qua tối nay không biết sẽ có bao nhiêu hàng xóm chửi bởi cái tên Hứa Tầm Sênh này đây. Cô lắc đầu, không nhịn được cười. Nghĩ lại cảm thấy rất thần kì, cô đã từng sống ở đây một mình lâu như vậy, sao chỉ có vài ngày đã tiến vào giới của bọn họ rồi?

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tư Cách Theo Dõi

Trong lúc Hứa Tâm Sinh đang mơ màng ngủ thì bị đánh thức.

Buổi sáng bọn trẻ đến học đàn, phụ huynh tới đón muộn, cô vội vàng ăn cơm, gục xuống bàn nghỉ ngơi một lát, không nghĩ tới bọn họ lại tới sớm như vậy.

"Cốc...cốc...cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên, rõ ràng là coi như không có chuông cửa. Hứa Tâm Sinh mở mắt ra, nhìn thấy trên cửa sổ đối diện có người dùng ngón tay vẽ hình con mèo, còn có mấy gương mặt mơ hồ ẩn hiện lên ánh sáng.

Hứa Tâm Sinh cảm thấy xấu hổ, cô nằm úp, tóc tai lộn xộn, cũng chưa rửa mặt, nhưng bọn họ gõ cửa vội vàng, cuối cùng đành chạy đến chậu rửa tay, vội vàng rửa mặt, tóc cũng không kịp lau, chạy ra mở cửa.

Trương Thiên Dao là người đầu tiên đi vào, sau đó là Huy Tử, Triệu Đàm, không thấy ai nữa. Hứa Tâm Sinh hỏi: "Những người khác đâu?"

Huy Tử đáp: "Anh Hải có việc tối mới đến, Tiểu Dã đi đổi tiền rồi."

Hứa Tâm Sinh: "Đổi tiền?"

Huy Tử: "Ừ, muốn trả tiền thuê cho cô, một đồng tiền lẻ, cậu ấy nói đi đổi thành tiền chẵn."

Hứa Tâm Sinh: "À."

Trương Thiên Dao đi mấy bước đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô mỉm cười: "Dáng vẻ cô mơ màng ngủ rất đáng yêu."

Hứa Tâm Sinh không đáp lời, Huy Tử và Triệu Đàm như cười như không, Triệu Đàm đẩy Trương Thiên Dao, ba người xuống tầng hầm. Lời của Trương Thiên Dao khiến Hứa Tâm Sinh ngượng, vội đến trước gương chải qua tóc. Vừa buộc xong vòng dây cuối cùng, nghe thấy phía sau có tiếng động, quay đầu nhìn, chẳng biết Sầm Dã đã xuất hiện tại cửa ra vào từ lúc nào, dựa vào tường, ánh mắt bình thản nhìn cô, người không nhúc nhích. Hứa Tâm Sinh quay lại bàn, giọng bình thản: "Đến rồi."

Anh đi tới, trong tay còn cầm chai nước có ga mới uống một nửa, từ trong túi quần tùy tiện rút ra hơn mười tờ một trăm tệ, đặt lên bàn: "Đi mua nước đến chậm. Đây là tiền tập luyện bốn lần tháng này."

Hứa Tâm Sinh thu tiền, chợt nhớ tới lời Huy Tử vừa nói, Sầm Dã cố ý đi đổi tiền chẵn cho cô. Cô cũng nhớ tới dáng vẻ anh mấy hôm trước ra sức chuyển một đồng ghế nhựa ở quảng trường bên bờ sông.

Tối qua ăn đêm hình như là anh chủ động thanh toán, bỏ ra ba bốn trăm tệ. Tiểu gia hoả này, hiện tại trên người chắc không còn đồng nào chẳng?

Anh cầm chai nước, ngênh ngang đi xuống tầng hầm.

Hôm nay Hứa Tâm Sinh có cuốn sách nhạc lý vừa mới đọc được một nửa, buổi chiều định đọc tiếp. Bên dưới tầng hầm tiếng vui cười âm ỉ, cô cũng không có ý định đóng cửa lại, coi như nó là phong nền âm nhạc. Tiếng người nọ êm tai, nghe vào khiến cho cô càng thêm thả lỏng và tập trung.

Mới lật mấy tờ, nghe anh hát đến cao trào, hôm qua cô nghe ca khúc này đã hơi thất thần, hôm nay nghe nghiêm chỉnh càng thêm sững sốt. Hứa Tâm Sinh suy nghĩ, hiểu ra, đột nhiên bật cười. Thế mà đồng bọn của anh

cũng không phát hiện ra sự khác biệt nhỏ này. Cô giống như ma xui quỷ khiến mở ngăn kéo tủ ra, bên trong vốn là đồ ăn vặt chuẩn bị cho bọn trẻ học đàn. Tuy nhiên khi nghe thấy anh hát đến ca khúc thứ hai thứ ba, đám đồng bọn cuối cùng đã phát hiện ra được chỗ không đúng. Tiếng của Trương Thiên Dao truyền đến: "Tiểu Dã, sao hôm nay cậu hát không có chút nhiệt tình nào thế, có phải hôm qua lại thức cả đêm không?"

Triệu Đàm: "Đâu có, hôm qua trở về cậu ta ngủ như heo chết."

"Vậy sao hát như người chết thế này, cảm xúc đâu hết rồi?" Trương Thiên Dao mắng, "Chưa ăn cơm à!"

Sầm Dã mắng lại: "Có cậu mới là người chết ấy, ông đây vốn là ca thần Tiểu Trương Học Hữu, cũng có lúc lên xuống, là các cậu đánh chán quá khiến ông đây không thoải mái."

Nhóm đàn ông cười mắng ầm lên.

Hứa Tầm Sinh hơi bất đắc dĩ. Lại nghe Sầm Dã hát bài nữa, lần này mạnh mẽ hơn so với mấy bài trước nhiều.

Thực ra Hứa Tầm Sinh không biết đàn ông ngoài hai mươi có phải vì đói nên hát không tốt hay không? Trước kia ở bên Từ Chấp, gia cảnh anh ta ưu việt, cả ngày chơi nhạc chưa từng phải đói bụng. Qua hơn một giờ, Hứa Tầm Sinh nghe thấy tiếng nhạc dừng lại, có lẽ đám đàn ông đang nghỉ ngơi, cô bưng khay đi xuống, bên trong có mấy cốc cà phê nóng, còn có mấy hộp bánh quy. Cô vừa xuất hiện, đám đàn ông ban đầu sững sốt, sau đó hoan hô. Cô mỉm cười, để khay lên kệ, tự tìm ghế ngồi xuống.

"Cô Hứa, cô quá săn sóc rồi." Huy Tử nói, "Oreo? Shit, cô mang tới là tôi phải ăn!"

"Cảm ơn...cô Hứa." Triệu Đàm cũng sửa miệng, "Không phải chúng tôi ăn hết đồ của bọn trẻ chứ?"

Hứa Tâm Sinh nghĩ, nhìn anh ta im lặng nhưng thực ra rất thông minh đấy.

"Cô Hứa..." Trương Thiên Dao nghiền ngẫm cách gọi này, mỉm cười, bưng cốc cà phê, ngồi xõm trên mặt đất uống, cũng không quá gần hay quá xa với Hứa Tâm Sinh.

Sau khi Hứa Tâm Sinh đi xuống, Sầm Dã luôn ngồi ở đằng kia, cúi đầu sờ đàn ghita. Anh là người tới cuối cùng, hai tay đút trong túi quần, dáng vẻ nhàn nhã, thậm chí còn thò tay lựa chọn giữa đồng hồ ăn vặt. Hứa Tâm Sinh để ý anh cầm gói còn thừa lại, cầm cốc cà phê, ngồi xõm xuống bên cạnh Trương Thiên Dao ăn.

Một lát sau, Hứa Tâm Sinh lên nhà. Đến khi hoàng hôn buông xuống, tiếng nhạc lại ngừng, có lẽ bọn họ cũng mệt rồi. Hứa Tâm Sinh có một máy sưởi, lúc này bật lên đặt bên cạnh bàn, cô lên mạng xem một chút. Xung quanh im ắng, mây xám xịt trên bầu trời, hình như tối nay lại có tuyết rơi. Đột nhiên có người ở đằng sau hỏi: "Cô Hứa, nhìn gì đấy?"

Hứa Tâm Sinh quay đầu, thấy Trương Thiên Dao đứng thẳng, trong mắt có ý cười, chỉ có mình anh ta lên đây. Bình tĩnh quan sát thì Trương Thiên Dao cũng là anh chàng đẹp trai, chỉ là tóc quá dài che khuất tầm mắt, khí chất cả người lộ ra sự phóng khoáng. Khi anh ta buộc tóc sau gáy như bây giờ, lại lộ ra nét tươi sáng của đàn ông. Chơi ghita hay như vậy thực sự cũng dựa vào sự phóng khoáng. Khi anh ta gào to ba hoa tựa như biến thành người khác, hơi lạnh nhạt, hơi thâm trầm, rất có tài hoa, cũng có chút xâm lược.

"Len sợi? Cô muốn tự đan khăn quàng cổ sao?" Anh ta hỏi.

"À..." Hứa Tâm Sinh đáp, "Tuỳ tiện xem thôi."

Bọn họ không tiếp tục đề tài này nữa, đã có người khác ở đây, Hứa Tâm Sinh đành phải rời khỏi bàn phím, chậm rãi nhấp một ngụm trà, hỏi:

"Muốn uống trà không?"

Trương Thiên Dao kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Không cần đâu, vừa uống cà phê cô cho, cảm ơn."

Hứa Tâm Sinh mỉm cười. Trương Thiên Dao lại ngẩng đầu, nhìn trên tường treo rất nhiều ảnh chụp của bọn trẻ, không khỏi cảm thán: "Cô luôn thích chăm sóc người như vậy sao?"

Hứa Tâm Sinh: "Còn phải xem tâm trạng."

Trương Thiên Dao bị chọc cười, quay đầu đi, thấy khuôn mặt bình tĩnh, dịu dàng của cô hình như có sự vui vẻ, nhẹ nhàng rực sáng. Trương Thiên Dao cảm thấy tim đập thình thịch, anh ta đột nhiên có cảm giác lạ lẫm, hoá ra lúc này vô cùng đẹp đẽ. Mặc dù chỉ là ngồi cùng cô trong một căn phòng im lặng, bên trên là ngọn đèn màu cam, bên ngoài sắc trời u ám, đàn có khắp phòng, còn cả hai bên tường treo đầy ảnh, nhưng lại đẹp đến thế. Anh ta lặn lội trong cái giới này đã gặp quá nhiều dạng phụ nữ. Hôm nay lại biết được hoá ra trong trắng thuần khiết, yên tĩnh cũng là một loại đẹp đẽ.

Trong ngực như có con mèo nhỏ không ngừng bò. Trương Thiên Dao cảm nhận được mặt mình nóng lên, sau một lúc, giọng nói hơi khàn: "Có để tôi hút thuốc không?"

Hứa Tâm Sinh lại khẽ thở dài, nói: "Không quá để ý."

Trương Thiên Dao mỉm cười, cảm thấy cô gái này nói chuyện bình thản, nhưng rất thú vị. Anh ta nói: "Vậy tôi có thể hút rồi." Anh ta rút ra một điếu, hít mấy hơi, nói: "Năm nay sẽ có một cuộc thi đấu ban nhạc diễn ra quy mô trên cả nước, chúng tôi muốn đăng kí tham gia. Cô Hứa, đến lúc đó cô có thể đến cổ vũ cho chúng tôi không?"

Chỉ thấy Hứa Tâm Sinh vươn tay sờ vào chậu cây trên bàn, giống như đang suy nghĩ gì đó, lại như không nghe thấy. Trương Thiên Dao muốn nói lại thôi, trong lòng là sự vui sướng và bất an. Ai ngờ lại nghe thấy cô dịu dàng mở miệng: "Trương Thiên Dao, có phải anh có ý với tôi, muốn theo đuổi tôi không?"

Cho dù là Trương Thiên Dao tự xưng là nhìn quen sóng to gió lớn, Tiểu Bạch Long giang hồ tình trường thì cũng lắp bắp hoảng hốt. Bất kì cô gái nào cũng có thể thẳng thắn như thế, nhưng anh ta đâu nghĩ tới sẽ là cô - như là một tiên nữ dịu dàng im lặng từ trong tranh bước ra. Không phải cô nên xấu hổ cúi đầu im lặng, sau đó anh ta chỉ cần da mặt dày một chút, cô sẽ đầu hàng sao?

Trong lòng Trương Thiên Dao bất ổn, muốn tìm thấy manh mối từ trên gương mặt cô, rốt cuộc là cô vui mừng hay là chán ghét, nhưng cẩn thận suy nghĩ mới phát hiện không có khả năng. Cô gái này căn bản đạo hạnh quá sâu, sau khi phát hiện ra chút tâm tư của anh ta, lại hỏi những lời không vui không buồn, ngay cả ánh mắt cũng chẳng có chút chấn động. Đối với dạng phụ nữ hoàn toàn không thể nắm chắc thực sự không tốt chút nào. Trương Thiên Dao đã có quyết định, tiến thêm một bước, tay đặt bên cạnh tay cô, nghiêng đầu nhìn cô: "Đúng thế thì sao?"

Giọng Hứa Tâm Sinh vẫn bình thản: "Vậy thì đừng theo đuổi, tôi không có ý định yêu đương."

Trương Thiên Dao sững sốt, trong lòng cứ thế chùng xuống, chua chát đau đớn. Thấy cô xoay người đi về hướng đàn, tránh khỏi anh ta. Anh ta hỏi: "Tại sao?"

Hứa Tâm Sinh dường như cảm thấy kì lạ nhìn anh ta: "Điều này còn phải hỏi tại sao ư? Không muốn là không muốn, hôm nay tôi không muốn ăn quýt chẳng lẽ còn cần lý do sao?"

Trương Thiên Dao thực sự cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp. Bởi vì một câu của Hứa Tâm Sinh càng khiến anh ta dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cũng nặng nề bi thương. Anh ta nghĩ cô gái này rõ ràng vẫn không hiểu đàn ông rồi, bởi vì lý do cô từ chối gần như là thứ khiến đàn ông không cam lòng nhất. Trương Thiên Dao dứt khoát chơi xấu, đi theo sau, cũng không dám tùy tiện bắt lấy tay cô, chỉ khẽ giữ làn váy cô, thấp giọng: "Cô Hứa à, bây giờ cô nói là không muốn, vậy thì tôi có thể xếp hàng không. Trước tiên cho tôi tư cách theo đuổi cô, có được không?"

Hứa Tâm Sinh muốn gạt làn váy khỏi tay anh ta, nhưng không gạt ra nổi. Chàng trai cười hí hửng, ánh mắt sâu xa khiến người ta bất an lại không thể làm gì.

"Cô Hứa, cô Hứa..." Anh ta dịu dàng gọi.

Hứa Tâm Sinh lại thở dài, khẽ cười, nói: "Được, muốn có tư cách thì trước hết giành được quán quân thành phố Tương đã rồi nói sau."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ba Lần Cho Đồ Ăn

Mặt mày Trương Thiên Dao nghiêm trọng xuống tầng hầm, đám đồng bọn đều nhìn anh ta. Huy Tử nói: "Này, cậu không làm gì với cô Hứa của chúng ta đấy chứ?"

Trương Thiên Dao còn chưa đáp lại, Sầm Dã đã lên tiếng: "Cậu ta làm gì có gan chó kia?"

Trương Thiên Dao: "Đờ mờ cậu!"

Đi qua bên người Sầm Dã, cầm hai miếng bánh quy anh giấu, hung ác nhai mấy miếng, sau đó tựa người vào tường, hai mắt toả sáng, nhưng giọng điệu thâm trầm: "Không có gì, ông đây thổ lộ."

"Ôi..." Tất cả mọi người ồ lên.

"Shit! Cậu thực sự phát xuân rồi, động tác nhanh như vậy?"

"Cô ấy có đồng ý không?" Triệu Đàm hỏi.

Trương Thiên Dao mặt mày đau khổ nhìn trời một lát - nhưng thực ra là trần nhà, sau đó thò tay che trán, thản nhiên nói: "Còn chưa. Cô ấy nói người giành được quán quân thành phố Tương mới có tư cách theo đuổi cô ấy."

Trương Thiên Dao tỏ tình hoàn toàn không gây ra bất cứ gợn sóng nào trong lòng Hứa Tâm Sinh. Tình yêu có lẽ là tâm ý khó có thể nắm lấy, không yêu lại là thứ hoàn toàn rõ ràng. Trương Thiên Dao có ưu điểm của

mình, sáng sủa, nhiệt tình, cũng có tài hoa, nhưng ở trong mắt của Hứa Tâm Sinh, anh ta quá dở hơi, hơn nữa mới chỉ có hai hai tuổi, còn nhỏ hơn cô một tuổi. Hứa Tâm Sinh không nhìn ra được một chàng trai như vậy sẽ có sự nhận thức thành thực và gánh vác trách nhiệm với tình yêu. Có lẽ anh ta si mê vẻ bề ngoài của cô, cũng có cảm giác mới lạ, chứ không có gì hơn. Hứa Tâm Sinh hiểu ra yêu thích dễ dàng xảy ra, còn yêu thì không phải.

Nhìn sắc trời đã hơi tối, Hứa Tâm Sinh hơi đói bụng, đột nhiên nghĩ đến tên tiểu tử Sầm Dã hôm nay có cơm tối để ăn không, ở chung với đám anh em có lẽ anh sẽ không bị đói chẳng? Hứa Tâm Sinh gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài.

Hôm nay tập luyện sắp kết thúc, Trương Hải mới chạy đến. Anh ta trò chuyện với Hứa Tâm Sinh mấy câu, nhưng hôm qua Hứa Tâm Sinh đã không quá thích người này rồi, cảm thấy anh ta hơi láu cá không đáng tin, chỉ thản nhiên đối phó mấy câu. Hôm qua khi xem biểu diễn ở quán bar Hắc Ca, toàn bộ sự chú ý của cô bị Sầm Dã hấp dẫn, chỉ nhớ rõ tay keyboard Trương Hải chơi không tệ. Hôm nay sau khi anh ta tham gia luyện tập, cô nghe một lát cảm thấy kỹ thuật so với tiếng hát của Sầm Dã, tiếng ghita của Trương Thiên Dao, rõ ràng thiếu đi linh khí, năng lực chuyên môn cũng còn kém một bậc, kém hơn Triệu Đàm, cùng trình độ với Huy Tử.

Tuy nhiên một ban nhạc không có khả năng tất cả đều hoàn mỹ không tỳ vết. Bọn họ luyện tập đến hơn bảy giờ mới kết thúc, lúc đi lên chào Hứa Tâm Sinh, Trương Thiên Dao cũng không biểu hiện ra sự thân thiện như bình thường, Sầm Dã đi cuối cùng, chỉ đứng từ xa nhìn cô. Điều này khiến cho Hứa Tâm Sinh được yên tĩnh, cô rất hài lòng.

Chờ bọn họ đi xa, Hứa Tâm Sinh mới cầm chổi, đi xuống dưới quét dọn vệ sinh, cô nghĩ thầm bọn họ đã ở dưới đó khá lâu, tất nhiên là rất lộn xộn. Không nghĩ tới khi đi xuống xem xét, bàn ghế được sắp đặt gọn gàng, rác rưởi vứt vào trong thùng rác góc tường, chỉ có một ít mảnh vụn. Nhạc

cụ đều đặt đúng chỗ, toàn bộ giắc cắm để gọn. Trong lòng Hứa Tâm Sinh thoải mái dễ chịu, bỏ chổi xuống, đi qua sờ nhạc cụ, đến cây ghita trước đó Sầm Dã dùng - đây cũng là cây Từ Chấn từng dùng, đàn ghita dành cho hát chính. Cô khẽ gảy một tiếng, tiếng đàn trong veo xuất hiện. Cuối cùng đến trước keyboard, nghĩ đến mấy khúc Trương Hải vừa chơi, Hứa Tâm Sinh hơi khinh thường cười. Có lẽ là hôm nay nhóm bọn họ biểu diễn khiến cô cảm thấy có khuyết điểm, hoặc có lẽ nghe ban nhạc biểu diễn khiến cô nghĩ tới một ít chuyện lúc trước, lúc này xung quanh yên tĩnh khiến người ta cảm giác cô đơn. Giống như ma xui quỷ khiến, Hứa Tâm Sinh ngồi xuống trước keyboard, cắm điện, ngón tay khẽ gõ lên, đặt xuống.

Là ca khúc mở màn tối qua của ban nhạc Triều Mộ, cũng là ca khúc Hứa Tâm Sinh nghe Sầm Dã hát mấy lần. Dựa vào trí nhớ, cô đánh đàn, ban đầu còn hơi chưa quen, có lẽ đàn sai mấy nốt, nhưng nhanh chóng trôi chảy. Cảm giác này quá xa xôi, quá lạ lẫm, cũng quá quen thuộc. Khoé miệng Hứa Tâm Sinh từ từ cong lên, chơi dứt khoát, càng đàn càng nhanh, tiết tấu còn nhanh hơn so với bọn họ, còn tạo ra mấy giai điệu khác biệt. Cao triều qua đi, càng ngày càng trôi chảy, càng ngày càng du dương. Hứa Tâm Sinh biết rõ đó là một loại tình cảm sáng sủa, cũng là ưu thương, cô có thể cảm giác được sự che giấu của Sầm Dã trong ca khúc này.

Một khúc kết thúc, sau âm nhạc hoa lệ rực rỡ, cô thả tay xuống, ngồi một mình, cảm thấy xung quanh yên tĩnh cô liêu vô cùng. Sau đó cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh đứng trên bậc thang.

Sầm Dã đút hai tay vào túi quần, trên tóc còn có bông tuyết, có lẽ đang tan ra. Đây là lần đầu tiên Hứa Tâm Sinh thấy được thần sắc như vậy trong mắt anh, trong sự đen kịt, liệu có phải là dụ dàng nào đó? Song sự dụ dàng kia chỉ loé lên rồi biến mất, anh nói: "Cô sửa lại ca khúc của tôi." Giọng nói ôn hoà.

Hứa Tâm Sinh lập tức nói: "Anh nghe lén tôi chơi đàn."

Sầm Dã mỉm cười, nghênh ngang đi xuống, nói: "Vây là hoà nhau."

Anh đi thẳng về phía cô, Hứa Tâm Sinh không hiểu gì, lưng vẫn rất thẳng. Thấy anh ngày càng đến gần, trên gương mặt tuần tú lộ ra sự hung hăng càn quấy, ánh mắt luôn vô cùng thẳng thắn. Hứa Tâm Sinh bị anh nhìn chằm chằm khiến tim đập hơi bất ổn, vô thức tránh khỏi ánh mắt anh. Anh đi đến phía sau cô, xoay người nhặt mũ lưỡi trai, nhàn nhạt nói: "Bỏ quên mũ ở đây."

Hứa Tâm Sinh đứng dậy hỏi: "Mọi người đâu?"

Sầm Dã đội mũ lên đầu, Hứa Tâm Sinh nhìn thấy chiếc mũ cũng hoàn toàn chạm vào mấy bông tuyết thấm ướt tóc. Anh đáp: "Đi về rồi, tối nay không biểu diễn, Đàm Tử đến siêu thị máy tính làm rồi."

Hứa Tâm Sinh hỏi: "Anh không đi à?"

Anh hơi kì quái liếc cô: "Mỗi nghề nghiệp có chuyên ngành riêng, tôi không phải làm về mảng IT."

Hứa Tâm Sinh không nhịn được cười. Ai ngờ cánh tay dài của anh duỗi ra, đặt lên khung keyboard, hơi xoay người tới gần. Hứa Tâm Sinh ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

Anh chợt mỉm cười, nụ cười lạnh lùng mang theo dụ dàng, còn có chút tàn mạn.

"Chơi keyboard đến 666 rồi." Anh nói, "Ngay cả anh Hải của chúng tôi cũng không bằng, có suy nghĩ đến chuyện gia nhập ban nhạc chúng tôi không?"

"Không có." Hứa Tâm Sinh dứt khoát đáp.

Anh nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt bình thản: "Tôi nghiêm túc đấy. Tôi hát chính như vậy, ban nhạc chúng tôi như thế...đội thực sự nổi tiếng, cô muốn gia nhập cũng chả có cơ hội. Cô nghĩ kĩ đi."

Hứa Tâm Sinh đột nhiên mỉm cười. Anh chàng này ngay cả cơm trưa cũng không có tiền ăn, nhưng trong lòng cô hiểu rõ anh nói thật.

"Ừ, suy nghĩ kĩ rồi." Hứa Tâm Sinh nói, "Sầm Dã, tôi cũng không muốn trải qua cuộc sống như vậy. Các anh cố lên."

Sầm Dã im lặng một lúc, đứng thẳng người dậy, đội mũ áo lên, hai lớp mũ, mặt cũng giấu trong đó, không nhìn ra được tâm trạng. Hứa Tâm Sinh nghe thấy anh cười ha ha, nói: "Chả có tinh thần gì."

Cô không nói gì. Lúc này trên nhà mơ hồ truyền đến tiếng đập cửa, có người gọi: "Đồ ăn mang đến rồi."

Hứa Tâm Sinh quay người lên nhà, Sầm Dã đi theo sau cô. Bên ngoài là anh chàng giao hàng người đầy tuyết, đưa túi cho cô. Hứa Tâm Sinh liếc qua Sầm Dã đứng bên cạnh, việc không liên quan đến mình, không nhận lấy, chỉ nói: "Tôi huỷ đơn hàng rồi."

Anh chàng giao hàng a lên, cúi đầu lục điện thoại: "Tôi có thấy đâu...Không có mà, cô xem, đâu có huỷ..."

Hứa Tâm Sinh: "Vậy có thể là hệ thống lỗi rồi, tối nay tôi hẹn người ăn cơm, đơn hàng này có thể trả về không?"

Người giao hàng khó xử: "Như vậy sao được...cũng đã làm rồi, hơn nữa cô cũng đã thanh toán tiền, cô gái, ăn thêm một chút đi..."

Hứa Tâm Sinh mỉm cười: "Sao ăn được nhiều vậy?" Nhíu mày suy nghĩ, nhận lấy, nhìn về phía Sầm Dã: "Anh có thể mang phần cơm này đi không?"

Sầm Dã thản nhiên liếc cô, không nói lời nào. Hứa Tâm Sinh nói tiếp: "Tôi hẹn bạn cùng phòng thời đại học ăn cơm, các anh có nhiều người coi như đồ ăn đêm là được, tôi không thích lãng phí đồ ăn. Tiểu Dã, giúp tôi đi."

Năm từ cuối cùng kia, giọng điệu rất thấp, nhẹ nhàng dịu dàng. Sầm Dã ngẩng đầu, nhìn thấy trong ánh mắt cô có sự ôn hoà vui vẻ, như là không để ý đến sự coi thường vừa rồi của anh dưới tầng hầm.

"Được cô ném cho đồ ăn hai lần rồi." Sầm Dã lười biếng nói, nhận lấy hộp cơm, "Được, tôi giải quyết thay cô."

Là ba lần. Trong lòng Hứa Tâm Sinh sửa lại. Ai ngờ anh đã được lời còn khoe mẽ, chờ anh đi ra ngoài, Hứa Tâm Sinh đang định đóng cửa, lại đột nhiên nghe anh lớn tiếng nói: "Này, Hứa Tâm Sinh."

Cô lập tức ngừng lại nhìn anh. Chàng trai đứng dưới đèn đường, nụ cười lộ trên khó miệng: "Vừa rồi lúc đàn ca khúc kia, cô đang nhớ đến ai thế?"

Hứa Tâm Sinh khẽ giật mình. Anh dùng ngón tay chỉ vào ngực trái nói: "Tôi có thể nghe được tình cảm của cô."

Tim Hứa Tâm Sinh như thoáng ngừng lại vời thời khắc này vì anh. Sau đó cô không nhịn được cười: "Tôi không nhớ ai hết, chỉ là nhớ tới một việc lúc trước thôi." Dừng một chút nói, "Đừng nói linh tinh."

Sầm Dã khẽ bóp vành mũ, dường như rất đặc ý cười rời đi. Căn phòng anh thuê cách phòng làm việc của Hứa Tâm Sinh không xa, nhưng điều kiện chênh lệch rất lớn, kém xa với cư xá cô ở. Cầm hộp cơm, anh ngâm nga hát, ba lần hai lượt chạy xuống nhà, thỉnh thoảng cơn đói qua đi cũng không còn thấy khó chịu nữa. Tiền thù lao buổi biểu diễn ngày hôm qua còn chưa nhận được, thực ra cũng không quá nhiều. Buổi tối mời ăn đêm

tiêu hết tiền trên người. Vốn anh đã quen với cơn đói, không nghĩ tới cô nàng Hứa Tầm Sinh này mơ hồ đặt đồ ăn bên ngoài, tiện nghi cho anh rồi.

Vừa vào trong nhà, Sầm Dã bụng đói kêu vang, lập tức để hộp cơm lên chiếc bàn hẹp, kéo ghế ra ăn. Có tổng cộng ba hộp, mở nắp ra, Sầm Dã hơi sững sốt. Có sự suy đoán rất nhỏ đột nhiên như dòng điện thoáng qua xông vào đầu anh. Vừa nhận ra lập tức không thể chối bỏ khả năng này - cô đâu có biết hôm nay anh không có tiền.

Hơn nữa cô cũng không cần phải đối xử tốt với anh như vậy. Cô không nhất định để ý tới tiếng nhạc dưới tầng hầm. Sầm Dã chạy thẳng một đường về nên đồ ăn cũng không bị nguội, còn có hơi nóng bốc lên. Món ăn gia đình đột nhiên khiến anh nhớ tới sự dịu dàng đã lâu. Anh xới một thìa cơm, mơ hồ ghen đến khó chịu, để đĩa xuống, sờ chai nước còn một nửa trên giường, uống ngụm nước lạnh, sau đó ăn sạch hộp cơm. Vẻ mặt chàng trai đã quay lại sự lạnh lùng trầm tĩnh không gì không làm được thường ngày.

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ông Tám Tiểu Dã (1)

Sau đó hai tuần lễ trôi qua. Hứa Tâm Sinh trong khi tiếp xúc với ban nhạc Triều Mộ cũng sớm trở nên dần quen thuộc. Đồ ăn vặt trong phòng làm việc của cô từ nay về sau tăng lên gấp đôi. Lúc bọn trẻ học đàn xong cũng sẽ lắng tai nghe tiếng động truyền từ dưới tầng hầm với cô. Thỉnh thoảng bọn họ cũng sẽ mang chút hoa quả, quà vặt cho cô. Đáng ghét nhất là lần họ mang cho cô hộp đậu hũ thối, Hứa Tâm Sinh lập tức hoá đá. Có đứa trẻ lúc đến bịt mũi nhú mày, lớn tiếng lên án: "Cô ơi, chỗ cô thối quá."

Từ sau lần thổ lộ trước, Trương Thiên Dao cũng không ngại ngừng khi tiếp xúc với cô, giống như hai người bạn bình thường. Anh ta cũng không làm gì vượt ranh giới, cũng không làm những trò ngốc nghếch. Chỉ là khi mọi người cười nói hoặc là Hứa Tâm Sinh đi xuống dưới nghe bọn họ biểu diễn, ánh mắt anh ta luôn nhìn cô chăm chăm. Hứa Tâm Sinh đành phải tránh né. Lúc này thỉnh thoảng cô sẽ chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Sầm Dã, giống như đang liếc bằng nửa con mắt, giống như đang chế nhạo. Hứa Tâm Sinh lại không hề khoan dung với anh như vậy, sẽ không hề e dè lờm lại. Ánh mắt Sầm Dã cũng lập tức không còn ngang ngược như thế nữa, như thể chưa từng để ý, khoé miệng thỉnh thoảng cong lên mỉm cười, cũng không biết đang đắc ý gì.

Hiện tại đám đàn ông sẽ tùy tiện lật CD, sách vở trên giá của cô, thỉnh thoảng sẽ mang về xem, nhưng qua mấy ngày sẽ mang trả về. Thỉnh thoảng cô có việc đi ra ngoài cũng sẽ nhờ bọn họ để ý hộ phòng làm việc. Có một lần cô đi ra ngoài gặp bạn học trở về, phát hiện Trương Thiên Dao và Triệu Đàm đang ngồi nói chuyện với phụ huynh học sinh đến đăng kí học, giọng nói vô cùng hoà nhã, mở miệng là một tiếng "chị" thật ngọt ngào. Lúc Hứa

Tầm Sênh ngồi xuống thì phụ huynh đã cười ha ha có ý định nộp tiền học rồi.

Hứa Tầm Sênh lại mua thêm mấy sủi đặt trong tầng hầm. Ai ngờ mấy ngày sau phát hiện bọn họ muốn đặt khoai lên đó nướng thì bị cô nghiêm khắc ngăn lại. Ngày hôm sau, bọn họ lại mang theo mấy củ khoai nướng nóng hầm hập đưa cho cô.

Trong mấy người, người không được Hứa Tầm Sênh chào đón nhất có lẽ là Sầm Dã rồi. Mỗi lần mọi người nhắc đến phụ nữ, khi nhắc đến cô, chỉ có mình anh là đáng vẻ không hứng thú, không lên tiếng. Cũng có người hỏi Trương Thiên Dao cứ thế với Hứa Tầm Sênh sao? Trương Thiên Dao chỉ cười, ngậm điều thuốc, nói: Cậu quản tôi à. Không có ai biết, ngay cả những người bạn thân thiết cũng không hề biết, bởi vì ban đầu nửa thật nửa giả, bởi vì sự thổ lộ của anh ta, Hứa Tầm Sênh cũng chả thèm nhúu mày. Sau đó trong lòng Trương Thiên Dao tựa như kìm nén một luồng khí, nhưng luồng khí kia không phải oán hận, có lẽ có chút oán hận, nhưng còn có cả ngọt ngào và đau đớn. Sau đó thường xuyên nhìn thấy cô, luồng khí kia dường như dần dần chìm xuống, trở thành một loại tình cảm chính thức. Lòng mang theo chờ đợi, bất an, còn cô chỉ cười nhạt, đôi tay dài trắng nõn, khuôn mặt yên tĩnh, tiếng đàn mang phong cách cổ xưa, trở thành từng sợi nhỏ quấn vào trong lòng anh ta. Thế gian này phần lớn tình cảm thiếu niên thật thật giả giả, bốn quá hoá thật, nói chung đều là như thế.

Hôm nay Hứa Tầm Sênh đang đứng trước bàn, cúi đầu chuyên tâm làm việc. Một nhúm ánh sáng chiếu vào mặt bàn, trở thành nơi sáng nhất trong phòng làm việc. Lúc bọn họ đi tới, cô không nghe thấy.

"Cô đang làm gì thế?" Tiếng nói dễ nghe nhất thế gian cứ thế lọt vào tai cô.

Hứa Tầm Sênh ngẩng đầu, nhìn thấy Sầm Dã dẫn đầu mấy người đàn ông, đứng trước bàn, tò mò nhìn chăm chăm đồ trên bàn. Chỉ là trong đôi

mắt Sầm Dã dù loé lên ánh sáng nhưng vẫn nhạt như sao rơi, khiến cô hơi mất tự nhiên. Cô giơ con dấu trong tay lên, nói: "Tôi đang khắc con dấu. Bạn cùng phòng thời đại học của tôi sắp kết hôn, muốn nhờ tôi khắc tên cô ấy và ông xã."

Đám đàn ông cùng kêu lên: "Oa..."

"Sao cái gì cô cũng biết thế?" Trương Thiên Dao hỏi.

Hứa Tầm Sinh: "Chỉ là biết sơ qua mà thôi."

"Đây là đá gì thế?" Triệu Đàm hỏi.

"Đá thanh điền."

"Cô khắc con dấu này sẽ mất bao lâu?" Sầm Dã hỏi.

Hứa Tầm Sinh liếc anh, đáp: "Tôi khắc chậm lắm, rảnh rồi thì làm một chút, có lẽ mất nửa tháng."

Nhóm đàn ông rõ ràng không có hứng thú gì với đồ vật này, như ong vỡ tổ đi xuống tầng hầm.

Hứa Tầm Sinh tiếp tục vùi đầu làm việc.

Qua một lúc, đột nhiên có người dùng ngón tay khê búng vào đầu cô. Không biết một mình Sầm Dã lên đây từ lúc nào. Một tay đặt lên bàn, ngón tay gõ đầu đó, gõ đến mức khiến người ta sốt ruột.

"Nói đi." Hứa Tầm Sinh mở miệng.

Anh nói: "Khắc hộ tôi một con dấu."

Hứa Tầm Sinh cúi đầu tiếp tục khắc, chậm rãi nói: "Một năm tôi chỉ khắc bốn con dấu, năm nay đã khắc xong rồi."

Sầm Dã mỉm cười, Hứa Tâm Sinh luôn không biết anh cười gì. Anh nói: "Không để cô làm không công đâu, tôi trả tiền cho cô."

Trong nháy mắt Hứa Tâm Sinh dừng lại. Một ngày nay quả thực tình hình của tên nhóc này dư dả hơn chút, mỗi lần tới khí sắc đều hồng nhuận, còn thay áo len màu đen mới. Hứa Tâm Sinh từng nghe bọn họ nói chuyện, sau lần biểu diễn ở Hắc Ca, bọn họ xem như nổi danh ở thành phố Tương rồi, cơ hội biểu diễn tạm thời không cần phải lo. Tên nhóc này tự nhiên cũng không còn đói bụng nữa.

Hứa Tâm Sinh cũng mỉm cười.

Sầm Dã cũng luôn không nhìn thấu được cô gái này, môi lắm bầm không biết cười gì, muốn gì.

"Con dấu của tôi rất đắt đấy." Hứa Tâm Sinh nói, "Bởi vì tôi khắc rất tốt."

Sầm Dã: "Được, cô ra giá đi." Giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự tàn mạn vô lại. Không hiểu sao Hứa Tâm Sinh lại đột nhiên nhớ tới bữa ăn đêm kia, anh cũng dùng giọng như vậy nói với cô: Được rồi, thả vào bát tôi.

"Còn chờ gì nữa?" Sầm Dã hỏi.

Lúc này sự chú ý của cô mới trở lại trên người anh, ai ngờ lại thấy ngón tay anh dừng lại cách cô chưa đến nửa tấc, rõ ràng muốn búng lên đầu cô một cái. Thấy cô phát hiện, sắc mặt anh tự nhiên bỏ xuống. Hứa Tâm Sinh cũng nhăn mày, nửa người vô thức nhích xa mặt bàn, vô cùng ghét bỏ né tránh. Sầm Dã mỉm cười, nhếch môi, dường như rất đắc ý, trong mắt toàn là ánh sáng. Hứa Tâm Sinh khẽ giật mình, trong đầu xuất hiện hình ảnh: Tiểu Dã nhất định đừng có đứng trên sân khấu cười như vậy với người hâm mộ. Nụ cười ấm áp như gió xuân, rực rỡ như sao, bọn họ sẽ phát cuồng.

"Một con dấu do tôi khắc là 2000 tệ." Hứa Tâm Sinh nửa thật nửa đùa nói.

Lúc này đến lượt Sầm Dã hơi giật mình, im lặng mấy giây, nhưng lại phớt lờ cười, nói: "Được, cô khắc trước giúp tôi. Đợi tôi gom đủ tiền sẽ trả cho cô."

Hứa Tâm Sinh nén cười nói: "Được."

Thực ra cô chỉ định thu tiền vật liệu tằm hai ba trăm tệ của anh, nhưng tạm thời không cần nói với anh, miễn cho anh lại vênh đuôi lên trời.

"Vậy khắc hai từ - Triều Mộ" Sầm Dã nói, "Khắc khí phách chút, thể hiện phong cách của chúng tôi. Cô hiểu chứ?"

Hứa Tâm Sinh nhìn mái tóc che khuất mắt, người đàn ông cao lớn, lúc này hai tay lại đang chống lên bàn nhìn cô. Hứa Tâm Sinh cũng nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu: "Tôi nghĩ có lẽ là hiểu đấy."

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ông Tám Tiểu Dã (2)

Vẻ mặt Sầm Dã lạnh lùng đi xuống tầng hầm, thấy đám đồng bọn đang ngồi đằng kia tám chuyện.

"Rặn bao cục mà lâu thế?" Trương Thiên Dao hỏi.

Sầm Dã lạnh lùng: "Ông đây rặn nhiều cục không được sao?"

Mọi người bật cười, Sầm Dã cũng kéo ghế ngồi xuống, Triệu Đàm ném điều thuốc cho anh, anh cũng chỉ giắt lên vành tai. Gần đây biểu diễn tương đối nhiều, anh phải giữ gìn cổ họng, hút thuốc cũng ít đi. Về điểm này đám đồng bọn còn rất khâm phục anh, nói không hút là không, tự chủ kinh người.

Hoá ra bọn họ đang tám về phụ nữ.

"Anh Hải lại chia tay với bạn gái rồi à?" Huy Tử hỏi.

Trương Hải mỉm cười, khẩu khí rất lớn: "Cô ta không nghe lời, tối nay dẫn em gái mới đến cho các cậu xem."

"Ui!!!"

"Anh Hải, anh đã ngủ hết với đám con gái xung quanh nội thành rồi sao?" Trương Thiên Dao hỏi.

Trương Hải khinh thường nói: "VẬY cậu không hiểu rõ về anh Hải đây rồi, mục tiêu nhỏ này anh đây hai mươi tuổi đã hoàn thành. Bây giờ anh đang sưu tập từng em gái nhỏ ở các quán bar nổi tiếng."

Triệu Đàm mắng: "Moá, cặn bã."

Sầm Dã chỉ cúi đầu, tùy ý gảy dây đàn, không tham gia đề tài này.

"Tiểu Dã." Trương Hải hỏi anh, cười xấu xa, "Hiện tại các em gái nhỏ muốn bò lên giường cậu cũng không hề ít, làm sao phải kìm nén như vậy? Chọn em gái xinh đẹp làm bạn gái đi."

Sầm Dã cười, giọng điệu rất nhạt: "Em để ý những cô gái đó sao?"

"Shit!"

"Moá!"

"Cậu được lắm!"

"Thế dạng nào mới khiến cậu để ý?" Trương Hải cảm thấy hứng thú hỏi.

Sầm Dã thoáng gảy dây đàn, nói: "Không biết. Em đã nói muốn trở thành ban nhạc giỏi nhất Trung Quốc, chơi phụ nữ lãng phí thể lực và thời gian, còn phải dễ dàng ở bên, ông đây không có rảnh rồi như vậy." Nói xong ôm lấy đàn ghita, hôn một cái: "Đây chính là bà xã của tôi."

Mọi người cười ha ha, Trương Hải lại nói: "Tên của cậu chả sai chút nào, Tiểu Dã Tiểu Dã, trong đám chúng ta người có dã tâm, tàn nhẫn, quyết tâm nhất chính là thằng nhóc cậu."

Sầm Dã liếc anh ta, ánh mắt hai người nhìn thẳng nhau, như là nhìn thấu gì đó, song không nói gì nữa. Triệu Đàm lại lên tiếng: "Ở đâu mà đã thành bà xã của cậu rồi? Đàn ghita là của cô Hứa đấy."

Sầm Dã đáp: "Ông đây trộm tình với cây Yamaha này, không được sao?"

Mọi người lại cười. Huy Tử hỏi Trương Thiên Dao: "Vừa nhắc tới cô Hứa là cậu không nói được gì rồi, anh bạn này không phải vì một lần bị từ chối mà sợ hãi đấy chứ?"

Trương Thiên Dao cười bí hiểm, mắt nhìn vào Sầm Dã, nói: "Tiểu Dã nói đúng, những cô gái kia chơi đùa là được rồi, không đáng thật lòng. Phải như cô Hứa mới là đáng giá."

Hai tay anh ta đặt lên đầu, tựa vào tường, nói: "Xinh đẹp lại truyền thống, gia đình hoà thuận. Nhìn thông minh nhưng thỉnh thoảng ngơ ngác, rất đáng yêu." Anh ta dứt khoát nhắm mắt lại, đúng là bắt đầu nằm mộng đẹp: "Tương lai chờ tôi theo đuổi được cô ấy, bộ thiết bị này, phòng tập này chính là của tôi rồi. Các cậu tới luyện tập phải gọi tôi là ông chủ. Từ này về sau ông đây và cô ấy ở trong ngôi nhà nhỏ này, song túc song phi..."

Còn chưa mơ xong, đột nhiên bị đá một cái vào đùi, rõ ràng còn rất đau. Trương Thiên Dao chột mở mắt ra, nhìn thấy Sầm Dã nhanh chóng thu chân lại. Trương Thiên Dao: Shit, cậu đập ông đây làm gì?"

Sầm Dã: "Khai quá đi!"

Mọi người cùng cười to, Trương Thiên Dao cũng cười, không chỉ không tức giận, dáng vẻ còn thoải mái, bộ dạng tuổi cậu không hiểu đâu, nhắm mắt lại tiếp tục suy nghĩ gì đó. Sầm Dã thò tay sờ điều thuốc bên vành tai, đột nhiên nghe thấy Triệu Đàm bên cạnh khẽ cười. Anh ngẩng đầu nhìn: "Cậu cười gì thế?" Triệu Đàm thò tay đập vai anh, không đáp.

Ngày hôm sau, Hứa Tâm Sinh đang dạy một đứa bé học sáo trong phòng thì một mình Sầm Dã đến.

Hứa Tâm Sinh vừa mở cửa anh đã lách người đi vào, cả người đầy khí lạnh, đi đến bên bàn, rót cho mình cốc nước ấm, khiến cho đứa bé không ngừng nhìn. Hứa Tâm Sinh đành phải đi qua, khẽ giật ống tay áo anh: "Anh không thể đột nhiên chạy vào như vậy, sẽ dọa học sinh của tôi."

Sầm Dã liếc cô, từ từ nói: "Dáng vẽ ông đây đáng yêu như thế, sao doạ anh bạn nhỏ chứ?"

Hứa Tâm Sinh: "..."

"Có chuyện thương lượng với cô chứ sao." Anh khẽ dựa vào cạnh bàn, hai tay chống lên, dáng vẽ biếng nhác như cũ.

"Nói đi."

Sầm Dã uống ngụm nước, năm ngón tay úp lên miệng cốc. Hứa Tâm Sinh cũng không biết thế nào, ánh mắt nhìn vào ngón tay anh một lát. Chờ anh bỏ cốc, cô lập tức dời mắt.

Anh nói: "Năm nay Song Mã Video muốn tổ chức một trận thi đấu ban nhạc trên cả nước, cuối tuần bắt đầu tuyển chọn. Chúng tôi muốn tham gia, muốn mượn nhạc cụ của cô."

Song Mã Video là một trong những trang web video lớn nhất trong nước, trước kia cũng từng chế tác các loại tiết mục giải trí, khiến cho không ít nhân vật một lần là nổi tiếng. Đối với ban nhạc mới như Triều Mộ coi như cũng là một cơ hội.

Hứa Tâm Sinh dứt khoát gật đầu: "Được."

Trong mắt Sầm Dã hiện lên sự vui vẻ như có như không, uống hết nước, đưa cốc cho cô: "Tôi còn muốn nữa."

Giọng Hứa Tâm Sinh lạnh nhạt: "Tự rót đi."

Sầm Dã nhú mày, thành thật đi rót nước, lại nghe thấy cô ở đằng sau nói: "Nhưng các anh phải trân trọng nó, hiện tại tôi cũng coi như có qua lại với các anh, nếu như làm hỏng thì sẽ tổn thương tình cảm. Những thiết bị kia rất quan trọng với tôi, là vật của cố nhân."

Sầm Dã uống nước, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, nói: "Tôi đoán được, bạn trai à?"

Hứa Tâm Sinh cũng không che giấu, đáp: "Ừ."

Sầm Dã liếc cô, mỉm cười: "Vậy sao đến giờ còn chưa thấy?"

Hứa Tâm Sinh im lặng một lúc mới đáp: "Chúng tôi đã không còn ở bên nhau lâu rồi."

Sầm Dã cười lạnh: "Người đã đi rồi còn ném đồ ở đây. Âm hồn bất tán."

Hứa Tâm Sinh nghĩ đến lời nói ác độc của anh, sắc mặt đột nhiên chùng xuống: "Anh ít nói linh tinh đi, anh ấy...chưa kịp mang đi."

Sầm Dã về nhà lấy ngay di động ra tìm kiếm. Không thể không nghĩ tới những nhạc cụ kia đã từng thuộc về một ban nhạc nào đó, nhưng rõ ràng bạn trai cũ của Hứa Tâm Sinh cũng là người làm trong ngành âm nhạc, nhận ra điều này không hiểu sao khiến Sầm Dã hơi hưng phấn, còn có chút sốt ruột.

Phía sau cây đàn ghita anh dùng có khắc chữ "Chấp", nhưng trước đó Sầm Dã cũng không để ý. Hiện tại cần thận suy nghĩ, chữ đó được khắc bằng mực nước, không phải là chữ của Hứa Tâm Sinh đấy chứ?

Cô gái này khắc một con dấu đòi đến 2000 tệ, cứ thế thoải mái khắc ghita cho người ta như vậy, còn khắc một chữ lớn như vậy. Đã có manh mối đàn ghita, Sầm Dã nhanh chóng tìm được thông tin về người đàn ông kia trên mạng.

Từ Chấp, hát chính của ban nhạc Cổ Man Khinh Thú. Sầm Dã phát hiện trước kia mình đã từng nghe nói đến ban nhạc này. Năm năm trước bọn họ ra mắt, nhanh chóng nổi tiếng, năm đó cũng là khách quý trong tất

cả các tiết mục âm nhạc lớn, thậm chí còn tổ chức rất nhiều buổi biểu diễn, tiền đồ vốn dĩ xán lạn thênh thang. Ba năm trước, Tử Chấp say rượu xảy ra tai nạn, tử vong tại chỗ. Tay bass trên xe cũng bị thương nặng. Ban nhạc bị huỷ trong một đêm, tựa như một vì sao rơi vào trong sa mạc mênh mông. Trên mạng cũng có không ít ảnh chụp của Tử Chấp. Sầm Dã bất ngờ phát hiện Tử Chấp hai tám tuổi năm đó là người đàn ông cao gầy thanh tú, tóc ngắn, tuy nhìn đẹp trai, nhưng khí chất khiến Sầm Dã cũng cảm thấy xuất chúng thoải mái. Sầm Dã nhìn anh đứng cười vui vẻ trong một tấm hình, tìm một vòng, cũng không thấy được Hứa Tâm Sinh, lại nhìn Tử Chấp, có loại tư vị không nói nên lời. Sầm Dã nhanh chóng nhận ra đó là tư vị gì.

Cảm giác quen thuộc.

Trên người Tử Chấp rõ ràng có khí chất cùng loại với Hứa Tâm Sinh. Khuôn mặt trong sạch, ánh mắt yên bình. Dù là đứng dưới ánh đèn sân khấu, trong khi điên cuồng trong âm nhạc, bóng dáng cũng cô độc như khi đứng trước đàn cổ.

Shit. Sầm Dã ném di động sang bên cạnh, cảm giác mình thực con mọt nó nhàm chán, hóng chuyện về Hứa Tâm Sinh làm gì. Trong đầu đột nhiên lại hiện lên ý nghĩ, ba, năm năm trước người đàn ông kia hai tám tuổi, lúc ở bên anh ta Hứa Tâm Sinh bao nhiêu tuổi? Còn học Đại học hay đã tốt nghiệp?

Khi Triệu Đàm trở về nhìn thấy cậu nhóc này ngênh ngang nằm trên giường, sắc mặt không tốt. Triệu Đàm hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Đợi Triệu Đàm đi rửa mặt mới nghe thấy Sầm Dã sâu xa đáp: "Ông đây nghĩ nhất định phải trở nên càng giỏi hơn."

Triệu Đàm sớm đã quen với sự tự kiêu của anh, tức giận đáp: "Đồ ngốc."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cô Ấy Không Nhìn Tôi (1)

Mấy năm này, các đài truyền hình trong nước, trang web video tổ chức không ít cuộc thi âm nhạc. Hiệu quả vô cùng tốt, giúp một đồng nhóm người nổi tiếng. Ngược lại là ca sĩ phát hành đĩa nhạc truyền thống ra mắt, càng khó mà nổi tiếng được. Dù sao âm nhạc đã chết, giải trí mới là cao nhất. Tuy nói đám ca sĩ trong các cuộc thi phần lớn chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chỉ nổi trong một mùa hè nào đó, rồi sẽ biến mất khỏi nhân gian. Chỉ có rất ít chính thức ở lại, trở thành ngôi sao. Tuy vậy đối với đại đa số người trẻ tuổi trong lòng còn mơ mộng mà nói, cho dù là làm hoa quỳnh và sao băng, vụt sáng tức thì, so với việc chưa bao giờ mơ ước cố gắng qua, chưa bao giờ toả sáng thì đều đáng giá. Huống chi còn có cơ hội, một bước lên mây. Cho nên người tham gia cuộc thi là tre già măng mọc.

Lần này trang web video Song Mã tổ chức cuộc thi "Superband", chia làm ba giai đoạn. Một, tuyển chọn cả nước, tổ chức ở hai mươi thành phố lớn và vừa. Hai, thi đấu chọn mười đội mạnh nhất các khu vực, trong đó hai đội mạnh nhất mới có thể tiến vào trận chung kết cả nước. Ba, trận chung kết cả nước được phát trực tiếp trên mạng, chọn ra top 10 và quán quân. Đội xuất sắc nhất sẽ được ký kết với công ty âm nhạc hàng đầu cả nước, tổ chức concert và phát hành đĩa nhạc.

Đây chính là cuộc thi quy mô nhất và có ảnh hưởng nhất trong nước. Mới nửa tháng gần gũi, chỉ ở mỗi thành phố Tương các ban nhạc ghi danh đã lên đến con số năm mươi.

Sáng sớm hôm nay, thời tiết bất ngờ tốt hơn. Ánh mặt trời toả sáng, xuyên qua tầng mây mỏng, chiếu vào trong vườn Hứa Tầm Sinh. Cửa

vườn mở rộng, một chiếc xe cũ nát đỗ ở cửa, nhóm đàn ông đang chuyển đồ ra vào.

Hứa Tâm Sinh mặc chiếc áo lông màu đỏ, váy dài, vốn trong mắt nhóm đàn ông tựa như cung nữ Trung Quốc cổ đại bước ra từ trong tranh, nhưng cô lại đội chiếc mũ len cộng thêm khăn quàng cổ dày, trên mặt chỉ lộ ra hai mắt, vì vậy khi đám đàn ông xách nhạc cụ đi qua bên người cô, đều cảm thấy đáng yêu, đều rất muốn cười.

Ánh mắt Trương Hải khiến cho Hứa Tâm Sinh cảm thấy không thoải mái, anh ta chỉ chuyển đúng một chuyển, rồi ngồi yên trong xe hút thuốc, giọng du côn, chọc ghẹo Hứa Tâm Sinh cười. Cô hiểu rõ người đàn ông này không có hứng thú với mình, chỉ là tự kỷ mà thôi. Tuy nhiên cô chán ghét anh ta, cảm thấy anh ta không đơn thuần giống bọn Sầm Dã, Trương Thiên Dao.

Trương Thiên Dao là người thứ hai đếm ngược đi ra, trong tay còn ôm âm-li, vẻ mặt Hứa Tâm Sinh vẫn thản nhiên trước sau như một, còn anh ta thì vẫn lúng túng trước mặt cô.

Cuối cùng vẫn ngừng bước, anh ta nhìn cô cười: "Có lạnh như vậy sao?"

Hứa Tâm Sinh: "Ừ..."

Trương Thiên Dao nghiêng người qua, nói với Sầm Dã cách vài bước sau lưng: "Này, Tiểu Dã, cậu xem cô ấy có giống như một con sóc không."

Hứa Tâm Sinh liếc nhìn, Sầm Dã vừa từ cầu thang ngoi đầu lên, trong tay ôm đàn ghi-ta, dưới nách còn kẹp bộ âm-li nhỏ, từ xa liếc cô, ánh mắt sâu kín, không đáp lời. Trong lúc vô tình Hứa Tâm Sinh cũng chú ý tới, anh chạy và chuyển đồ nhiều lần nhất. Áo khoác đã sớm cởi ra, chỉ mặc một chiếc áo len hơi cũ, nhưng sợi tóc vẫn thấm ướt mồ hôi.

"Cô Hứa, đừng quên lời cô nói đấy, trở thành quán quân thành phố Tương thì có tư cách." Trương Thiên Dao bỗng nhiên hạ giọng, khiến cho Tầm Sinh hoàn hồn, "Tôi sẽ giành quán quân."

Trong lòng Hứa Tầm Sinh có chút nháy dựng lên, trong lòng tự nhủ lúc ấy rõ ràng là cô bị anh ta quần lấy không có cách nào khác, mới tùy tiện qua loa mà nói, vậy mà cũng tin? Hơn nữa cho dù có tư cách cũng có thể lập tức loại bỏ có được không? Song hôm nay là vòng sơ tuyển của bọn họ, không cần phải đả kích anh ta vào lúc này, cuối cùng cô vẫn là im lặng không nói.

Trương Thiên Dao thấy cô im lặng, dáng vẻ không thích không giận không thềm để ý, lập tức sinh lòng uế oải. Nghĩ lại cảm thấy mình thực con mợ nó đáng thương, tuổi của hai người không cách xa nhau cho lắm, hoặc là chỉ lớn hơn anh ta một hai tuổi thôi, làm sao lại có thể luôn chiếm thế thượng phong như này? Tuy vậy anh ta vẫn kiên trì mời: "Thời gian chúng tôi thi đấu là một giờ chiều, cô có thể tới xem hay không?"

Lúc này Sầm Dã đã không nhanh không chậm đi tới, Hứa Tầm Sinh còn chưa đáp, anh đã mở miệng: "Dao Tử, lại đang ép buộc phụ nữ đang hoàng đấy à?"

Đối lấy chính là Trương Thiên Dao và Hứa Tầm Sinh lườm anh. Sầm Dã nhếch miệng cười, vẻ mặt lạnh lùng đi lên phía trước, lại nghe Hứa Tầm Sinh chậm rãi mở miệng: "Buổi sáng tôi có lớp, nhưng đến trưa là xong rồi."

Trương Thiên Dao nói: "Vậy một lời đã định."

Sầm Dã đi ra vườn, Trương Thiên Dao đuổi theo, hai người sóng vai đi. Sầm Dã huyết sáo, Trương Thiên Dao bỗng nhiên nói: "Tiểu Dã, tớ phát hiện mỗi lần cậu đâm chọc, cô Hứa lập tức đi vào khuôn khổ."

Sầm Dã nghe vậy vừa định cười, bỗng nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại. Vẻ mặt Trương Thiên Dao vẫn còn nụ cười, dường như cũng không có ý gì khác. Sầm Dã vì vậy cũng cười nói: "Nói không chừng cô ấy sợ tớ thì sao?"

Anh đưa âm-li cho Huy Tử trên xe, tự mình vác lấy đàn ghi-ta, hai người lên xe. Trương Thiên Dao cũng lên xe, Chiếc xe âm âm khởi động, trên mặt mỗi người đều mang theo hưng phấn ngạo mạn cười, Sầm Dã nhìn thấy Trương Thiên Dao đón gió hút thuốc, chậm rãi rút một điếu, cũng không nhắc đến cô nữa.

Vòng sơ tuyển tổ chức ở một rạp hát. Lúc ban nhạc Triều Mộ tới nơi, trong sảnh chờ đã có một ít nhóm nhạc tới. Cũng có ít người quen, mọi người chào hỏi. Người trong ban nhạc, phần lớn tính cách quái đản, cho dù đến tham gia thi đấu, ngồi ở trong sảnh chờ cũng là hút thuốc trò chuyện, vui cười tức giận mắng mỏ, chả có chút cạnh tranh căng thẳng gì cả.

Ban nhạc Triều Mộ gần đây khá có chút danh tiếng ở thành phố Tương, cho nên cũng có chút người chú ý. Thực tế Sầm Dã hôm nay vì buổi thi cũng mua bộ quần áo đắt tiền, quần jeans mới, buổi sáng cũng đã tắm gội sơ qua, cả người càng lộ ra dung nhan sáng ngời. Vì vậy có mấy người đã ở lâu trong nghề, tới trò chuyện vài câu, ý tứ hàm xúc sâu xa vô vai anh nói: "Tiểu Dã hôm nay thật là đẹp trai!" "Tiểu Dã à, tướng mạo đẹp trai cũng không được thêm điểm đâu."

Mấy người phần lớn đều là nói đùa, ở trước mặt Sầm Dã cười cười nói nói, chờ bọn họ vừa đi, trong lòng anh đã mắng chửi.

Triệu Đàm đại khái nhìn ra anh bởi vậy mà khó chịu, vô vai anh, thấp giọng nói: "Bọn họ ghen tị với âm nhạc của cậu thôi!"

Trương Thiên Dao nhìn vào gương chỉnh tóc, nói: "Rõ ràng ông đây đẹp trai hơn, sao bọn họ không đếm xỉa đến, móa!"

Mọi người cười ha ha, Sầm Dã cũng cười, mấy người liếc nhau, phảng phất đều thấy trong mắt lẫn nhau sự ngang ngược, nụ cười ôn hoà quen thuộc.

"Ban nhạc Triều Mộ!" Một nhân viên công tác đẩy cửa đi tới, la lớn.

Triệu Đàm chú ý tới phần lớn người trong sảnh lúc này đều như có như không nhìn qua. Điều này khiến trong lòng anh ta có chút kiêu ngạo, cũng ẩn chứa phần chấn. Điều này chứng tỏ ban nhạc Triều Mộ tuy còn tuổi trẻ, nhưng trong giới âm nhạc ở thành phố Tương cũng đã không thể khinh thường. Sầm Dã đã chạy tới, là người đầu tiên đi theo nhân viên công tác vào.

Bọn họ đi vào trong rạp hát. Trước mắt là sân khấu rộng lớn, không có bất kỳ trang trí gì, chỉ để nhạc cụ. Bên dưới sân khấu hoàn toàn trống rỗng, ở một hàng giữa có ba giám khảo ngồi. Phía sau bọn họ còn có mấy nhân viên công tác. Ngoài ra trong góc còn rải rác mấy người ngồi, có thể là ban nhạc khác hoặc là người nghe nhân viên công tác mang vào hoặc là người hâm mộ.

Trương Thiên Dao trước đó đã đưa vé cho Hứa Tầm Sinh. Ánh mắt Sầm Dã quét một vòng, không thấy bóng dáng cô. Tuy nhiên ý nghĩ này chiếm chưa đầy một giây trong đầu anh, sự chú ý của anh lập tức tập trung ở trên đàn ghi-ta, khẽ gẩy vài cái, tiến lên vài bước, ngẩng đầu, cầm lấy microphone.

Có một nhúm ánh sáng từ phía đối diện chiếu thẳng lên sân khấu, chiếu lên tầm mắt người trên đó, hơi có chút mờ lung hư ảo. Xuyên thấu qua những ánh sáng kia, Sầm Dã đã thấy rõ trong mắt ban giám khảo

thoáng hiện lên vui vẻ. Trong đó nữ giám khảo kia cúi đầu nói gì đó với người đàn ông trung niên bên cạnh, khẽ gật đầu.

Anh biết rõ đó là vì vẻ bề ngoài của mình. Anh có chút bực bội, lại có chút đặc ý với phản ứng của những người này. Trong lòng hiện lên một suy nghĩ lạnh nhạt: Các người còn chưa nghe âm nhạc của tôi đâu.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cô Ấy Không Nhìn Tôi (2)

Trước đó khi thương lượng biểu diễn, Trương Hải còn đề cập tới, bảo Sầm Dã trước khi bắt đầu nói vài lời, nịnh nọt ban giám khảo. Ví dụ như bọn họ đến từ đâu, bọn họ yêu âm nhạc nhiều thế nào, là một ban nhạc không có tiếng tăm gian nan thế nào...Lúc ấy Sầm Dã chỉ là cười nhạt nghe, như là nghe lọt. Tuy nhiên lúc này anh căn bản mặc kệ Trương Hải đang nháy mắt ra dấu với mình, anh khẽ gẩy dây đàn, ngẩng đầu, chỉ nói tám chữ: "Trời giáng kẹp tóc, ban nhạc Triều Mộ."

"Tuyết mịn bò lên gốc cây già

Lòng bàn chân trượt bị mưa dội xuống

Kẹp tóc màu đen trưởng thành rơi xuống đất

Trên lưng có thể đuổi theo hai chiều kiếp trước kiếp này

Nó muốn nở hoa

Rón ra rón rén dừng lại trên tóc ai

Nghe lời tâm tình nửa thật nửa giả

Hay vẫn là quyết định làm một chiếc kẹp tóc

Không sợ tịch mịch

Hoa tóc mai

Lời tâm tình nửa thật nửa giả
Ban ngày đêm tối sợ bị kiểm tra
Làm bộ chính mình là gốc cây già si ngốc
Chuyện cũ trước kia đều là trong gió thoảng qua
Đã từng nói
Tiếng chân giẫm đạp
Nhìn không thấy bóng dáng
Bốn phía là chân trời xa xăm
Bầu trời bay lá tả
Tung bay hoa tóc mai
Một nửa tách ra
Một nửa là kẹp tóc tịch mịch..."

Dưới ngọn đèn cùng giai điệu, mặt ban giám khảo cũng dần dần không thấy rõ. Bọn họ đều rơi vào một thế giới khác, thế giới Sầm Dã, ban nhạc Triều Mộ mang tới.

Một khúc biểu diễn kết thúc.

Sầm Dã dừng đàn ghi-ta, ngẩng đầu nhìn. Từng người trong ban giám khảo đều đang cười, ánh mắt thể hiện vô cùng rõ. Mà phía sau bọn họ, từng nhân viên công tác đều hết sức chăm chú, trên mặt tất cả đều là vui mừng. Vì thế trong lòng Sầm Dã hiểu ra khúc nhạc này ổn rồi. Quả nhiên, nữ giám khảo kia lại hỏi mấy câu, giọng điệu vô cùng dịu dàng, ví dụ như ban nhạc của bọn họ thành lập từ khi nào, từng sáng tác những ca khúc nào, Sầm Dã

và Triệu Đàm đại diện trả lời. Càng hỏi, ánh mắt của bọn họ càng tán thưởng.

Cuối cùng, một người lớn tuổi nhất trong ban giám khảo nói: "Các cậu hát không tệ, về nhà đợi thông báo nhé, nhanh nhất là tối hôm nay sẽ có. Con đường tiếp theo còn rất dài, chúng tôi rất coi trọng các cậu, chuẩn bị tiếp đi, làm rất tốt!"

Sầm Dã quay đầu lại, nhìn mấy người anh em. Trên mặt mỗi người đều là hưng phấn khó kiềm chế. Thế cho nên khi bọn họ rời sân khấu, trở lại phòng nghỉ ngơi, có mấy người tìm đến hỏi: "Thế nào, ban nhạc Triều Mộ? Có qua không?"

Huy Tử cười nói: "Qua hay không thì không biết, nhưng ban giám khảo lôi kéo chúng tôi trò chuyện khá lâu, mọi người xem đấy, trò chuyện đến bây giờ mới đi ra! Xin lỗi các vị, đã làm trễ thời gian!"

Hâm mộ bọn họ chết đi mất!

Thông báo tới còn sớm hơn so với ban giám khảo nói, gần năm giờ chiều, mấy tiếng sau, Triệu Đàm đã nhận được thông báo. Ban nhạc Triều Mộ vượt qua vòng sơ tuyển, tiến vào trận đấu bán kết tuần sau, cạnh tranh top 10. Trận chiến mở màn đại thắng như vậy, tiền đồ bằng phẳng như vậy, sao bọn họ có thể không chúc mừng một phen? Trời còn chưa tối, mấy người ăn uống ngay gần khu trọ của Triệu Đàm và Sầm Dã.

Cũng không phải mẩu chốt là ăn, nhiệt huyết phảng phất chạy bên trong tế bào mỗi người. Ngay cả Trương Hải yêu mỹ nhân hơn anh em, cũng đều bỏ tiền đi siêu thị bên cạnh mua hai chai rượu đắt tiền, rót cho mỗi người một ly.

Trương Hải nói: "Tiểu Dã hôm nay hát không tệ, mọi người cũng đều phát huy không tệ. Nếu có thể dẫn đầu ở cuộc thi này, sau này còn lo gì tiền đồ sinh hoạt?"

Càng nói càng khiến mọi người high. Trương Thiên Dao giơ chén rượu lên: "Ông đây muốn đi Bắc Kinh, tham gia trận chung kết cả nước! Mơ nó cầm quán quân cả nước, nhìn Hứa Tầm Sinh ngoan ngoãn ngồi ở trên xe thể thao của tôi, cam tâm tình nguyện làm bồ của tôi!"

Mọi người cười ha ha, nụ cười trên mặt Sầm Dã lại nhạt đi.

Mọi người ăn trong chốc lát, lại trò chuyện một lát, Trương Hải nhìn Sầm Dã nói: "Tiểu Dã này, cậu vẫn nên tập trung cho công việc, để cho mấy giám khảo càng thêm ưa thích chúng ta, cậu nói ngọt một chút, đoán chừng chúng ta sẽ qua luôn bán kết đấy. Ban giám khảo nhìn cũng là người ưa nịnh."

Những người khác không đáp lời, Sầm Dã bưng chén rượu lên chạm một cái với Trương Hải, anh cũng không muốn làm anh em mất mặt, cười hì hì nói: "Anh Hải, lần sau em sẽ cố gắng." Trương Hải cũng muốn giữ mặt mũi, không thêm đề ý nữa, sáng khoái uống chén rượu này.

"Dao Tử, cô Hứa nhà cậu không phải đã đồng ý tới sao? Hôm nay sao không tới?" Huy Tử đập bả vai Trương Thiên Dao.

Chuyện này Trương Thiên Dao thực sự hơi mất mặt, trong lòng cũng có chút oán giận Hứa Tầm Sinh thất hẹn, ngồi bên cạnh anh ta đúng là Sầm Dã, thuận miệng hỏi: "Đúng vậy, Tiểu Dã, hôm nay cậu cũng đã nghe thấy mà, cô ấy đồng ý tới đấy."

Sầm Dã liếc anh ta, nói: "Cô ấy không phải là người nói không giữ lời, nói đến xem chúng ta thi đấu thì nhất định sẽ đến. Trừ khi có chuyện gì đó."

Trương Thiên Dao đang rót chén rượu, mỉm cười, dùng giọng chỉ có hai người nghe được nói: "Cậu rất hiểu cô ấy nhỉ."

Sầm Dã nghe vậy, không có phản ứng.

Trời đã tối rồi, hơi lạnh bao phủ xung quanh. Ngọn đèn màu cam trong tiệm cơm bao phủ bọn họ, dưới bàn để chậu than, ấm áp lại yên tĩnh. Thật ra cảm xúc chi phối những người trẻ tuổi là không ngừng vui vẻ và đặc ý mà thôi. Còn có rất nhiều tình cảm không thể nói nên lời, ví dụ như trống trải, ví dụ như tình yêu, ví dụ như cô độc, ví dụ như dịu dàng và kiêu ngạo. Vì vậy mọi người hôm nay uống thả phanh, càng uống càng nhiều. Hai chai rượu đã uống cạn, lại gọi thêm bia, từng lốc mang lên. Càng uống mọi người lại bắt đầu điên điên khùng khùng ca hát.

Sầm Dã hơi mở to mắt, nhìn đồ ăn trên bàn. Ngao xào, cá nướng, đuôi heo, rau trộn dưa leo... Bọn họ đều đã ngã trái ngã phải, thậm chí kể cả người từng trải như Trương Hải. Sầm Dã vẫn chưa ăn no, không ngừng gấp đồ. Từ trước đến nay anh càng uống mắt càng sáng, nhưng dù là người Đông Bắc cũng không chịu nổi chỉ uống không như vậy. Một lát sau, thấy mọi người bên cạnh ngã xuống, tay Sầm Dã thậm chí vẫn còn chống được vào bàn, rót cho mình chén trà. Lại từ trong túi móc tiền ra, lấy ra tất cả tiền đưa cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ hình như nói không đủ, anh lịch sự nói: "Cô chờ một chút." Bớt tiền từ trên người Triệu Đàm, lại rút mấy tờ.

Lúc này đã đủ rồi, xung quanh cũng yên tĩnh. Thật ra cũng mới chỉ tám chín giờ, TV trên tường vẫn còn đang phát tin tức giải trí. Sầm Dã ngẩng đầu nhìn, chợt thấy bên trong xuất hiện hình ảnh trận đấu hôm nay, khuôn mặt của bọn họ đã xuất hiện mấy giây ở trong video.

Sầm Dã hoảng hốt cười, lấy ra điếu thuốc, chậm rãi hút. Thật ra Trương Hải nói không sai, anh chỉ trông mong từ nay về sau tiền đồ giống

như gấm, chỉ trông mong có thể cầm chặt cơ hội gian nan mà sáng ngời này.

Buổi chiều, sau khi bọn họ về, còn có một bản nhạc xuất hiện trong video nữa. Sầm Dã nhận ra là "Hắc Cách Nghịch Biện". Anh đẩy mấy người bên cạnh: "Này, nhìn Hắc Cách đại danh đỉnh đỉnh một chút." Thế nhưng mà không có người tỉnh.

Anh cũng loáng thoáng nghe được trên TV giới thiệu Hắc Cách Nghịch Biện, ban nhạc nổi tiếng nhất thành phố Tương, từng giành Á quân, huy chương đồng cuộc thi XX...Cũng được coi là ứng cử viên đứng đầu khu vực thành phố Tương. Weibo người hát chính Đại Hùng một trăm nghìn người hâm mộ. Hôm nay trận đấu của bọn họ thậm chí còn có một ít người hâm mộ, không để ý giá lạnh chạy tới hiện trường cổ vũ. Nếu như Triều Mộ muốn tiến vào trận chung kết cả nước, Hắc Cách Nghịch Biện chính là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất.

Màn hình TV chiếu rất nhiều cô bé giơ biển cổ vũ, đứng ở cửa rạp hát hô to "Hắc Cách Hắc Cách!" Sầm Dã vốn là không có tinh thần nhìn, vừa định gục xuống ngủ, đột nhiên thấy một khuôn mặt xuất hiện trong màn ảnh.

Có lẽ là bởi vì cô quá xinh đẹp, khí chất cũng quá đặc biệt, cho nên màn ảnh ra sức đặc tả vào người hâm mộ này.

Sầm Dã không ngờ tới lại thấy cô trong nhóm người này, đầu óc nhất thời có chút ngơ ngác.

Hứa Tầm Sinh vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng kia, chỉ là khăn quàng cổ đã mở ra, lộ ra khuôn mặt sạch sẽ. Duyên dáng đứng bên cạnh đám người hâm mộ, như hòa vào một thể với bọn họ, hoặc như là không hợp nhau. Thấy ống kính quay mình, cô nao nao, chột thoải mái, mỉm cười, quay người theo những người hâm mộ kia cùng đi vào rạp hát.

Cả người Sầm Dã đều đuổi nhoài ra ghế, chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Hắc Cách Nghịch Biện là ban nhạc cô biết, cô yêu thích? Cho nên cô thả bồ câu cho bọn họ, còn mình chạy tới ủng hộ cho mấy lão già kia? Cô Hứa làm ra được chuyện như vậy?

Sầm Dã bỗng nhiên cảm thấy bi đát, sinh không thể luyến, mà lại khó có thể tự kiềm chế.

Lúc này Triệu Đàm dường như đã tỉnh táo một chút, ngẩng đầu, hỏi anh: "Thanh toán rồi à?" Vậy là vẫn chưa hoàn toàn say.

Sầm Dã đáp: "Xong rồi. Đàm Tử, tí nữa cậu đưa bọn họ về."

Triệu Đàm vẫn còn hồ đồ, không kịp phản ứng: "Tớ đưa toàn bộ bọn họ?"

Sầm Dã cũng đã cầm áo khoác lên, lắc lư đi ra ngoài.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ông Đây Vui Vẻ

Hôm nay Hứa Tâm Sinh xem xong Hắc Cách Nghịch Biện thi đấu, ăn tối luôn gần đó, đi nhờ xe trở lại cư xá đã là mười giờ đêm. Ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện quả nhiên là tuyệt vời. Bình tĩnh mà xem xét, Hứa Tâm Sinh đối với ban nhạc này ấn tượng cũng không tệ lắm, thành viên không giống các ban nhạc khác, tuổi trẻ cuồng loạn. Thành viên của bọn họ phần lớn là sau 80 và 85, mặc dù đã không còn trẻ tuổi, im lặng ít nói, nhưng cũng rất dụng tâm đối với âm nhạc. Một khi lên sân khấu, có thể phát ra sức mạnh rung động lòng người. Qua nhiều năm như vậy, luôn kiên trì rock and roll không lay chuyển. Trong lòng Hứa Tâm Sinh, những người đàn ông này quả thực là quý ông làm nhạc thực thụ. Cũng khó trách bây giờ có thể trở thành ban nhạc "cấp đại thần" thành phố Tương. Thậm chí ban nhạc Triều Mộ so với bọn họ, cũng còn kém xa. Rất nhiều chi tiết, phong cách, đáng để theo chân bọn họ học tập.

Đêm đã khuya rồi, trong khu cư xá lúc này gần như không có người, thỉnh thoảng có xe đi qua. Hứa Tâm Sinh khép chặt áo khoác ngoài, giẫm giày cao gót, chậm rãi đi. Đến nơi nào trang trọng, cô luôn phải ăn mặc tỉ mỉ, đây là thói quen của cô, cũng là mẹ cô dạy bảo tu dưỡng. Ví dụ như hôm nay đi xem cuộc thi, ví dụ như lần trước nhìn đi xem Triều Mộ biểu diễn. Tuy nhiên cô không biết, bởi vì ngày thường cô luôn ăn mặc như tiên trên trời, cho nên vào lúc này trong mắt người khác, lộ ra quá mức trịnh trọng.

Rẽ đằng trước, sắp đến vườn nhà cô rồi. Góc tường có đèn đường màu cam. Dưới đèn đường có người đứng dựa vào tường, rất cao, dáng người cũng đẹp mắt, tóc hơi rủ xuống, che khuất bên mặt, chỉ lộ ra chóp mũi,

khuôn miệng đang hút thuốc, còn có bàn tay thon dài trắng nõn. Thế cho nên Hứa Tâm Sinh thoáng cái đã nhận ra anh.

Hứa Tâm Sinh hơi sửng sốt, nghĩ không ra nguyên nhân anh ở đây lúc này. Hôm nay biểu diễn không quá thuận lợi? Không biết, cô chỉ xem qua tin tức, ban nhạc Triều Mộ là nhóm đầu tiên tiến vào bán kết đấy. Có chuyện gì khác?

Sầm Dã cũng nghe thấy tiếng động, bỏ điếu thuốc xuống, ngẩng đầu nhìn.

Dưới đèn đường, hai người đối mặt trong chốc lát. Hứa Tâm Sinh phát hiện trên gương mặt thanh tú kia, ánh mắt rất lạnh im, che giấu ánh sáng. Dáng vẻ dường như rất không vui.

Hứa Tâm Sinh đi qua, đứng lại cách anh hai bước, lập tức ngửi thấy mùi rượu. Cô cẩn thận quan sát dáng vẻ của anh, say rồi? Song lại cũng không giống lắm, người say nào có vẻ mặt trầm ổn như vậy?

"Hứa Tâm Sinh." Anh khẽ gọi.

"Ừ." Hứa Tâm Sinh đáp.

Sầm Dã lại bỗng nhiên khẽ cười: "Cô là kẻ bịp bợm."

Hứa Tâm Sinh không hiểu gì, nhìn ánh mắt anh lạnh lùng, không phải đang nói đùa. Cô thản nhiên hỏi: "Làm sao vậy?"

Anh lại quay đầu đi, rút một hơi thuốc lá, cúi đầu nhìn mặt đất: "Buổi chiều tại sao cô không tới? Đã nói tới rồi mà."

Hứa Tâm Sinh lắp bắp kinh hãi, hoàn toàn không ngờ tới anh vì chuyện này mà đến. Trong lòng như có dòng nước ấm đang nhẹ nhàng chuyển động, khiến cô muốn cười. Cô đáp: "Buổi chiều vốn có thể tới,

nhưng mà buổi sáng nhà học sinh tạm thời có việc không được tới, nhờ tôi trông hộ, đến hai giờ mới đi. Lúc tôi tới rạp hát, các anh đã sớm đi rồi."

Sầm Dã bỏ điếu thuốc xuống, thoáng cười, Hứa Tầm Sinh không chắc anh đang cười cái gì. Anh thâm trầm như là người già bốn mươi tuổi.

Đột nhiên, anh giơ cánh tay lên, đôi bàn tay dài gầy đặt lên cạnh tường bên mặt cô, tàn thuốc ném xuống mặt đất, anh giẫm tắt, khí thế vô cùng hung dữ. Giọng nói lại vẫn khàn khàn êm tai, còn quyến rũ hơn so với khi cất tiếng hát: "Cô xem Hắc Cách Nghịch Biện biểu diễn. Cô ủng hộ bọn họ."

Giống như không phải Tiểu Dã trước nay luôn kiêu ngạo nói chuyện, Hứa Tầm Sinh gần như đã nghi ngờ người nói chuyện, trong giọng nói rõ ràng lộ ra cảm xúc bi thương. Hai người cách rất gần, cô cũng không quá để ý, dù sao cũng quen thân như vậy rồi. Cô lại nhìn kĩ anh vài lần, nhìn vào ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nghĩ thầm anh thật sự...say sao?

"Ừ, tôi dứt khoát chờ đến sáu giờ xem bọn họ biểu diễn." Hứa Tầm Sinh vẫn không nhanh không chậm đáp, sau đó nhìn thẳng vào ánh mắt anh, trong đó có sự lạ lẫm mà lạnh băng, tối nay có lẽ bởi vì xung quanh quá yên tĩnh, không có người quấy rầy, cô dường như càng thấy sâu hơn. Cô nói: "Tôi cảm thấy...Các anh nếu phát huy như bình thường cũng là ngang tài với bọn họ. Nếu anh với tư cách hát chính, bộc phát mạnh hơn, kéo theo toàn bộ ban nhạc, nói không chừng có thể thắng bọn họ." Giọng cô êm dịu, Sầm Dã nghe được rõ ràng, vào lúc này, trong đầu dù có hồ đồ cũng hiểu rõ ý của cô.

"Ý của cô là..." Anh bỗng nhiên nở nụ cười, là nụ cười vui vẻ không kìm nén, "Cô là vì chúng tôi, mới đi xem bọn họ sao? Xem bọn họ có phải là đối thủ của ông đây hay không? Trong lòng cô để ý là chúng tôi?"

Đây vốn là ý định ban đầu của Hứa Tầm Sinh, nhưng đối với lấy đôi mắt trong nháy mắt lấp lánh như sao của anh, Hứa Tầm Sinh chỉ cảm thấy buồn cười, lại có chút không được tự nhiên, nghiêng đầu, "Ừ" một tiếng.

Vừa cúi đầu lại nhìn thấy chỗ anh đứng đã có mấy mẫu thuốc lá, rõ ràng đợi đã lâu. Hứa Tầm Sinh khẽ giật mình. Cảm xúc mềm mại nào đó như cát quẩn vào lòng bay lên. Đó là một loại cảm giác rất mơ hồ, có chút nói không nên lời. Hứa Tầm Sinh vẫn còn sợ run, đột nhiên tay bị nắm chặt, mùi rượu và hơi lạnh trên người đàn ông lập tức tới gần, anh đã hôn xuống.

Động tác của Sầm Dã rất nhanh, thoáng chốc đã ôm eo của cô, đặt cô ở trên tường. Ngọn đèn như tấm voan mỏng bao phủ tầm mắt Hứa Tầm Sinh, rồi sau đó là mái tóc dài của anh lướt qua gương mặt cô. Mặt anh vô cùng lạnh buốt, xem ra đã đợi thật lâu trong đêm lạnh.

Toàn bộ đầu óc Hứa Tầm Sinh như trong giấc mộng, trong nháy mắt anh đã thô lỗ cạy mở môi cô, đầu lưỡi chạy vào, vừa chạm vào cô, cơ thể anh hơi khẽ chấn động, vì thế ôm cô càng chặt hơn. Rõ ràng đã ý loạn tình mê, tay cũng bắt đầu suông sã sờ loạn phía sau lưng cô, mang theo khát khao, mang theo nhiệt tình, mang theo thành kính và trức trặc.

Lúc này Hứa Tầm Sinh làm sao có thể hiểu được tâm trạng của chàng thiếu niên khi say rượu? Tất cả đều là mơ hồ, mơ hồ rồi lại kiên định. Đời người bắt đầu từ niềm vui khi thắng được trận thi đấu và sự tôn trọng, đối với tương lai khát vọng vô hạn; niềm vui khi biết được cô cũng không coi thường và vứt bỏ, còn có cảm giác cấm kỵ nào đó sắp phá vỡ, anh muốn làm càn chút gì đó. Hiện tại làm với cô.

Qua vài giây Hứa Tầm Sinh đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Chàng trai mất đi lý trí cường ép, còn có bàn tay anh đang chạy sau lưng cô bị sắc dục thiêu đốt giống như bất cứ người đàn ông nào khác, cũng khiến cô sinh

lòng thất vọng và chán ghét. Cô dốc sức liều mạng muốn đẩy anh, nhưng không đẩy được, cơ thể của anh nặng nề. Hứa Tầm Sinh quyết đoán giơ tay lên, "Chát" một tiếng đập vào mặt anh.

Động tác của Sầm Dã thoáng ngừng lại, như một con thú vốn hưng phấn không kìm chế được, đột nhiên bị người đánh tỉnh mộng dừng lại. Anh ngẩng đầu, nhìn cô. Ánh mắt trống rỗng bi thương kia khiến đáy lòng Hứa Tầm Sinh thoáng rung động, cô lạnh lùng đẩy anh ra: "Sầm Dã anh điên rồi à?"

Cô lui về phía sau mấy bước, anh vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, vẫn là dáng vẻ cao gầy ngày thường, chỉ là ánh mắt mê man. Sau đó anh bỗng nhiên nở nụ cười, nhàn nhạt nói: "Tôi hôn cô, vậy mà cô không vui?"

Hứa Tầm Sinh im lặng, trong lòng có một ngọn lửa im ắng bùng lên. Cô đứng ở cửa vườn nhà mình, nhìn anh, nói rõ ràng: "Sầm Dã, anh coi tôi trở thành người nào rồi hả? Những người hâm mộ cuồng nhiệt vây quanh anh? Hay là đám con gái trong đám bọn anh, nhằng nhẵng bám theo anh? Cút, anh cút cho tôi, đừng báo giờ tới nhà tôi nữa!"

Sầm Dã đứng ở đó, không nói chuyện, vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cô. Một lát sau, như là kịp phản ứng cô nói gì đó, ánh mắt buồn bã, đầu từ từ cúi xuống, chỉ có mái tóc khê khàng bị gió thổi lay động.

Mà với tính cách của Hứa Tầm Sinh, tối nay là lần đầu tiên trong đời bị mất hết mặt mũi.

Cả phòng tối đen lạnh như băng. Cô yên tĩnh trong chốc lát, bật đèn, bật lò sưởi, nhưng trong lòng tựa như có ngọn lửa vô danh tán loạn, vô cùng nôn nóng. Cô đứng im một lát trong phòng, đi đến bên cửa sổ, khẽ vén rèm, nhìn thấy dưới đèn đường sáng ngời, chỗ góc rẽ kia đã trống rỗng, Sầm Dã đi rồi.

Sầm Dã ngủ một giấc tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau, anh cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như nơi nào đã bị đụng qua, xoa mắt, phát hiện mình ngủ ở giường Triệu Đàm. Bên trên truyền đến tiếng trò chơi điện thoại. Anh xoay người, Triệu Đàm phát hiện, hỏi: "Tỉnh rồi?"

Sầm Dã xoa đầu đau nhức: "Sao tớ lại ở chỗ này?"

Triệu Đàm xoay người xuống, nở nụ cười: "Còn chưa hỏi cậu đấy? Đêm qua uống rượu, một mình cậu chạy đi đâu? Ông đây liều mạng đưa mấy người kia lên xe, một giờ đêm mới trở về, phát hiện cậu nằm ở ven đường dưới nhà, sắp đông thành khối băng. Ông đây gần như tàn phế mới kéo được cậu về!"

Sầm Dã: "Móa!"

"Sao cậu lại ở đó?" Triệu Đàm hỏi.

Sầm Dã cố gắng suy nghĩ, lại phát hiện trong đầu trống rỗng, tức giận nói: "Tớ nào biết?"

Triệu Đàm nhìn anh nói: "Tớ nhớ được lúc ấy sắc mặt cậu nghiêm túc, mặc kệ chúng tớ, từ tiệm ăn đi luôn. Nhiệt tình như vậy, khẳng định đi làm chuyện xấu gì rồi." Bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, vỗ bả vai Sầm Dã, cười mờ ám: "Không phải là chạy đi tìm người làm một đêm đấy chứ? Tớ thấy cậu cũng ghen lắm rồi."

Sầm Dã đẩy anh ta ra, nở nụ cười: "Đi cái mợ cậu, không thể nào. Ông đây cho dù uống say cũng là giữ mình trong sạch đấy."

Mặc dù nói như vậy, Sầm Dã đứng trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp đánh răng, nhìn khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi trong gương, vẫn là nhớ không nổi tối hôm qua sau khi rời tiệm cơm đi đâu, rốt cuộc là đi đâu nhỉ, đã làm cái gì. Hoàn toàn không nghĩ ra. Chỉ là mơ hồ có chút cảm giác không ổn. Luôn cảm thấy mình dường như đã làm ra chuyện gì đó. Tuy nhiên anh vốn

là người tiêu sái, nhớ không nổi thì thôi. Lại nghĩ tới ngày hôm qua đã qua vòng loại, còn nhớ tới Hứa Tâm Sinh không tới xem bọn họ, mà đi xem Hắc Cách Nghịch Biện. Song bây giờ ngẫm lại, không biết sao, rõ ràng cũng chả thấy tức giận. Dù sao anh cũng không phải người đàn ông lòng dạ hẹp hòi.

"Hôm nay có lẽ mọi người đều đang ngủ, ngày mai hãy đi đến chỗ cô Hứa, luyện tập một chút, chuẩn bị cuối tuần thi đấu bán kết." Triệu Đàm nói.

"No problem!" Sầm Dã đáp, hai tay đặt trên bồn rửa mặt, nhìn mình trong gương, nói không rõ được nguyên nhân, tâm trạng dần dần trở nên tốt. Rất nhiều chuyện, rõ ràng, mơ hồ, hiện tại, tương lai, giống như đều tràn ngập hi vọng. Ngày mai lại đi đến chỗ cô Hứa luyện tập, anh miễn cưỡng vui vẻ nghĩ, sau đó huyết sáo vang dội.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ông Đây Biết Sai Rồi (1)

Ngày hôm sau, khi Sầm Dã vừa bước vào Phòng làm việc Hứa Tầm Sinh, vẫn không thấy có gì khác lạ. Cô vẫn giống như thường ngày, im lặng ngồi trước đàn, một chén trà nóng lượn lờ, làn váy động lòng người. Khi bọn họ đẩy cửa đi vào, cô bình thản gặt đầu, không giống bình thường sẽ hơi cười.

Sầm Dã nao nao. Đó là một loại cảm giác kì lạ, không biết tại sao anh lại cảm thấy như vậy.

Trương Thiên Dao tiến lên khoác lác với cô, nói ngày hôm qua lợi hại như thế nào, còn hỏi cô tại sao không đi, vẻ mặt cô bình thản giải thích tạ lỗi, mọi người cũng đều không quá để ý. Chỉ có Sầm Dã cảm thấy hôm nay cô có chỗ nào không đúng. Lời nói cử chỉ, khắp nơi đều như ngày thường, nhưng lại lộ ra sự khác biệt. Lòng mày cô không cong lên, cô ngồi rất thẳng, ngón tay cô đặt lên dây đàn, lặng lẽ dùng sức, cho nên gây ra vết đỏ. Còn có rõ ràng sáng nay cô không lau kĩ đàn, trên đó vẫn còn bụi. Còn có cây cỏ vẫn chỉnh tề như mọi ngày bình thường, nhưng hôm nay lại không theo quy tắc, anh gần như có thể tưởng tượng ra, sáng nay khi dọn dẹp, đáng vẻ cô không yên lòng...

Sầm Dã đi cuối cùng, nhìn chăm chăm vào cô. Cô như không phát hiện, cũng không nhìn anh. Đây là cái quái gì. Bình thường cô rất nhạy bén, mỗi lần Sầm Dã không kiên nhẫn gì nhìn chăm chăm, cô gần như đều là lập tức phát hiện, ánh mắt như nước cũng sẽ lập tức trượt đến trên người anh, sau đó vô tình dời đi. Hôm nay lại như đường dây đứt đoạn, cô bỗng nhiên không thèm cho anh một ánh mắt.

Lúc này Sầm Dã vẫn chưa cảm nhận được cô "cắt đứt quan hệ" là nhằm vào một mình anh, chỉ cảm thấy cả người cô có chỗ nào đó không ổn lắm. Cô bị uất ức gì sao? Trong đầu Sầm Dã đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, tạm thời đi theo mọi người xuống dưới, nhưng không đề cập tới. Chỉ là lúc đi xuống bậc thang, ánh mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy cô ngồi trong ánh nắng càng thêm thẳng tắp, vòng eo tinh tế như kéo thành một đường thẳng, không quay đầu nhìn anh, trong mắt chỉ có sự lạnh lùng.

Sầm Dã im lặng đi xuống.

Thật ra đến sáng nay, tâm trạng Hứa Tầm Sinh đã hoàn toàn bình tĩnh, cũng ném chuyện tối ngày hôm qua ra sau đầu, buổi sáng chuyên tâm dạy đàn. Chỉ là đàn sai mấy âm, học sinh không phát hiện mà thôi.

Đến trưa, càng tới gần thời gian ban nhạc đến tập luyện, tâm trạng của cô dần dần chẳng tốt nữa, đánh vài khúc mới cảm giác lấy lại được sự yên lặng tự kiềm chế.

Lúc Sầm Dã bước vào, cô đã quyết tâm sẽ không để ý đến anh. Tuy vậy ánh mắt anh vẫn nghênh ngang dừng ở trên người cô như vậy. Hứa Tầm Sinh không biết anh có ý gì, sau khi làm chuyện như vậy, anh rõ ràng vẫn còn thể biếng nhác, làm như không có chuyện gì. Cứ như vậy không biết xấu hổ? Mà cô cũng cảm giác được hôm qua trong lòng có chút cảm giác nôn nóng, giống như cỏ dại đang sống lại. Vì vậy càng thêm không muốn để ý tới anh.

Đợi bọn họ đều đi xuống dưới, Hứa Tầm Sinh vốn định đọc sách, lật sách một lúc lâu, thừa nhận mình quả thực xem không vào, trong đầu đều là đủ loại lên án đối với Sầm Dã. Cô lại đi rửa tay đánh đàn, một khúc đàn thanh tâm trở thành vạn mã lao nhanh giết không tha, thở dài, dứt khoát đứng dậy, đập vài lên đàn, kéo cửa, đi ra ngoài.

Hứa Tâm Sinh đi năm sáu vòng trong khu cư xá, mới cảm giác tâm trạng bình tĩnh trở lại. Lúc đó đã là ba bốn giờ, ánh mặt trời vào đông ấm áp, chiếu lên trên người cũng ấm, nhưng vào lòng lại là lạnh lẽo. Cô đi trở về sân nhỏ của mình, đã thấy có người ngồi trong vườn, dáng vẻ cao to, lại giống như đứa trẻ ngồi xõm trước rau hẹ, hai tay đặt lên đùi, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Hứa Tâm Sinh đứng lại không lên tiếng.

Có khi thỉnh thoảng nhìn, giống như hiện tại, nhìn Sầm Dã thật sự chỉ là một chàng trai vô cùng thuần khiết. Khuôn mặt trắng nõn, tóc đen mềm mại, ánh mắt trong vắt. Anh ngồi xõm ở đó, trong mắt không biết đang nhìn gì, chỉ như một đứa trẻ lạc đường, so với đêm hôm đó tưởng chừng như hai người. Cũng không biết nghĩ tới điều gì, khóe miệng của anh hơi vui vẻ, duỗi ra một ngón tay thật dài, thoáng gảy rau hẹ. Sau đó bắt đầu quẩn quanh trong tay, mạnh mẽ kéo đứt, vứt trên mặt đất, bắt đầu nhổ cây thứ hai.

Hứa Tâm Sinh: "..."

Có lẽ anh thấy bóng dáng trên mặt đất kia, thoáng cái vứt bỏ rau hẹ bị sát hại trong tay, còn giấu đầu hở đuôi dùng chân giẫm mạnh, sau đó như không có việc gì đứng dậy, duỗi lưng một cái, nói: "Cô chạy đi đâu thế, cả buổi không thấy bóng dáng đâu."

Mặt Hứa Tâm Sinh trầm xuống, không lưu tình chút nào đi lướt qua bên cạnh anh, lạnh lùng nói: "Không liên quan đến anh." Còn chưa nói hết, cánh tay đã bị anh bắt được. Hứa Tâm Sinh ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trẻ con kia lại biến thành đôi mắt đàn ông, nhìn cô thật sâu.

"Tôi chọc giận gì cô rồi hả?" Anh hỏi.

Hứa Tâm Sinh nhất thời không biết trả lời như thế nào, muốn tránh thoát đi, nào biết anh lại không buông ra. Cô ngẩng đầu, có thể nhìn thấy

góc tường hai người đứng tối hôm qua, nhưng bây giờ anh trở mặt không nhận nợ, hỏi cô rõ ràng, chọc giận gì cô. Cơn giận trong lòng lập tức muốn phát ra, trong đầu cô lại xuất hiện ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì cô thấy rõ ánh mắt của anh, trong đó tất cả đều là sự bằng phẳng, kiêu ngạo và hoang mang.

"Anh đã quên hết tất cả chuyện đã làm đêm qua rồi sao?" Cô lạnh lùng nói.

Lúc này Sầm Dã thực sự hoang mang, anh khó xử suy nghĩ, nói: "Cho tôi nhắc nhở đi. Đêm hôm trước uống nhiều quá, tỉnh lại đã ở trong nhà rồi." Nói xong rõ ràng còn nở nụ cười: "Cô Hứa, không phải tôi chạy đến chỗ cô đấy chứ? Chẳng lẽ tôi vụng trộm bắt nạt cô rồi?"

Anh vốn là vui đùa, Hứa Tâm Sinh nghe được trong lòng run lên, tất cả cảm xúc bốc lên đầu, lại cũng không biết là đáng buồn hay là bất đắc dĩ, đêm đó anh khóc lóc om sòm như vậy, thậm chí còn hung ác chuyên chế, hôm nay lại quên sạch không còn một mảnh.

Hứa Tâm Sinh đến cùng vẫn là người khôn ngoan, im lặng trong chốc lát, nhàn nhạt nói: "Bắt nạt tôi, anh dám sao? Anh chạy đến vườn nhà tôi ném loạn đồ, còn ca hát, nôn mửa, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy người nào đáng ghét như vậy."

Sầm Dã lập tức "đã hiểu", hoá ra là có chuyện như vậy, khó trách Triệu Đàm nói không biết đêm hôm trước anh chạy đi đâu. Chính mình vậy mà đã làm ra chuyện mất mặt như vậy, anh sờ mũi, lại nhìn về phía đến Hứa Tâm Sinh vân đạm phong khinh, vẻ mặt rõ ràng tức giận đến đỏ lên, lại cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn không buông cánh tay cô ra, thấp giọng nói: "Vậy cô đừng nóng giận, xin lỗi. Về sau tôi cũng không dám nữa."

Ngay cả Hứa Tâm Sinh cũng không ý thức được, chừng nào Sầm Dã bắt đầu dùng loại ngữ khí này nói chuyện với cô? Là từ khi mới quen

không lâu hay là buổi tối kia, anh thay cô ăn một xiên thịt đáng ghét, cũng là thấp giọng nói như vậy: "Thả vào bát tôi"; hay vẫn là khoảng thời gian anh không có tiền ăn cơm, cô luôn quăng cho anh ăn, mà anh miễn cưỡng nhận lấy bắt đầu. Tuy vậy Sầm Dã không rõ, thái độ anh như vậy sẽ khiến cho bất cứ cô gái nào cũng cảm thấy khó xử đấy. Anh vừa xin khoan dung, cô đã mềm lòng rồi, nhưng vẫn không nén được cơn tức, dù sao cô cũng bị tổn thất nặng. Vì vậy cô rút cánh tay mình về, vứt lại một câu: "Tạm thời tôi không muốn nói chuyện với anh." Nói xong đi vào nhà.

Sầm Dã đứng trong sân một lát, hai tay đút vào trong túi quần, ngửa mặt lên phơi nắng, không biết sao tâm trạng không hề tệ chút nào, vẫn nở nụ cười, cũng đi vào trong nhà.

Hứa Tầm Sinh quả nhiên canh phòng tử thủ nghiêm ngặt, đi vào phòng ngủ, không đứng ở trong phòng khách. Sầm Dã cố ý ngâm nga bài hát, biết rõ cô sẽ nghe thấy, rồi sau đó đi xuống dưới.

Tâm tình lại nhẹ nhàng thoải mái. Mọi người đang nghỉ ngơi, thấy anh xuống, Huy Tử nói: "Sao đi lâu như vậy? Còn tưởng rằng cậu chạy đi chơi rồi."

Sầm Dã nói: "Tôi đi tản bộ không được sao?"

Trương Thiên Dao hỏi: "Thuốc lá đâu?"

Lúc này Sầm Dã mới nhớ tới vừa rồi lấy cớ đi mua thuốc, sừng sốt một chút, nở nụ cười nói: "Đệch, quên rồi."

Mọi người mắng ầm lên, Sầm Dã thờ ơ không thèm để ý, duy chỉ có Trương Thiên Dao nhìn anh vài lần, nói: "Làm khi gì mà mua thuốc lá cũng quên."

Sầm Dã không đáp.

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ông Đây Biết Sai Rồi (2)

Sầm Dã vốn tưởng rằng người thành thực ôn trọng vân đạm phong khinh hào phóng còn có chút ngốc nghếch như Hứa Tầm Sinh sẽ chỉ tức giận trong chốc lát là thôi. Ai ngờ mấy ngày trôi qua, cô vẫn không để ý tới anh. Hoá ra cô là người như vậy, khi tức giận sẽ khiến người ta ăn đủ. Sầm Dã nghĩ.

Ví dụ như mỗi lần ban nhạc đến tập luyện, Hứa Tầm Sinh sẽ bắt chuyện với mọi người, nhưng ánh mắt sẽ vô cùng chuẩn xác bỏ qua một mình anh. Nếu như mọi người nói chuyện, anh xen vào một câu với cô, vẻ mặt cô vững như núi, hờ hững, làm như không nghe thấy.

Cô vẫn sẽ thường xuyên chuẩn bị đồ ăn vặt đồ uống cho ban nhạc. Đồ ăn vặt thịnh soạn Sầm Dã vẫn có thể ăn thừa của mọi người, nhưng đồ uống biến thành chỉ có bốn cốc, mỗi lần đến lượt anh, đừng nói cà phê, ngay cả nước ô mai và sữa bò cũng không có!

Còn có mấy hôm gọi Hứa Tầm Sinh cùng đi ăn cơm, cô đều không đi. Trương Thiên Dao đưa vé bán kết cho Hứa Tầm Sinh, người ta còn trả lại, dụi dụi nói gần đây không có thời gian tới hiện trường, sẽ ủng hộ bọn họ trên tinh thần, khiến cho Trương Thiên Dao ảo não buồn tình đầy cõi lòng.

Thời gian dần trôi tất cả mọi người nhìn ra sự tức giận của Hứa Tầm Sinh là nhằm vào một người. Hôm nay khi uống bia ăn đồ nướng, Triệu Đàm đá Sầm Dã một cái: "Này, cậu chọc gì cô Hứa rồi hả? Tôi cũng đã nhìn ra, cô ấy vừa nhìn thấy cậu, mặt từ như tắm gió xuân biến thành khối băng."

Những người khác nhìn Sầm Dã, Trương Thiên Dao uống một hớp rượu, cười cười, chờ đợi.

Sầm Dã nói: "Tôi nào biết được?"

"Cắt..." Mọi người đều không tin, nói cô Hứa cũng không phải vô cớ thù hận người khác, chỉ vào mục tiêu oán hận, nếu Tiểu Dã không nói sẽ không mang theo anh đến phòng huấn luyện, miễn cho ảnh hưởng đến phúc lợi của cô Hứa.

Sầm Dã bật cười, rốt cuộc nói ra: "Cô ấy nói tôi uống say...Đi đến nhà cô ấy ném loạn đồ, nôn ra, vậy thì thế nào? Ông đây nhất định là quá hưng phấn, nên theo thói quen chạy đến phòng tập luyện nha..."

Lời còn chưa dứt, mọi người đã đánh loạn đầu anh.

"Móa, khó trách cô Hứa tức giận như vậy, cô ấy thích sạch sẽ như vậy!"

"Cậu đến nhà cô ấy quậy phá, lại còn dám nói ra!? Có buồn cũng phải cố mà nhịn! Nhà vệ sinh của người ta còn sạch hơn giường cậu!"

Tất cả mọi người đều đã hiểu rồi, Trương Thiên Dao cũng cười ha ha, đẩy vai anh nói: "Móa, nhà người phụ nữ của ông đây cũng dám làm loạn, sớm biết như vậy tôi đã chinh cậu!"

Sầm Dã trở thành bia ngắm của mọi người, biếng nhác ngồi trong ghế, dáng vẻ còn rất hưởng thụ. Tuy vậy nghĩ đến đã qua mấy ngày rồi, Hứa Tâm Sinh vẫn còn không chào đón anh, tuy nhiên mỗi lần thấy dáng vẻ lãnh đạm của cô, anh rất muốn cười, nhưng nghĩ kỹ dường như trong lòng cũng có chút bức bối, có chút không nở.

"Không biết!" Huy Tử nói, "Tiểu tử cậu phải nhận lỗi với cô Hứa."

Triệu Đàm cũng nói: "Đúng vậy, người ta là phụ nữ, quan tâm chúng ta như vậy, cậu còn dám xúc phạm vầy rỗng, chuyện này, Tiểu Dã cậu phải chịu trách nhiệm."

Sầm Dã bưng bia lên, một ngụm uống cạn: "Tôi chịu trách nhiệm." Tuy nhiên cụ thể muốn chịu trách nhiệm như thế nào, trong lòng Sầm Dã cũng không rõ. Mọi người ra những chủ ý kia, anh đều cảm thấy không đáng tin cậy, cái gì mời cô ăn bữa cơm, Sầm Dã nghĩ tới nghĩ lui, Hứa Tầm Sinh là người lễ nghi chu toàn, làm không tốt còn phải đền hoá đơn, nhưng cô chỉ là không để ý tới mỗi Sầm Dã mà thôi.

Hay hoặc là bảo Sầm Dã lại đi nhận lỗi với cô, nhưng Sầm Dã cũng là người không muốn mất mặt mũi, nghĩ thầm khuôn mặt ông đây không phải để cho phụ nữ đánh nhiều lần, không làm. Nói cả buổi, cũng không ra được biện pháp nào, về sau mọi người uống rượu, quên bém luôn chuyện này.

Sầm Dã thật ra không quên, đêm nay uống rượu xong về đến nhà, anh nằm ở trên giường không ngừng suy nghĩ, đối với một cô gái như Hứa Tầm Sinh, phải làm như thế nào mới khiến cho cô vui vẻ?

Mỗi ngày Hứa Tầm Sinh sinh hoạt đều theo quy luật, buổi sáng sáu giờ thức dậy, rửa mặt, ăn sáng, rồi sau đó quét dọn phòng, ra ngoài đi bộ mấy vòng, dạy học buổi sáng hoặc là làm chuyện của mình.

Sáng sớm ngày nọ chưa đến bảy giờ, cô đẩy cửa ra, trời vừa mới sáng, hơi âm u. Cô giật mình phát hiện, đèn bên trên cửa hiên chẳng biết lúc nào đã được bật, chiếu vào trong vườn sáng trưng một mảnh. Nhìn kỹ lại, lá rụng trong sân đã được quét sạch, hành lang gỗ còn được người không biết dùng nước dội qua hay là lau qua, ướt sũng một mảnh, vẫn còn hơi lạnh vào buổi sáng. Tuy nhiên làm cũng không quá gợn gàng, nước đọng quá nhiều, nhưng hiển nhiên là vừa mới hoàn thành. Trên hàng rào gỗ thậm chí

còn treo một dây đèn màu nhỏ, lập lòe lóe lên, khiến cô suýt chút nữa cho rằng đi nhầm sân.

Một người từ góc sân đi tới, vỗ tay, mới sáng sớm khiến Hứa Tâm Sinh sợ tới mức cả người chấn động. Anh đứng ở dưới ánh đèn, nhếch miệng nở nụ cười: "Đã quét dọn sân, ngay cả hàng rào cũng đã lau qua. Cá vàng trong hồ, tôi cũng cho ăn hộ cô rồi..."

Hứa Tâm Sinh không biết Sầm Dã đến từ khi nào, nhưng mà trên đầu đã dính một tầng sương lạnh, cười thân thiện, là đang kể công với cô, nhưng ánh mắt trong veo. Hứa Tâm Sinh dù lạnh lùng cũng bị người này làm cho tan chảy rồi. Thật ra mấy ngày nay cô cũng không giận anh nữa rồi, chỉ là không bỏ được mặt mũi xuống. Không ngờ anh thật sự bỏ được mặt mũi, nghiêm túc mạo hiểm giá lạnh đến làm việc chuộc tội?

Cô hỏi: "Anh không lạnh sao?"

Anh đút hai tay vào trong túi áo, hơi đáng thương đáp: "Lạnh chứ!"

Hứa Tâm Sinh quay người vào nhà, cũng không nói chuyện, mở cửa ra, giữ cửa cho anh. Anh vô cùng tự nhiên thức thời đi theo. Hứa Tâm Sinh bật máy sưởi, lại đi đun nước, trong phòng im ắng, anh tự động tự giác đứng trước lò sưởi làm ấm tay.

Hứa Tâm Sinh nhìn chăm chăm vào ấm nước trên bếp gas, tiếng ùng ục vang lên, cô hỏi: "Anh không cần như vậy."

Sầm Dã đáp: "Tôi không làm như vậy, thì chỉ có thể làm công dân hạng hai ở chỗ cô thôi. Bà mẹ nó, rất uất ức đó, ông đây không phải người gặp người thích sao?"

Hứa Tâm Sinh không nhịn được cười. Cô không quay đầu lại, nhưng có thể cảm giác được, Sầm Dã thấy được cô cười. Vì vậy giọng anh cũng tăng thêm vài phần: "Được rồi, cô Hứa cũng đã cười rồi, vậy là không tức

giận nữa rồi. Tôi cam đoan sau này khi uống say không bao giờ đến chỗ cô nữa, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho cô. Được không?"

Hứa Tâm Sinh gật đầu. Cô định bắc ấm nước xuống, một bóng người đã giành trước, hỏi cô: "Rót luôn sao?"

"Ừ."

Anh bắc ấm nước xuống, học theo dáng vẻ bình thường của cô, rót vào ấm trà, rồi đổ ra hai chén, anh bưng một ly, rõ ràng cũng làm ra hình ra dáng. Hứa Tâm Sinh tùy anh làm, sau đó hai người bưng trà ngồi ở bàn, đều im lặng uống trà.

"Buổi tối chủ nhật thi đấu bán kết, đến nghe tôi hát nhé." Anh nói.

Hứa Tâm Sinh vẫn chưa trả lời, anh đã nói thêm: "Đừng từ chối. Cô đã tha thứ cho tôi, phải làm gì đó thể hiện chứ."

Hứa Tâm Sinh: "Tha thứ cho người còn phải thể hiện?"

Anh nở nụ cười: "Đó là đương nhiên. Nếu không thì mấy tên kia lại bắt tôi đến trước mặt cô, chịu đòn nhận tội. Dù sao tôi cũng là hát chính, linh hồn ban nhạc, cho chút mặt mũi đi."

Hứa Tâm Sinh nghe anh nói trong lòng ấm áp, cuối cùng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, hai người nhìn thẳng vào nhau, nhìn thấy ánh sáng nhạt chiếu vào mắt nhau, lại không hẹn mà cùng nhanh chóng dời đi. Hứa Tâm Sinh cầm ly trà nóng, trông thấy ngoài cửa sổ đã hoàn toàn sáng lên, những đèn màu kia chẳng biết đã tắt từ lúc nào, tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Còn Sầm Dã vẫn cúi đầu, nhìn xuống dưới đất, bóng dáng hai người đều rất yên tĩnh, cũng rất tầm thường. Cũng không biết như thế nào, anh lại thất thần.

"Anh giảng những đèn kia làm gì?" Hứa Tâm Sinh hỏi.

Sầm Dã thờ ơ nói: "Sắp bước sang năm mới rồi, giảng một chút, chẳng lẽ học sinh của cô không thích sao?"

Hứa Tâm Sinh nghĩ thầm, có lẽ bọn chúng sẽ thích đấy.

Sầm Dã đột nhiên lại hỏi: "Cô cảm thấy chúng tôi có thể giành chức quán quân thành phố Tương không?"

Anh hỏi rất đột ngột, Hứa Tâm Sinh im lặng trong chốc lát, trong phòng lập tức vô cùng yên tĩnh. Cô đáp: "Có thể."

Sầm Dã thoáng chốc nở nụ cười, lại nhìn vào mắt cô, bỏ ly trà xuống, nói: "Đi đây. Hứa Tâm Sinh, chủ nhật ông đây sẽ đại khai sát giới cho cô xem."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bảo Bối Đừng Chạy (1)

Thật ra Hứa Tầm Sinh chưa từng gặp chàng trai nào giống như Sầm Dã. Nói anh còn trẻ không hiểu chuyện, cả ngày đáng vẻ đội trời đạp đất. Tuy nhiên Hứa Tầm Sinh cũng dần dần quan sát ra, anh là nòng cốt của ban nhạc. Triệu Đàm là bạn học đại học anh mang theo từ Đông Bắc tới, nếu không tin anh, người thành thật như Triệu Đàm như sao chịu đi xa tha hương? Trương Thiên Dao cũng là người bạn anh quen ở thành phố Tương, Huy Tử là tay trống anh quen khi dán quảng cáo ở quán bar gọi đến. Về phần Trương Hải, là người già nhất, giao thiệp rộng ở thành phố Tương, ban nhạc Triều Mộ cần anh ta. Hứa Tầm Sinh nhìn ra được, cho dù rất nhiều phương diện, Sầm Dã không hợp với Trương Hải, nhưng anh có thể nhìn được, có thể im lặng khéo đưa đẩy, vì vậy mới khiến ban nhạc đi được vững vàng, thậm chí có danh tiếng ở thành phố Tương.

Trước mặt người khác anh luôn là đáng vẻ lạnh lùng đến cực điểm. Kể cả khi biểu diễn trên sân khấu, nhiều lời khen ngợi hơn nữa cũng chỉ khiến anh nhìn bằng nửa con mắt, đáng vẻ ông đây trời sinh đã là ngôi sao. Khi ở cùng đám anh em, anh hiện ra vài phần tính trẻ con, thích nói chen vào chọc cười, cũng thích khoác lác giống như những chàng trai khác, vừa chột búa vừa đáng yêu.

Còn khi ở cùng với cô ư? Hứa Tầm Sinh cảm thấy là nhìn không thấu người đàn ông này, anh hơi thần bí, dịu dàng, liêu lĩnh, còn có chút nguy hiểm khiến cho người ta không thể khinh thường. Tuy nhiên mỗi lần khi anh biếng nhác nói với cô, cũng như đứa bé, nhưng trong đôi mắt đen kịt kia phải ẩn chứa linh hồn như thế nào mới có thể viết ra những lời ca êm tai

như vậy, mới có thể hát ra toàn bộ sự vui vẻ sâu bi của một chàng trai mới ngoài hai mươi.

Hứa Tâm Sinh là người làm theo phép tắc. Cô sẽ bởi vì hờn dỗi Sầm Dã, không đồng ý bọn Trương Thiên Dao đi xem bán kết. Thực sự cũng sẽ bởi vì Sầm Dã cười nói một câu: Ông đây đại sát tứ phương cho cô xem mà hoàn toàn bị khơi mào thích thú, vì anh mà chấp nhận bị ảnh hưởng. Vì vậy tối hôm đó, cô ăn mặc chỉnh tề đi xem thi đấu ở nhà hát thuộc đại học nào đó của thành phố Tương, quan sát tình hình chiến đấu của bọn Sầm Dã.

Dưới bầu trời có hạt mưa nhỏ, bởi vì tối nay ở đây diễn ra thi đấu bán kết, dù ban nhạc Triều Mộ không quá nổi tiếng, nhưng bên ngoài sân khấu cũng có kha khá người. Hứa Tâm Sinh men theo dòng người xếp hàng đi vào trong, trong lúc đó còn có một sinh viên nam hỏi cô có phải là người trong trường, cô chỉ cười không đáp. Đi vào mới phát hiện vé bọn họ cho cô còn tương đối gần phía trước. Tuy nhiên ngoài các sinh viên đại học, còn có một ít là người hâm mộ. Hứa Tâm Sinh phát hiện ban nhạc Triều Mộ cũng đã có người hâm mộ rồi. Mười mấy nữ sinh giơ biển "Triều Mộ" "Tiểu Dã", phong cách ăn mặc vô cùng đáng yêu, các cô ấy vô cùng náo nhiệt ngồi phía trước Hứa Tâm Sinh, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người ở đây. Ngoài ra còn có một số người ăn mặc theo phong cách underground, nữ có nam có, có vẻ đều là những người quen, đang thảo luận xem ban nhạc nào có thể chiến thắng, Hứa Tâm Sinh đã nhiều lần nghe được cái tên "Triều Mộ".

Trận đấu đã bắt đầu.

Tuy nói chỉ là bán kết khu vực thành phố Tương, lại còn tiến hành trong nhà hát trường học, nhưng bố trí sân bãi, hiện trường âm nhạc, hiệu quả, rõ ràng đều không tồi, tinh tế, đơn giản, hiệu suất cao. Có thể thấy được bên tổ chức thật sự bỏ ra sức lực rất lớn, dồn hết sức lực làm thật tốt tiết mục lần này. Thi đấu bán kết cũng chọn dùng cách tính tổng điểm của ban giám khảo, ban giám khảo sẽ tổng hợp cân nhắc biểu diễn trên sân

khẩu, ca khúc gốc, phản ứng khán giả, các phương diện biểu diễn, tiến hành chấm điểm. Phải đợi tất cả các ban nhạc biểu diễn xong mới biết được ban nhạc Triều Mộ có thể lọt vào top 10 hay không, còn phải xem ở vị trí thứ bao nhiêu trong top 10.

Hai ban nhạc đầu tiên lên biểu diễn đối với Hứa Tâm Sinh thì biểu hiện quá bình thường. Có lẽ bầu không khí đủ nhiệt liệt, cây bass vừa lên biểu diễn ở hiện trường sân nhà cũng rất điên cuồng, khiến toàn bộ mọi người đều hét lên theo. Tuy nhiên sau đó cái gì cũng đều không có, không có giai điệu êm tai, cũng không có ca khúc nhập tâm. Ban nhạc như vậy chỉ coi là tạm tạm, đến ban nhạc thứ hai, đã khiến khán giả hiểu rõ cũng chỉ thường thôi, đều thiếu thứ quan trọng nhất.

Rồi sau đó là đến lượt ban nhạc Triều Mộ lên sân khấu rồi.

Phía trước Hứa Tâm Sinh vang lên tiếng hét điên cuồng, "Tiểu Dã!" "Tiểu Dã!" Không riêng gì những cô gái kia hét lên, mấy đôi nam nữ bên cạnh Hứa Tâm Sinh cũng lấy tay làm loa cổ vũ: "Tiểu Dã! Cố lên! Ban nhạc Triều Mộ, cố lên!"

Điều này không chỉ khiến cho khán giả toàn hiện trường ghé mắt, ngay cả ban giám khảo cũng châu đầu ghé tai.

Bọn họ lên sân khấu rồi. Dưới ánh đèn, trên sân khấu, khuôn mặt trở nên mơ hồ. Cách xa như vậy, nhưng bọn họ đều là một đám đàn ông thanh tú. Có lẽ bây giờ đám con gái trời sinh mỗi người đều là yêu thích khuôn mặt, bề ngoài của bọn họ được ông trời sủng ái cũng được công nhận. Hứa Tâm Sinh đã nghe thấy sau lưng có mấy cô gái đang thảo luận: "Oa, đây là ban nhạc nào thế? Hát chính đẹp trai quá!"

"Đẹp trai thật, còn rất cao, phải đẹp nhất trong đám người đó."

Hôm nay Tiểu Dã mặc bộ âu phục hơi cũ, bên trong là áo sơ mi đen, mái tóc dài mềm mại dưới ánh đèn, toàn thân đẹp trai tràn ngập hoài cổ.

Tuy mấy người Trương Thiên Dao cũng chỉ ăn mặc quần áo bình thường, nhưng đều có những chi tiết hoài cổ, ví dụ như Trương Thiên Dao thắt chiếc nơ nhỏ, Trương Hải mặc áo sơ mi đen, Triệu Đàm mặc áo sơ mi quần kẻ ca rô, Huy Tử mặc áo gi-lê. Khiến cho cả ban nhạc tuổi trẻ mang theo sự lãng mạn, lại thêm chút hoài cổ.

Tiểu Dã cầm lấy microphone, dưới sân lập tức có cô gái hét lên. Có lẽ anh cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp như vậy, khóe môi bỗng nhiên khẽ cong, nở nụ cười. Vào lúc đó, Hứa Tâm Sinh nhìn thấy anh nhìn về phía mình. Đương nhiên, có lẽ chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Bởi vì anh đều dùng ánh mắt thân thiện như vậy nhìn xung quanh.

Ban nhạc biểu diễn là một ca khúc cũ đã tập ở chỗ cô, giai điệu không tệ, cũng có chút mãnh liệt, vào hôm nay hát ca khúc này ổn thỏa mà phù hợp. Nhưng mà Hứa Tâm Sinh không ngờ tới, lúc Sầm Dã cầm microphone, bỗng nhiên lại khẽ cười, bộ dáng kia khiến cô cảm thấy quen thuộc, trong chốc lát dường như không còn là ca sĩ lạnh lùng trên sân khấu kia, mà là chàng trai hơi nghịch ngợm, ôn hòa tập luyện ở chỗ cô. Rồi sau đó anh cất tiếng nói: "Ngày hôm qua trong đêm đi dọc cửa sổ nhà em, Em vẫn cúi đầu sinh hồn dỗi..."

Hứa Tâm Sinh hơi bất ngờ, anh viết thêm ca từ.

"Xin lỗi đã đánh vỡ đôi giày thủy tinh của em,

Sorry đã làm bẩn váy bò của em..."

Hứa Tâm Sinh không nghĩ tới, có lẽ những người hâm mộ ở đây cũng vậy, Sầm Dã còn có thể hát nghịch ngợm vui vẻ như vậy. Anh không còn chàng ca sĩ lạnh lùng ngông cuồng kia, cũng không biết nghĩ đến gì đó, cho dù khuôn mặt vẫn là lạnh lùng, nhưng trên đầu lông mày tràn đầy sự dịu dàng, mang theo vài chút vô lại, uất ức và dịu dàng sâu xa.

"Em là cô bé lọ lem trời sinh,

Sương mù dày đặc cũng không che khuất được nụ cười của em.

Khiến cho anh ngẩng đầu thấy trăng sáng chiếu sông núi,

Cúi đầu thấy gợn sóng lăn tăn cuốn quanh ngực.

Em là cô bé lọ lem trong mộng,

Bầu trời tối quá cũng không giấu được ánh sáng của em.

Anh muốn làm thời gian dừng lại,

Cầu xin em đừng chạy bảo bối đừng chạy..."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bảo Bối Đừng Chạy (2)

Hứa Tầm Sinh đột nhiên cảm thấy trong lỗ tai như có dây cung nhẹ nhàng thoáng bắn một phát, cô vận chai nước nhấp một ngụm, phát hiện gương mặt mình hơi nóng lên. Cô nghĩ có lẽ trong nhà hát nhiệt độ quá nóng, lại không có thông gió.

Một tư tưởng nhỏ, rõ ràng cũng làm cho Triều Mộ càng hát càng high, mấy chàng trai bắt đầu nhảy. Nói thực đây vẫn là lần đầu tiên Hứa Tầm Sinh nhìn thấy Sầm Dã ở trên sân khấu chính thức có dáng vẻ như một chàng trai trẻ, hát rất vui vẻ, nhảy cũng rất say mê. Tuy bọn họ cũng không phải vũ công chuyên nghiệp, động tác cũng đều rất tùy ý, nhưng hết lần này tới lần khác lại tạo ra sức hút với người khác.

Quả nhiên, xung quanh đều bị cuốn hút, bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu của bọn họ, ngay cả giám khảo hàng ghế trước cũng gật đầu, cơ thể nhẹ nhàng lắc lư theo giai điệu. Có lẽ đây cũng là lần duy nhất Tầm Sinh ngồi im nhưng không hiểu sao tim không ngừng rung động, cẩn thận nghe, bình luận. Cô nghĩ, tuy còn chưa đủ, nhưng có lẽ...lọt vào vòng trong thì không có vấn đề rồi.

Một ca khúc kết thúc, tất cả bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Sầm Dã dừng lại bước chân lắc lư, dừng đàn ghi-ta lại, thả microphone lại lên giá, giọng nói trầm thấp: "Chúng tôi là...Ban nhạc Triều Mộ."

Dưới sân khấu vang lên tiếng hoan hô giống như kinh thiên động địa, tất cả các chàng trai đều nở nụ cười, Sầm Dã cũng xấu xa cười, vì vậy

khiến hàng phía trước càng ra sức hoan hô. Làm cho ban giám khảo phải hất tay với khán giả, hiện trường mới bình thường trở lại.

Mấy người trên sân khấu đứng thẳng, ban giám khảo bắt đầu nhận xét. Một người nói: "Khi tôi nghe được ban nhạc Triều Mộ lựa chọn ca khúc này, rất kích thích, rất rock and roll, không nghĩ tới còn có thể hát được theo phong cách ca dao thể này, nói rõ đây là một ban nhạc có phong cách đa dạng không thể kiểm chế, tôi rất vui mừng."

Khán giả vỗ tay âm ầm.

Người khác nói: "Hoàn hảo! Tôi xem trọng các cậu, tôi hi vọng các cậu sẽ đoạt giải quán quân ở thành phố Tương, tiến vào trận chung kết cả nước!"

Cho dù là mấy người Sầm Dã cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, tiếng vỗ tay của khán giả càng nhiệt liệt.

Người thứ ba hắng giọng một cái, lại nói: "Quả thực biểu hiện rất tốt, nhưng cần thận lắng nghe, cả ban nhạc vẫn còn có chút không hài hòa..." Anh ta còn chưa nói xong, Sầm Dã đã khẽ gật đầu, mấy người khác đều ngừng cười, Hứa Tầm Sinh nghĩ hiển nhiên chính bọn họ cũng đã rõ.

Ban giám khảo nhìn về phía Trương Hải: "Keyboard có mấy giai điệu phức tạp, tiết tấu rõ ràng hơi nhanh, sau đó bass cũng suýt chút nữa bị kéo nhanh theo. Cũng may hát chính không bị loạn, ghi-ta cũng không loạn, tay trống biểu hiện trong quy củ, cho nên cả ban nhạc biểu diễn không bị loạn. Các cậu vốn có thể có biểu hiện rất tốt. Hi vọng vòng tiếp theo, các cậu có thể mang tới trạng thái tốt nhất! Nhưng tôi vẫn muốn nói, hôm nay nhìn đến đây, biểu hiện của các cậu vẫn là tốt nhất, thậm chí rất có thể là tốt nhất đêm nay, cố gắng lên."

Dưới sân khấu yên tĩnh trong chốc lát, lúc này mới lại hoan hô. Nhóm đàn ông đều chăm chú khẽ gật đầu, cảm ơn ban giám khảo, đi xuống sân

khẩu.

Hứa Tầm Sinh nghe mấy ban nhạc phía sau cũng chỉ tầm tạm, đúng như lời ban giám khảo, cho dù Triều Mộ có chút khuyết điểm, nhưng trận bán kết hôm nay, không có ai biểu hiện xuất sắc hơn bọn họ. Tới gần ban nhạc cuối cùng, Hứa Tầm Sinh đi WC, xong chẳng muốn trở về nữa, đi ra khỏi nhà hát.

Nhà hát ở gần cửa Nam trường học, lúc này đèn đuốc sáng trưng, có không ít người. Phần lớn là các ban nhạc đi ra, còn có người hâm mộ của họ vui vẻ đợi. Hứa Tầm Sinh vô thức nhìn qua thêm mấy lần trong đám người, chỉ sợ không dễ tìm được ban nhạc Triều Mộ, cũng không cách nào chúc mừng bọn họ, vì vậy đành thôi. Vừa đi vài bước tới trạm xe buýt, chợt nghe xa xa có người gọi: "Hứa Tầm Sinh."

Cô quay đầu lại, trong tiếng xe cộ ầm ĩ, nhìn thấy một bóng người từ trong đám người đi tới, không phải Sầm Dã thì là ai? Hai người cách khoảng một hai chục mét, anh đã cởi âu phục, mặc áo lông màu đen, đội mũ, lộ ra gương mặt trắng như tuyết, dường như đang nhìn cô cười.

Hứa Tầm Sinh cũng khẽ cười, đứng lại, muốn đợi anh tới nói chuyện. Ai biết bên cạnh bỗng nhiên có người hâm mộ phát hiện ra anh, hô: "Tiểu Dã! Tiểu Dã!" Mấy cô gái giơ biển không biết xuất hiện từ nơi nào, vây quanh anh. Hứa Tầm Sinh nhìn thấy anh dường như không biết làm như thế nào cho phải, sau đó mấy cô gái lôi kéo anh chụp ảnh. Hai cô gái đứng bên cạnh anh, vẻ mặt rõ ràng rất kích động, bên cạnh cũng có không ít người, cũng cười vây xem. Hai cô gái khoác lên cánh tay anh, đầu cũng tựa vào vai anh, không chút nào rụt rè.

Hứa Tầm Sinh nhìn thấy sắc mặt anh lạnh lùng, rút tay ra, còn lui về sau một bước nhỏ, khiến hai cô gái không thể dựa vào nữa. Cũng không biết anh nói câu gì, các cô gái sững sờ, tất cả đều thấp giọng xầu hổ, giống như cũng không mất lòng vì hành động của anh, ngược lại còn cảm thấy bị

trêu chọc. Rồi sau đó anh bỗng nhiên nhìn về phía cô, chỉ là đèn flash sáng lên, lại cách hơi xa, Hứa Tâm Sinh thấy không rõ ánh mắt của anh. Lập tức lại có đám người hâm mộ khác vây quanh, cô không nhìn thấy anh nữa rồi.

Hứa Tâm Sinh cười, lúc này xe buýt của cô cũng đã đến, cô lấy thẻ ra, không nhanh không chậm lên xe. Lúc này bỗng nhiên có bóng người đi theo cô nhanh chóng chui lên xe. Hứa Tâm Sinh không nghĩ tới là Trương Thiên Dao, anh ta bám một tay lên lan can, nhìn qua cô, cười rất sâu, đôi mắt rất sáng. Hứa Tâm Sinh: "Sao một mình anh lại đi ra đây?"

Trương Thiên Dao đi theo cô đến chỗ ngồi: "Tôi đưa cô về nhà."

Hứa Tâm Sinh không lên tiếng, ngồi xuống. Anh ta ngồi vị trí phía sau cô, tay khoác lên chỗ tựa, nhìn cô. Cuối cùng Hứa Tâm Sinh vẫn quay đầu nói ra: "Hôm nay, chúc mừng."

"Còn phải cảm ơn cô đã cho chúng tôi mượn nhạc cụ tốt như vậy." Anh ta nói.

Hứa Tâm Sinh từ chối cho ý kiến mỉm cười, quay đầu đi, nói: "Tôi không cần anh đưa về."

Trương Thiên Dao tất nhiên đã sớm đoán được cô sẽ có phản ứng như vậy, dáng vẻ không sao cả nói: "Quá muộn, tôi lo lắng, cứ đưa cô về đến cửa nhà đi. Nếu không cô gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?"

Hứa Tâm Sinh không nói gì nữa.

Một lát sau, anh ta lại nhỏ giọng nói: "Này, cô có nghe được ban giám khảo nói không, coi như tôi và Tiểu Dã biểu hiện nhất ổn nhất xuất sắc nhất đấy."

Hứa Tâm Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ, có ánh sáng trong cảnh ban đêm, cũng không biết như thế nào, mỉm cười, đáp: "Ừ, đúng vậy."

Biểu hiện của ban nhạc Triều Mộ ở vòng này vô cùng phù hợp với mong muốn của Hứa Tâm Sinh, tổng điểm đứng thứ hai, nằm trong top 10. Đã là thành tích rất giỏi rồi. Thế cho nên chiều hôm sau, khi bọn họ đến phòng tập luyện, mỗi người đều hăng hái, mặt mày xán lạn. Hứa Tâm Sinh vẫn chỉ thản nhiên, đánh đàn, xem sách, nghe bọn họ khoác lác, pha trà cho bọn họ uống.

Cô và Sầm Dã làm hòa rồi, tất nhiên sẽ không bày ra sắc mặt cho anh xem nữa. Sầm Dã từ trong tay cô lấy đi một ly trà, nụ cười ấm áp: "Này, nghe được ca từ của tôi không vậy?"

Hứa Tâm Sinh: "Ừ...."

"Cảm ơn cô chiến tranh lạnh, cho tôi linh cảm." Anh lười biếng thấp giọng nói, không có người nào khác nghe thấy.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hello Keyboard (1)

Hứa Tầm Sinh khẽ mỉm cười, cũng chẳng quan tâm quá nhiều, linh cảm mà thôi, cô quay người đi châm trà cho người khác. Trương Thiên Dao vẫn như cũ, xa xa ngóng nhìn cô, thỉnh thoảng nói vài lời với cô. Tuy vậy gần đây Hứa Tầm Sinh cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn mình như có ý gì khác, lại khó có thể nói ra miệng. Hứa Tầm Sinh đương nhiên sẽ không chủ động tìm hiểu. Anh ta tấn công cô sẽ từ chối. Anh ta cũng không ngu ngốc, biết rõ hết hy vọng chỉ là vấn đề thời gian, chấm dứt cuộc trò chơi tình cảm này của anh ta.

Hứa Tầm Sinh cũng chú ý tới hôm nay Trương Hải chưa tới. Trận đấu hôm đó, biểu hiện của anh ta, còn có lời nhận xét của ban giám khảo khiến cho người già nhất như anh ta mất mặt. Hơn nữa Hứa Tầm Sinh cảm thấy, Trương Hải cũng không phải là người khiếm tốn. Anh ta có thể trở thành uy hiếp hay là tai họa ngầm của ban nhạc hay không?

Cô cũng nghe thấy Sầm Dã hỏi Huy Tử: "Anh Hải vẫn không nghe máy sao?"

Huy Tử đáp: "Có lẽ lại đi phóng túng với em gái nào rồi. Dù sao vừa thắng trận đấu mà."

"Không sao để tôi gọi cho chú anh ấy." Triệu Đàm nói, "Hôm qua anh Hải còn bảo sẽ cố gắng hơn mà, dù sao anh ấy cũng nhẫn nhịn lâu rồi, muốn giành chức quán quân khu vực." Vì vậy mọi người đều cười, dường như cảm thấy Trương Hải chỉ cần có phần tâm này, vắng mặt cũng không sao, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì.

Hứa Tâm Sinh cũng không biết bọn họ đang nói gì, làm sao lại nói đến muốn cô mời ăn cơm.

Huy Tử dường như còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn đề nghị: "Cô Hứa, chúng tôi biểu hiện tốt như vậy, cô không nên thưởng sao?"

Đợi cô lấy lại tinh thần, mấy người đàn ông đã gật đầu phụ họa. Ngay cả Triệu Đàm vốn hiền hậu đều cười nói: "Cô Hứa cũng tặng cho chúng tôi nhiều Oreo như vậy rồi, hiện tại điểm của chúng tôi đã đứng thứ hai tiến vào top 10, học sinh biểu hiện tốt như vậy, cô giáo không thể thờ ơ chứ."

Sầm Dã nói: "Đi, không nói nhiều nữa, tối hôm nay cô mời chúng tôi ăn cơm đi."

Hứa Tâm Sinh liếc anh, từ lúc nào thì anh trở thành người phát ngôn của cô rồi hả? Trương Thiên Dao tựa ở bên cửa sổ, thản nhiên nói: "Được rồi các cậu, đừng ép cô ấy nữa..."

Mấy người đàn ông lập tức muốn ồ ào, Hứa Tâm Sinh đã quyết đoán mở miệng: "Được, các anh chọn chỗ đi."

Bọn họ không ngừng hoan hô, Hứa Tâm Sinh nhin không được cũng cười, sờ túi tiền không tính là nhiều, mời bọn họ ăn một bữa ngon, vẫn là đủ khả năng đấy.

Địa chỉ là Sầm Dã gửi cho Hứa Tâm Sinh, một cửa hàng lẩu tự phục vụ gần đó, 89 tệ một người. Hứa Tâm Sinh suy nghĩ một chút, cảm thấy Sầm Dã còn rất biết cân nhắc thay cô. Đối với mấy người bụng giống như không đáy này, ăn tự phục vụ càng tiết kiệm tiền hơn.

Lúc Hứa Tâm Sinh đến, ánh đèn rực rỡ mới lên, trong tiệm lẩu đã ngồi không ít người, tất cả đều là hơi nóng bốc lên xông vào mũi. Hứa Tâm Sinh vốn muốn bao một phòng, tốn thêm chút phí cũng không sao. Ai ngờ

mấy chàng trai bảo không có thói quen này, sớm đã chiếm đóng bàn giữa bắt mắt nhất, thấy cô ngoắc tay: "Hứa Tâm Sinh! Tới đây!"

Một cô gái như Hứa Tâm Sinh ngồi xuống bàn với bốn người đàn ông cao lớn, thần thái vẫn thong dong lại nhã nhặn. Bên tay trái cô là Sầm Dã, bên tay phải là Trương Thiên Dao, Triệu Đàm và Huy Tử thì ngồi đối diện cô. Bọn họ vẫn còn rất có kiên nhẫn, đợi cô đến mới đi lấy đồ ăn. Hứa Tâm Sinh mỉm cười, nói với bọn họ: "Đi đi, tôi ở đây trông chỗ." mấy người đều đã đói bụng, sớm kìm nén không nổi, tự mình đi vơ vét.

Sầm Dã là người cuối cùng đi, nói với cô: "Này, có muốn tôi lấy chút gì đó cho cô không?"

Hứa Tâm Sinh ngẩng đầu nhìn anh nói: "Cảm ơn, không cần, tự tôi đi lấy được."

"Vậy cô uống gì?" Anh hỏi, giữa lông mày có thêm chút vui vẻ.

Hứa Tâm Sinh biết ngay anh cười gì, cũng mỉm cười, gật đầu nói: "Vậy lấy cho tôi chai bia đi."

"Ừ." Anh rút tay vào túi quần đi, không quá chết đói giống như những người khác.

Hứa Tâm Sinh đợi một lát, giật mình nhìn thấy Huy Tử vô cùng có kỹ xảo dùng hai tay bưng ít nhất mười đĩa thịt trở lại, anh ta hất cằm: "Cô Hứa mau lấy đồ đi, tôi ăn chút thịt lót dạ đã!"

Hứa Tâm Sinh gật đầu, vẫn cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu, chậm rãi đi đến khu tự phục vụ, lấy bát đĩa, bắt đầu chậm rãi chọn. Cô cũng lấy một ít thịt cừu a-ga, lại thêm ít sò, khoai tây, đủ các loại, rồi sau đó đi đến trước cửa sổ, lấy miếng cá hồi.

Đột nhiên nghe được bên người có người nói: "Tôi còn tưởng rằng cô ăn chay cơ."

Hứa Tâm Sinh quay đầu, nhìn thấy Sầm Dã bưng hai đĩa đầy ngậ, bàn tay thon dài vô cùng vững vàng. Áo lông đã cởi ra, chỉ mặc áo phông màu xám và quần jean, vô cùng đơn giản, dáng cao gầy. Ánh mắt tràn đầy ánh sáng.

Hứa Tâm Sinh quay sang, đáp: "Tôi cũng không phải ni cô."

Anh lập tức nói ra: "Ừ, chơi đàn cổ, uống trà, khắc dấu, trồng rau, sao cô không thể làm ni cô thời đại mới chứ?"

Hứa Tâm Sinh không nhin được cười, lúc này bên cửa sổ đã đưa ra một đĩa cá hồi, Sầm Dã dịch đồ ra một chút, cầm cá hồi hộ cô, sau đó nói: "Thương lượng với cô chuyện này."

Giọng anh đứng đắn, Hứa Tâm Sinh đứng lại, ngẩng đầu nhìn anh. Anh bỏ đồ trong tay xuống bàn bên cạnh, cũng nhận lấy đồ trong tay cô đặt xuống, đứng trước cửa sổ đang bốc hơi nước, khuôn mặt trở nên bình tĩnh chăm chú, nhìn chăm chăm cô: "Tôi muốn hỏi lại lần nữa cô có thể chơi keyboard cho ban nhạc tôi hay không?"

Hứa Tâm Sinh im lặng. Trong lúc nhất thời, cô nghĩ tới rất nhiều. Nghĩ tới anh lần trước cợt nhả mời, còn có sau khi bị cô từ chối, anh lạnh lùng bỏ lại câu kia "Không có tí sức lực nào". Cũng nghĩ đến biểu hiện ngày đó của Trương Hải, thật ra có rất nhiều chuyện, cô tin tưởng cho tới nay Tiểu Dã đều hiểu, nhưng anh biết cái gì nên nói ra miệng, cái gì không thể. Trừ khi ảnh hưởng đến tương lai của ban nhạc, anh mới tự mình suy nghĩ và lựa chọn. Ví dụ như hiện tại, khi Trương Hải không có ở đây, những người khác không biết, đưa ra lời mời với cô.

Còn đối với Hứa Tâm Sinh mà nói, lúc này từ chối anh khó khăn hơn rất nhiều so với lần trước. Hơn nữa người kiêu ngạo như anh, trên đời này

ai có thể nhận được lời mời lần thứ hai, sau đó...từ chối anh lần nữa? Vì vậy Hứa Tầm Sinh suy nghĩ, quyết định dùng phương pháp quen thuộc, bí quyết nằm ở chữ "kéo dài".

Sầm Dã thấy đôi lông mày thanh tú của cô hơi trầm xuống, dường như vô cùng cân nhắc, rồi sau đó cô ngước mắt, nụ cười dường như không chệ vào đâu được, trong veo mà xinh đẹp, giống như trong ca từ của anh, luôn có ánh sáng dịu dàng. Cô nói: "Tiểu Dã, tôi thực sự chưa từng suy nghĩ đến chuyện gia nhập ban nhạc, anh cũng biết đấy, tôi không thích lên sân khấu biểu diễn bị người chú ý. Nhưng mà...Tôi biết rõ anh đang lo lắng điều gì, cũng biết anh muốn gì. Với tư cách bạn bè, tôi chắc chắn ủng hộ các anh. Anh để cho tôi suy nghĩ thật kỹ, rồi sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hello Keyboard (2)

Dù là người tuổi trẻ khôn khéo như Sầm Dã, đối mặt với người dịu dàng như vậy, trái tim cũng không khỏi nảy lên, cảm thấy thoải mái lại hưởng thụ, cũng không vội vàng truy hỏi. Anh nhìn qua làn hơi nước, cô cúi đầu gạt một sợi tóc ra sau tai, rồi sau đó sợi tóc kia rủ xuống bên cổ trắng nõn mịn màng.

"Ừ...Cám ơn." Anh nghe được mình nói.

Gánh nặng trong lòng Hứa Tâm Sinh đã được cởi bỏ, bị ánh mắt đen ngòm của anh nhìn chăm chăm như vậy, rõ ràng cũng có chút không được tự nhiên, liền học theo dáng vẻ của anh, lấy đồ ở bàn bên cạnh, bưng lên lần lượt, vừa định quay người rời đi, lại nghe thấy anh bỗng nhiên mở miệng: "Này, không phải cô đang lừa gạt tôi muốn cho qua chuyện đấy chứ?"

Hứa Tâm Sinh hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, thấy ba bốn đĩa cá hồi từ cửa sổ đi ra, hất cằm hỏi: "Anh có muốn ăn cá hồi không?"

Sầm Dã ngẩng đầu nhìn, lập tức gật đầu: "Muốn, muốn chứ. Lấy cả bốn đĩa kia cho tôi."

Hứa Tâm Sinh: "...Ừ."

Hai người trở lại chỗ ngồi, những người khác ngồi xuống, ăn uống náo nhiệt. Hai người cũng ngồi xuống ăn, Trương Thiên Dao ngồi bên cạnh Hứa Tâm Sinh, bỗng nhiên giống như lơ đãng hỏi: "Vừa rồi hai người nói chuyện gì mà lâu như vậy?"

Hứa Tầm Sinh tất nhiên lười nói chuyện, tay Sầm Dã quàng qua ghế cô, nói với Trương Thiên Dao: "Sẽ nói cho cậu sau."

Lúc này Trương Thiên Dao mới nở nụ cười, liếc anh, nói: "Được."

Bữa cơm này ăn khá vui vẻ. Tuy Hứa Tầm Sinh nói không nhiều lắm, thế nhưng thỉnh thoảng cũng chen vào đôi câu, dường như cũng chọc đám đàn ông bật cười. Bọn họ còn cố ý bày trò, bát đĩa ăn xong đều chồng chất trước mặt cô, có người đi qua, liền cố ý lớn tiếng nói: "Aiz, cô Hứa, ăn không ít nha!"

Hứa Tầm Sinh chỉ bất đắc dĩ cười, hoặc là phụng mệnh lại đi lấy cho mấy vị thiếu gia cá hồi thịt dê các loại. Tuy nhiên bọn họ cũng biết lấy cho cô bát súp nóng hổi, hoặc là nước ép trái cây. Hứa Tầm Sinh nghĩ thầm, khó trách ăn cơm với bọn họ vui vẻ như vậy, ai đi cùng bọn họ mà không vui chứ?

Tối nay Hứa Tầm Sinh về đến nhà, từ dưới bàn lấy ra một khối đá xanh. Nhìn kĩ dưới đèn, bên trên đã có hình dáng, chữ Triều trong "Triều Mộ" mới bắt đầu khắc. Cô lấy dụng cụ từ trong ngăn kéo ra, cẩn thận khắc dưới đèn. Cô cảm thấy bọn họ có thể giành được quán quân thành phố Tương. Đây là một loại trực giác vô cùng mãnh liệt. Thật ra cô biết rõ, có người, có ban nhạc, từ nhỏ đã nhất định rực rỡ, trải qua quá trình ngủ đông dài ở ẩn sẽ lấp lánh trước mặt mọi người, Triều Mộ chính là như vậy. Ban nhạc Cổ Mạn Khinh Thú mấy năm trước cũng thế. Thiên chi kiêu tử luôn có thể ở trong đám đông trở hết tài năng, bay thẳng lên trời.

Nghĩ tới đây, giữa lông mày Hứa Tầm Sinh xuất hiện sự dịu dàng, ánh mắt lại quay về trên con dấu. Trong mắt cô, đối thủ duy nhất của ban nhạc Triều Mộ trong toàn bộ thành phố Tương chỉ có thể là Hắc Cách Nghịch Biện. Tuy ban nhạc này thành lập đã lâu, kiên trì với tinh thần rock and roll, thực sự mang đầy tinh thần quá khứ, có lẽ kĩ năng và kinh nghiệm cũng tốt hơn so ban nhạc Triều Mộ. Thế nhưng Triều Mộ càng có sự nhiệt

huyết và bốc đồng, mà cái kia mới là sự quan trọng nhất của một ban nhạc. Cô hiểu thì những giám khảo kia cũng vậy, bọn họ đang tìm kiếm chính là thứ đó. Cho nên cô biết rõ, Triều Mộ chỉ cần phát huy tốt, thực sự có thể thắng.

Con dấu này vào hôm đoạt giải quán quân, cô sẽ đưa cho bọn họ, với tư cách quà tặng. Không chỉ giải quán quân, lại đưa thêm quà Tiểu Dã vẫn muốn có, chắc hẳn anh sẽ không kiên trì chuyện cô gia nhập ban nhạc.

Hứa Tâm Sinh nghĩ rất hay, ai ngờ mới qua vài ngày, tối hôm đó, cô nhận được điện thoại từ Sầm Dã, giọng cực lạnh: "Hứa Tâm Sinh, bây giờ cô đang ở đâu?"

"Tôi...đang làm việc ở nhà." Cô đáp. Cô biết rõ hôm nay là ngày bọn họ thi đấu với một ban nhạc khác, nhưng bên cô có học sinh, cho nên không thể đi được. Có lẽ cô có thể đi xem kịp phần cuối. Tuy nhiên cô chả lo lắng chút nào, cảm thấy bọn họ chỉ cần phát huy ổn định, chắc chắn sẽ thắng. Hơn nữa vòng trước còn có số điểm ưu thế như thế.

Sầm Dã nói: "Bây giờ cô lập tức tới đi, còn nửa tiếng nữa chúng tôi phải lên sân khấu rồi, thử âm đã xong rồi, nhưng Trương Hải còn chưa tới, cũng không liên lạc được với người."

Hứa Tâm Sinh khẽ giật mình, cúp điện thoại, không kịp suy nghĩ gì nữa, buổi học này cũng khoảng mười phút nữa là xong, nói lời xin lỗi với phụ huynh và học sinh, lần sau sẽ miễn phí học bù một buổi. Cô vốn là người giữ chữ tín, phụ huynh không nói gì. Cô đi ra ngoài gọi xe taxi, đi thẳng đến sân thi đấu. Trên xe, trong đầu Hứa Tâm Sinh chỉ loạn trong chốc lát, rồi bình tĩnh lại, quyết định đi bước nào hay bước ấy. Cho dù cô có lên sân khấu hỗ trợ hay không, nhưng khi bọn họ gọi điện thoại xin cô giúp đỡ, cô đều sẽ đi qua, đứng ở bên cạnh bọn họ. Nếu như Trương Hải thật sự đến không kịp, bọn họ thiếu keyboard...

Hứa Tâm Sinh tựa ở trong ghế, khẽ nhắm mắt, ngón tay đặt lên cửa sổ xe, bất giác bung ra. Cô mặc áo lông vô cùng đơn giản, áo lông và váy dài, cả người trông chả có chút chất rock and roll nào, cũng không giống dân underground, mà điềm đạm nho nhã vô hại.

Lần thi đấu này là ở Hắc Ca, chỗ lần trước ban nhạc Triều Mộ biểu diễn rồi nổi tiếng. Có mấy ban nhạc đều thi đấu ở đây hôm nay, khán giả sớm đã ngồi đầy, đội phía trước cũng bắt đầu thi đấu rồi. Bởi vì đã có Sầm Dã dẫn dò, Hứa Tâm Sinh có thể đi thẳng vào hậu trường. Đến phòng nghỉ hậu trường, không quá sáng, cũng không quá sạch sẽ, nhưng cảm giác heavy metal rất mạnh. Mấy người bọn họ ở đó, không có người khác. Huy Tử và Trương Thiên Dao đều ngồi ở ghế sofa chơi điện thoại, không nói chuyện. Tuy nhiên Hứa Tâm Sinh có thể nhìn ra được sắc mặt hai người đều có chút bất an. Triệu Đàm thấy cô đã đến, bắt chuyện với cô, cầm lấy điện thoại, lại đi ra ngoài, không ngừng gọi, nhưng xem ra vẫn là không có người nghe.

Nói thực Hứa Tâm Sinh cũng có chút tức giận vì bọn họ. Trương Hải người này, cô vẫn là không chào đón, nhưng cô cũng hiểu khi Trương Hải ở thành phố Tương thì Sầm Dã chỉ là ghé con mới đẻ, không thể thiếu anh ta. Hiện tại trận đấu quan trọng như vậy, anh ta lại như xe bị tuột xích, cũng không biết có phải đang say ở nơi nào, hoặc là hoàn toàn ném trận đấu ra sau đầu. Tuy một ban nhạc không có keyboard cũng không sao, nhưng ca khúc gốc của ban nhạc Triều Mộ dùng giai điệu phát triển, nếu như thiếu đi keyboard, chẳng khác gì mất đi một chân, trận đấu tối nay đúng là phải lo rồi. Nếu như con đường quán quân của ban nhạc phải dừng ở chỗ này, vậy thật sự là khiến tất cả mọi người bóp cổ tay thở dài.

Trương Thiên Dao thấy Hứa Tâm Sinh đã đến, vứt bỏ di động: "Sao cô lại tới đây?"

Hứa Tâm Sinh nghĩ xem ra Sầm Dã còn chưa nói với anh ta về tính toán của mình. Triệu Đàm lại đi tới, nói: "Tiểu Dã ở kia chờ cô."

Hứa Tầm Sinh gật đầu, trong ánh mắt sáng quắc chăm chú của Trương Thiên Dao, đi theo Triệu Đàm vào phòng trong.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hello Keyboard (3)

Căn phòng bên trong nhỏ và tối hơn, thiết bị nhạc cụ đều tạm thời để ở bên trong. Chỉ có một chiếc ghế rất nhỏ, lúc Hứa Tầm Sinh đi vào, nhìn thấy Sầm Dã ngồi ở trên ghế, cúi đầu, hai tay đặt lên trên đùi, đang hút thuốc lá. Nghe được tiếng động, anh ngẩng đầu, Triệu Đàm đóng cửa lại, lui ra ngoài.

Hứa Tầm Sinh nghĩ tuy tuổi anh không phải lớn nhất, nhưng là linh hồn và chúa tể của ban nhạc này.

Căn phòng tràn ngập mùi thuốc lá, khiến cho Hứa Tầm Sinh có chút không thoải mái. Anh đã dập tắt thuốc, trong cái gạt tàn thuốc bên cạnh đã có bốn năm điếu. Khuôn mặt chàng trai tuần tú, lộ ra sự âm trầm, thế nhưng ánh mắt vẫn lóe sáng. Nhìn thấy đôi mắt kia, Hứa Tầm Sinh bỗng nhiên quyết định sẽ gánh vác cho họ. Lúc này, anh giống như người đàn ông chân chính rồi. Hứa Tầm Sinh nghĩ.

"Còn sáu phút." Sầm Dã nói, "Chúng tôi phải lên sân khấu rồi."

Hứa Tầm Sinh không nói gì, cô cũng không biết nên nói gì cho phải. Anh lại đứng dậy, đi đến trước mặt cô. Hôm nay anh mặc áo khoác dài càng tôn thêm vẻ đẹp cho anh, trên ngực đeo dây xích đầu lâu, lóe sáng dưới ánh đèn. Quần jeans thùng bao vây lấy đôi chân thon dài.

Anh đứng trước mặt cô. Căn phòng bỗng nhiên trở nên vô cùng nhỏ hẹp. Bên cạnh họ là khung keyboard, bàn tay anh đặt trên bàn phím, lập tức phát ra một loạt tiếng động.

"Trương Hải đâu?" Cô biết là phí công, nhưng vẫn hỏi.

Vẻ mặt Sầm Dã hiện ra sự bức bối: "Không biết, ngày hôm qua gọi điện thoại rõ ràng đã nói rồi, nhưng buổi chiều lại không liên lạc được. Tôi không biết anh ta đang làm cái quái gì. Nhưng tôi muốn giành giải quán quân thành phố Tương, không thể cứ như vậy bị anh ta hủy hoại."

Hứa Tầm Sinh cúi đầu xuống, nhìn năm ngón tay anh gõ bàn phím, không nói lời nào. Đột nhiên tay cô nóng lên, bị anh cầm lấy. Tim cô run lên bần bật, còn anh nhìn chăm chăm vào cô, tay kéo lấy tay cô đặt lên trên bàn phím. Hứa Tầm Sinh muốn rút tay nhưng không được, anh vẫn đặt tay cô ở trên đó. Sau đó anh còn nở nụ cười, khẽ nói: "Cô Hứa, giúp lần này đi, coi như ông đây...Cầu xin cô được không?"

Chất giọng tự nhiên kia, lúc này lại nhẹ nhàng dịu dàng trầm thấp nói bên tai, khiến cho Hứa Tầm Sinh hoảng hốt, lỗ tai cũng trở nên ngứa.

Anh còn nói thêm: "Khi chúng tôi tập luyện, cô đều ở đây, tất cả các ca khúc cô nghe một lần đã nhớ kỹ. Nếu cô lên sân khấu sẽ chỉ khiến cho ban nhạc chúng tôi càng thêm xuất sắc. Những điều này tôi đã sớm biết rõ."

Hứa Tầm Sinh lại cảm thấy, trong đời chưa từng có lúc nào khó ứng phó như vậy. Bởi vì anh nói toàn bộ đều biết. Cuối cùng cô khẽ gật đầu, nhìn thấy trong nháy mắt ánh mắt anh sáng lên, cô nói: "Tôi..."

Mới vừa nói được một chữ, cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra, Hứa Tầm Sinh thoáng cái rút tay về, Sầm Dã cũng nhú mày ngẩng đầu.

Là Triệu Đàm, nhìn hai người bọn họ, ánh mắt sâu xa: "Anh Hải đến rồi!"

Sầm Dã khẽ giật mình, vô thức nhìn về phía Hứa Tầm Sinh, cô cũng sửng sốt một chút, chợt gật đầu với anh: "Vậy là tốt rồi. Tiểu Dã, anh còn không mau đi?"

Sầm Dã liếc cô, cái gì cũng không nói, phi mau rời khỏi phòng. Triệu Đàm nhìn cô cười, ánh mắt ôn hòa. Hứa Tầm Sinh cũng cùng đi ra ngoài, nhìn thấy Trương Hải phong trần mệt mỏi xuất hiện, đã cởi áo khoác, nhét vào trên ghế salon, Huy Tử đấm anh ta một cái nói: "Móa, anh Hải, bọn em đã nghĩ anh không tới đây!"

Trương Hải nói: "Sorry nhé...ông đây kẹt xe, điện thoại lại hết pin, còn không kịp đổi tàu điện ngầm phải đi xe đạp tới, đêch, mệt chết ông rồi!" Tuy anh ta đang nói xin lỗi, nhưng vẻ mặt lại chả coi đây là chuyện quan trọng.

Lúc này, Trương Thiên Dao đứng dậy nói: "Anh Hải, mặc dù nói như vậy, nhưng nếu để chậm thì bọn tôi biết làm thế nào bây giờ? Mọi người ai mà không lo kẹt xe, anh không thể đi sớm chút sao?"

Trương Hải khẽ giật mình, sắc mặt hơi giận dữ: "Đêch..."

Mấy người khác đều không nói chuyện.

Sầm Dã nói: "Được rồi. Anh Hải, lập tức lên sân khấu luôn, có thể chứ?"

Trương Hải thờ ơ nói: "Có gì không được chứ? Không phải là đàn mấy bài quen thuộc sao?" Vì vậy Sầm Dã cũng không nói gì nữa.

Lúc này nhân viên công tác đến giục, Trương Thiên Dao nhắc đàn ghi-ta, đi đầu tiên, không để ý tới Trương Hải, Huy Tử im lặng đi theo phía sau anh ta. Trương Hải trầm mặt, mắng câu gì đó, Triệu Đàm đi qua, giáng hòa vố vai anh ta. Sầm Dã cũng không nói thêm gì với Trương Hải, nhắc đàn ghi-ta lên sân khấu. Đi tới cửa, quay đầu lại liếc Hứa Tầm Sinh luôn im lặng, đột nhiên nở nụ cười. Đó là một nụ cười vô cùng lãnh đạm, mang theo chút lạnh lùng, lại có chút rực sáng. Hứa Tầm Sinh đối với Sầm Dã đã hiểu hơn một chút, biết rõ mỗi lần lên sân khấu, anh chàng ca sĩ này sẽ biểu

hiện quyết tuyệt như vậy. Chỉ là hôm nay, có thêm chút tản mạn và dịu dàng.

Vì vậy Hứa Tầm Sinh cũng dịu dàng nở nụ cười, dùng khẩu hình miệng nói với anh: Cố lên.

Anh khẽ gật đầu, bước đi.

Đây là lần biểu diễn bất nhất từ trước tới nay của ban nhạc Triều Mộ mà Hứa Tầm Sinh từng xem. Mới đầu giọng Sầm Dã coi như ổn, nhưng bass đàn có chút không quá ổn định. Keyboard Trương Hải chơi loạn nhịp từ giữa ca khúc, bắt đầu từ lúc này hỗn loạn hết tiết tấu của ban nhạc. Đến cuối cùng, mấy ca từ của Sầm Dã cũng bị nhạc đệm vượt qua rồi.

Cho dù hiện trường vẫn có một ít người hâm mộ của bọn họ mù quáng cổ vũ, nhưng Hứa Tầm Sinh ở dưới sân khấu cũng nghe thấy mấy người hâm mộ nói: "Trạng thái của Triều Mộ hôm nay hơi bất ổn..." "Sớm đã từng nói Trương Hải kia yếu nhất..." "Không phải anh ta đã lẫn lộn ở thành phố Tương lâu rồi sao?"

Mấy người trong ban giám khảo nghe vô cùng nghiêm túc, không giống như vòng trước vui vẻ thoải mái. Đợi đến khi hát xong, Sầm Dã nắm microphone đứng ở đó, trên mặt không có chút ý cười nào. Mấy người khác cũng biết không ổn rồi, chỉ có Trương Hải vẫn là dáng vẻ chả có vấn đề gì.

Ban giám khảo nhận xét cũng không hề khách khí, ban nhạc Triều Mộ trẻ tuổi, trước đó bọn họ thấy được nhuệ khí tươi mới, dám xông pha dám liều, vòng này lại trở nên non nớt, không ổn định, không tôn trọng âm nhạc! Hứa Tầm Sinh nghe ra những chỗ hỗn loạn kia, tất nhiên ban giám khảo cũng vạch trần ra từng cái. Nghe phê bình bọn họ đứng như đá, không

nhúc nhích cúi đầu đứng trên sân khấu. Dưới sân khấu đám người hâm mộ cũng đều yên lặng im ắng, có mấy cô gái thậm chí cúi đầu khóc.

"Nếu trạng thái tiếp tục như vậy, đừng nghĩ đến chuyện lọt vào trận chung kết cả nước! Tôi thấy qua được bán kết cũng là vấn đề! Ban nhạc các cậu phải suy nghĩ cho kĩ, đừng để lãng phí tài hoa âm nhạc của mình!"

Kết quả trận đấu tối đó đã có. Ban nhạc Triều Mộ trong vòng đấu này đã thua ban nhạc thực lực yếu kém kia. Tuy vậy bởi vì ưu thế điểm tích lũy mấy vòng trước quá rõ ràng, còn ban nhạc kia lại khá tệ, cuối cùng ban nhạc Triều Mộ vượt qua mạo hiểm, miễn cưỡng tiến vào bán kết. Nói cách khác, dựa theo thể chế thi đấu, vòng tiếp theo, ban nhạc Triều Mộ đối đầu với Hắc Cách Nghịch Biện có điểm tích lũy xếp thứ nhất. Bởi vì là hai đội dẫn đầu sẽ lọt vào chung kết cả nước, cho nên nếu như Triều Mộ thắng Hắc Cách, mới có thể tiếp tục tranh đoạt vị trí quán quân thành phố Tương, đồng thời có tư cách tham gia thi đấu cả nước. Nếu thua, trực tiếp bị loại, lần thi đấu này coi như dừng lại.

Đây là điều Hứa Tầm Sinh không muốn xem, có lẽ ban giám khảo cùng rất nhiều người hâm mộ thành phố Tương không muốn chứng kiến đây. Vốn dĩ tất cả mọi người hi vọng ban nhạc Triều Mộ và Hắc Cách Nghịch Biện cùng nhau đi vào trận chung kết, cùng đại diện thành phố Tương chinh chiến cả nước. Hiện tại, cuộc chiến sinh tử ở thành phố Tương phải diễn ra sớm rồi.

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Yêu Nữ Ngông Cuồng (1)

Buổi tối này, ngoài Trương Hải, những người khác trong ban nhạc Triều Mộ đều rất uể oải khổ sở.

Trương Hải thật sự sẽ không vì loại chuyện này mà khổ sở, anh ta chỉ hơi ảo não, sâu trong đáy lòng có lẽ cũng chỉ hơi băn khoăn, chỉ thế không hơn. Anh ta theo rock and roll đã sắp được mười năm. Từ lúc mười tám mười chín tuổi, không để ý cha mẹ phản đối, đi theo con đường âm nhạc này, anh ta cảm thấy mình thật ngu xuẩn và ngây thơ. Mười năm qua, anh ta tham gia đủ loại trận chung kết, có lúc đến tiền cơm cũng không có mà ăn. Cổ họng của anh ta vốn tốt, sau đó thuốc rượu quá nhiều, càng ngày càng không được, cũng chỉ có thể đánh đàn. Ngón tay cũng không còn linh hoạt như mấy năm trước. Tuy nhiên anh ta cũng không ngu ngốc, càng ngày càng cảm giác được cái vòng tròn luẩn quẩn này cũng không có gì khác nhau. Muốn sống được tốt, không nhất định dựa vào kỹ thuật, quan trọng nhất vẫn là dựa vào mối quan hệ. Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, cuộc sống của anh ta rõ ràng khá giả hơn nhiều. Anh ta có thể làm quen với tất cả quản lý quán bar ở thành phố Tương. Chỉ dựa vào đám người nào cần liên hệ biểu diễn, mua bán tin tức, thu phí cò mồi, mỗi tháng anh ta cũng có mấy nghìn thu nhập. Đương nhiên là vẫn không đủ tiêu, cho dù biết cả đời vất vả những vẫn luôn nghĩ biện pháp nhàn nhã, lấy được một món tiền, từ nay về sau rời khỏi cái vòng tròn luẩn quẩn này, triệt để không dính vào, hoặc là chỉ cần thu mỗi tiền cò mồi, chỉ là tuổi tác càng lớn, thời gian càng lâu, hi vọng này ngược lại càng xa vời.

Anh ta chịu gia nhập ban nhạc của Sầm Dã cũng không phải thật sự ôm hi vọng muốn nổi tiếng khắp Trung Quốc. Làm sao có thể chứ? Anh ta

sớm đã cảm thấy buồn cười, cảm thấy không thiết thực. Chỉ là khi gặp Sầm Dã, bị giọng hát của tên nhóc này đã động, còn có dã tâm trong mắt của cậu ta. Trương Hải có cảm giác, nói không chừng tên nhóc tài giỏi này sẽ làm nên nghiệp lớn, cũng giúp anh anh ta có thể kiếm tiền. Hơn nữa bọn họ hợp tác cũng là theo như nhu cầu, Sầm Dã mới tới thành phố Tương, muốn dựa vào mối quan hệ của anh ta; còn anh ta ư? Lúc ấy Sầm Dã nói một câu đã động anh ta: "Anh Hải, vòng tròn luân quần này cũng chỉ quanh đi quẩn lại. Anh muốn ở lại trong một ban nhạc. Nhưng ban nhạc uy tín lâu năm có thể có bao nhiêu cơ hội? Ban nhạc của chúng tôi vẫn còn mới, ngược lại có thể tiếp xúc nhiều lực lượng mới hơn, đối với thanh danh của anh cũng có lợi. Chúng tôi càng đi lên, không phải anh càng có mặt mũi sao?"

Trương Hải ngẫm lại đúng vậy, ban nhạc uy tín lâu năm, anh ta đâu còn có thể đi, chỉ có thể làm cò mồi cho người ta? Mang theo người mới, ngoài việc bồi phần giảm đi, cũng có thể thu hoạch được nhiều lợi nhuận hơn.

Trương Hải ở trong ban nhạc Triều Mộ còn gánh trách nhiệm cò mồi đối ngoại, nhận việc biểu diễn, cho nên lúc chia tiền, chỉ có anh ta là cầm hai phần. Hát chính Tiểu Dã và những người khác giống nhau, chỉ lấy một phần.

Trận đấu tối nay kết thúc, mấy người trở lại phòng nghỉ, bầu không khí cứng ngắt đến đáng sợ, không ai nói chuyện. Trương Hải suy cho cùng có chút chột dạ, lấy cớ đi WC, dứt khoát rời đi, chẳng muốn ở lại cùng đám nhóc này. Tuy nhiên anh ta vẫn nhớ rõ dáng vẻ vừa nãy của Sầm Dã. Bình thường luôn là tên nhóc dễ nói chuyện, nay ngồi ở trên ghế sa lon, vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt anh tuần có chút âm trầm, rõ ràng khiến người ta hơi sợ.

"Phì..." Trương Hải khắc một ngụm đờm xuống đất, vẫy tay kêu taxi, lại đi đến nhà bạn gái lê lững một đêm.

Tuy tối nay ban nhạc Triều Mộ thi đấu thất bại, nhưng lời mời biểu diễn vẫn không gián đoạn, điện thoại Trương Hải không ngừng vang lên. Ước chừng Triều Mộ thực sự nổi tiếng ở thành phố Tương, tất cả quán bar lớn đều mời đi biểu diễn, thậm chí còn có lễ hội âm nhạc trong thành phố vào tháng ba năm sau. Tối nay Trương Hải tiếp ba cuộc điện thoại, làm cò mời anh ta rất có bản lĩnh, thái độ không kiêu ngạo không nịnh nọt, lời nói dí dỏm khiến người ta thoải mái lại thoải mái, cuối cùng bảo gửi điều kiện hợp đồng để cho anh ta xem. Hiện tại ban nhạc Triều Mộ biểu diễn, giá trị con người nước lên thì thuyền lên, không ngót nghét một vạn, Trương Hải sẽ không gặt đầu.

Tiếp hết điện thoại, Trương Hải dựa vào trong xe, lười biếng hóng gió, sớm đem thất bại tối nay ném ở sau đầu. Anh ta vẫn còn nghĩ rất hay, nếu như ban nhạc Triều Mộ có thể chiến thắng Hắc Cách Nghịch Biện, tiếp tục thắng tiến trận chung kết cả nước, tất nhiên là quá tốt. Tuy nhiên sâu trong lòng anh ta cảm thấy Triều Mộ không có khả năng thắng Hắc Cách; một phương diện khác, tiến vào thì phải làm thế nào đây, chẳng lẽ còn có thể giành được quán quân, đừng nói quán quân, thật sự có thể nổi tiếng được sao? Suy nghĩ cẩn thận những năm này những ca sĩ tham gia thi tuyển kia, có bao nhiêu người nổi được, hay ngay cả cái rằm đều không lưu lại. Đối với anh ta trận tiếp theo có thua thì cũng vẫn nổi tiếng ở thành phố Tương rồi, như vậy cũng sẽ không vì trận đấu mà chậm trễ kiếm tiền. Rèn sắt khi còn nóng, nhận thêm nhiều biểu diễn, tham gia lễ hội âm nhạc, lợi nhuận hai ba năm đủ cho anh ta dưỡng lão rồi.

Suy nghĩ thông suốt, điện thoại lại vang lên. Là một người quen của anh ta trong giới này.

"A lô?" Trương Hải nói, "Có rằm mau thả."

Đối phương cũng cười: "Anh Hải, nghe nói buổi tối hôm nay...Thua?"

Trương Hải: "Hầy, thắng thua là chuyện thường tình, trận tiếp theo tiêu diệt Hắc Cách Nghịch Biện, chẳng phải thế là được sao?" Đối với bên ngoài anh ta vẫn phải tỏ thái độ.

"Tiêu diệt Hắc Cách?" Đối phương cười, hiển nhiên không quá tin tưởng anh ta, tiếng nói lại hạ thấp xuống, "Anh Hải, nói cho anh chuyện này, có người muốn gặp anh bàn chuyện hợp tác."

Trương Hải sững sờ, trực giác nói cho anh ta biết chuyện không đơn giản như vậy, anh ta thản nhiên nói: "Ai vậy?"

Đối phương nở nụ cười: "Bọn họ hỏi anh, hiện tại dựa vào phân chia trong ban nhạc có thể kiếm được bao nhiêu? Có muốn một mình kiếm một món lớn không? Còn rất đơn giản, cái gì anh cũng không cần làm, vẫn có thể đạt được."

Trương Hải ngồi thẳng dậy, không nói gì.

Cảnh đêm dần dần trở nên thâm trầm, ngọn đèn dần dần thừa thốt, đi tới chỗ nào cũng đều yên lặng. Có người trong bóng đêm trắng đêm khó ngủ; có người chè chén say sưa; có người âm thầm lập kế hoạch, cũng có người bắt đầu hoài niệm không quá muốn đổi mặt dục vọng và bí mật.

Tối nay, sau khi ban nhạc Triều Mộ biểu diễn kết thúc, Hứa Tầm Sinh đi luôn. Lúc này, không có người chờ ở cửa ra vào gọi cô lại, cũng không có ai vui vẻ chạy tới tiễn đưa cô về nhà. Cô lên xe buýt, ngồi vị trí cạnh cửa sổ, nhìn từng toà nhà lướt qua, từng cột đèn hiện lên, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của mấy người Sầm Dã trên sân khấu. Thời gian như thế dừng lại ở hình ảnh kia, bọn họ khó chịu, thống khổ, uế oải, phần nộ...Cho dù những cảm xúc kia đều giấu ở dưới biểu lộ yên tĩnh, nhưng không giấu được trong mắt bọn họ.

Hứa Tầm Sinh khe khẽ thở dài. Hiện tại vẫn là không nên tới gần, để cho bọn họ tự đối mặt sẽ tốt hơn. Đây không phải là lúc lo lắng Hắc Cách

Nghịch Biện mạnh như thế nào. Nay Triều Mộ bị đả kích lớn như vậy, bầu không khí và sĩ khí đều rơi xuống đáy cốc, bọn họ có thể chiến thắng chính mình, tìm trở lại trạng thái và ý chí chiến đấu, mới là việc cấp bách.

Ba ngày sau đó, ban nhạc Triều Mộ vẫn không xuất hiện trước mặt Hứa Tâm Sinh. Cô vẫn sinh hoạt như cũ, mỗi ngày dạy học, đánh đàn, sáng tác, quét dọn phòng luyện tập dưới mặt đất. Thịnh thoảng cũng lên mạng tìm video biểu diễn của ban nhạc Triều Mộ và Hắc Cách Nghịch Biện, yên lặng xem, cân nhắc. Cô nghĩ: lúc nào bọn họ mới có thể tỉnh lại, ba ngày, không sai lắm rồi.

Kết quả trưa ngày thứ ba, Hứa Tâm Sinh bật lò sưởi, ôm chăn, tựa ở ghế, đang nghỉ trưa, tiếng đập cửa đánh thức cô. Đã là mùa đông rồi, bóng dáng người nọ in lên bên ngoài cửa thủy tinh, là bóng dáng cao lớn không nói đạo lý. Cô còn chưa kịp đứng dậy, người nọ lại bắt đầu gõ cửa, kèm theo hai tiếng "cộc cộc" ba tiếng "rầm rầm rầm" theo tiết tấu, tựa như gõ nhịp trên cửa nhà cô.

Hứa Tâm Sinh im lặng, đành phải cao giọng nói: "Chờ một chút." Đi đến bồn rửa tay, vội vàng rửa mặt, lúc này mới chạy tới mở cửa.

Sầm Dã đeo hộp đàn ghi-ta, đứng ở ngoài cửa, vẫn là dáng vẻ cao to lười biếng kia, liếc nhìn cô nói: "Ông đây đánh thức cô rồi?"

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Yêu Nữ Ngông Cuồng (2)

Hứa Tâm Sinh: "Ừ..."

Vén sợi tóc mất trật tự ra sau tai, anh đã phối hợp nở nụ cười, vượt qua cô đi vào, Hứa Tâm Sinh còn chưa kịp hỏi anh muốn làm gì, anh đã nhìn thấy cái ghế nằm rộng ấm áp dễ chịu kia, tháo đàn ghi-ta xuống đặt ở góc tường, chân dài duỗi ra nằm xuống ghế, sau đó thoải mái khép mắt lại: "Aiz...Tôi nằm một lát, eo đau quá."

Hứa Tâm Sinh hỏi: "Anh làm gì mà khiến eo đau?"

Anh kéo chăn, che ở trên mặt, giọng khàn khàn: "Sáng tác ca khúc cả đêm, đau lưng. Tí đàn cho cô nghe. Nhìn thấy thứ như giường, tôi lại muốn nằm xuống, ngủ bù một lát đã."

Hứa Tâm Sinh vội vàng đẩy anh: "Không được, học sinh của tôi sắp tới rồi, anh không thể ngủ ở đây." Ai biết lại kéo không nổi, anh còn cố ý phát ra tiếng ngáy trầm thấp, tựa như trâu rống. Cô kéo mấy lần, anh cũng giả chết bất động. Một lát sau, hơi thở dần dần ổn định, rõ ràng thật sự ngủ rồi.

Hứa Tâm Sinh cũng không phải thật sự muốn phá rối giấc ngủ của anh, cũng không đánh thức người được, đành phải thôi. Cũng may khu nghỉ ngơi của cô và khu dạy học còn có tấm rèm ngăn ở giữa, cô kéo rèm qua.

Lúc này học sinh cũng đã đến, Hứa Tâm Sinh quay đầu lại nhìn anh một cái, đầu vẫn trùm kín chắn. Cô lại đi qua, khẽ kéo chăn xuống, để cho

anh lộ ra mặt. Trong lúc ngủ người không phản kháng, một đôi mắt thật dài thật sâu, khuôn mặt trắng nõn mà yên lặng. Lớn như vậy rồi, nằm ở trên ghế của cô, như sói con mới đẻ.

Hứa Tâm Sinh dạy học ba tiếng, cho đến khi hoàng hôn dần buông, học sinh cũng rời đi. Cô nhẹ nhàng kéo rèm ra, lại phát hiện chẳng biết anh tỉnh từ lúc nào, nằm không nhúc nhích, hai tay gối ở sau đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, không biết đang suy nghĩ gì.

Thấy cô đi vào, anh thoáng cái ngồi dậy, vuốt tóc nói: "Này, tôi rất đói, có gì ăn hay không?"

"Có mỗi mì thôi, anh có muốn không?"

Anh lập tức nở nụ cười: "Muốn chứ. Tôi biết cô để ở đâu, để tôi lấy hai gói."

Hứa Tâm Sinh: "...Ừ."

Lúc Hứa Tâm Sinh nấu mì, chợt nghe thấy tiếng bụng anh sôi ùng ục, rửa mặt súc miệng, lại ngồi bên cạnh lò sưởi gặm hạt dưa. Có một lần Hứa Tâm Sinh quay đầu lại nhìn qua, phát hiện anh đang rướn cổ lên nhìn qua bên này. Cô quay mặt lại, không nhìn được cười-- đói như vậy sao?

Hứa Tâm Sinh có một chiếc bàn nhỏ chuyên dùng để ăn cơm, bưng hai bát, quả nhiên đều bị anh xoèn xoẹt tiêu diệt. Hứa Tâm Sinh lấy thêm bát nữa, ngồi đối diện anh ăn. Anh ăn xong, đứng dậy: "Ông đi ra ngoài hút thuốc tiêu hóa đã."

Hộp thuốc còn chưa móc ra, Hứa Tâm Sinh cũng không ngần ngại lên chỉ nói: "Đừng hút nữa, phải giữ gìn cổ họng. Tôi thấy anh không thể bỏ được rượu rồi, thuốc lá cũng nên tiết chế."

Sầm Dã không nhúc nhích, qua vài giây, lại ngồi xuống, móc hạt dưa bên cạnh ra gặm, nói: "Cô đông dài y như Đàm Tử."

Hứa Tâm Sinh cười mà không nói.

Đợi cô ăn xong, anh cũng không nhắc tới dụng ý hôm nay tới, từ trên bàn cầm lấy sách lý luận âm nhạc của cô, lật vài tờ, chăm chú xem. Hứa Tâm Sinh cũng không hỏi, ngồi vào trước đàn, bắt đầu lau. Vừa lau được hai dây, nghe được Sầm Dã hỏi: "Vừa rồi cô dạy học sinh đàn khúc gì thế?"

Hứa Tâm Sinh cũng không ngẩng đầu lên chỉ đáp: "Mai hoa tam lộng."

"Mai hoa tam lộng?" Sầm Dã tò mò hỏi, "Là trên cây có ba bông hoa mai nở sao?"

Anh nói khá thú vị, Hứa Tâm Sinh mỉm cười, gật đầu.

Sầm Dã nói: "Không đúng, không phải là 'bông đầu đoan tuyệt, bông hai tưởng niệm'..." Anh hát, rồi sau đó nói: "Cô đàn chính là cái này?"

Hứa Tâm Sinh ung dung thản nhiên đáp: "Đúng vậy, tôi đàn chính là cổ khúc "Mai hoa tam lộng", còn có tên là "Hoa mai dẫn", "Ngọc phi dẫn", sáu trăm năm trước đã có cầm phổ rồi, với người theo âm nhạc thịnh hành như anh thì không giống rồi."

Sầm Dã cảm thấy hứng thú, đi đến trước đàn, nói: "Cô tiếp tục đàn đi, tôi nghe một chút."

Hứa Tâm Sinh liếc anh ta, ngừng lau đàn, lại đi rửa sạch hai tay, chậm rãi ngồi xuống, tập trung tinh thần, nâng hai tay lên. Cô làm mấy động tác liên tiếp, Sầm Dã luôn giữ im lặng nhìn, nhìn bóng lưng, bờ eo, khuôn mặt, mười ngón tay của cô. Thật ra những động tác này, Sầm Dã đã sớm xem cô làm vô số lần, không biết sao lại cũng không ngại, còn rất thích xem đấy.

Cổ khúc bắt đầu, làn điệu chậm rãi, như choang choang như kể. Vốn là âm điệu cực đơn giản, nhưng tiếng đàn của cô quá hay, mỗi một tiếng dường như ẩn chứa ngàn vạn điều. Hứa Tầm Sinh vốn tập trung tư tưởng đánh đàn, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn về phía Sầm Dã. Lúc cô đánh đàn, người ngồi thẳng, vẻ mặt yên tĩnh vui vẻ, luôn như thế. Sầm Dã cách một chiếc đàn, ngồi ghế, một tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào cô. Vì vậy Hứa Tầm Sinh trông thấy đôi mắt sáng bóng lạnh lạnh của anh, chỗ đó cũng rất yên tĩnh, như cất giấu tất cả bí mật, lại như cái gì cũng không có, chỉ có sự dịu dàng yên lặng từ trước đến nay anh che giấu vô cùng sâu.

Hứa Tầm Sinh nhìn anh vài lần, lại cúi đầu, giai điệu dần nhanh, đánh đàn cũng nhanh hơn. Cô nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình, anh cũng nhìn chăm chăm vào, nhìn mười ngón tinh xảo kia như thể đã có sinh mạng, khẽ vuốt ve dây đàn, như là xoa một giấc mộng cổ xa xôi.

Rồi sau đó là một đoạn âm bội nhẹ nhàng thanh thúy, tựa như điệu hát dân gian Giang Nam tươi mát, Hứa Tầm Sinh đang đàn, bỗng nhiên phát hiện bóng dáng của anh chuyển động, ngẩng đầu nhìn lên, anh đang khẽ đánh theo giai điệu nhẹ nhàng. Hứa Tầm Sinh thoáng đàn rồi loạn, cũng may công lực cô thâm hậu, lập tức ổn định, nghĩ thầm có lẽ anh không biết, anh lại không hiểu khúc đàn cổ. Nào ngờ khi ngước mắt nhìn lại, đã thấy khóe miệng của anh mỉm cười, không nhìn cô, chỉ khẽ cười, cũng không biết đang cười cái gì. Hứa Tầm Sinh cũng không biết sao đôi má lại hơi nóng lên, ép bản thân tập trung vào đàn, vệt đỏ trên mặt mới dần mất đi.

Ngay sau đó là một đoạn nhạc càng thêm rực cháy, hơi na ná đàn ghita solo. Mỗi khi đàn đến đoạn này, Hứa Tầm Sinh luôn thả lỏng hưởng thụ, bởi vì làn điệu trôi chảy, du dương, âm âm, ngàn hồi bách chuyển, điệu tuyệt diệu trong đó không thể diễn tả bằng lời. Cô đang thoải mái đàn, chợt thấy Sầm Dã cúi người, kéo đàn ghita ra, ôm vào trong ngực.

Hai tay Hứa Tầm Sinh vẫn không ngừng, nhưng trong lòng lại có sợi tơ như khẽ treo lên. Rõ ràng anh cũng đã hiểu, khẽ cười nói: "Này, ổn định

đi."

Tay Hứa Tâm Sinh lập tức ổn định lại, còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, khi cô vừa mới gảy một đoạn, tiếng đàn ghita càng thêm thanh thúy vang lên, hoà với tiếng đàn cổ của cô, thuận thế thay đổi, đánh ra một giai điệu hoàn toàn mới. Hết lần này tới lần khác, khi hai âm thanh cùng một chỗ, không có bất kỳ sự đột ngột nào, thậm chí giống như vốn nên là như thế.

Hứa Tâm Sinh không ngừng mười ngón tay, còn Sầm Dã chỉ cúi đầu, mười ngón tay chậm rãi kích thích. Tiếng đàn của anh bắt đầu đuổi theo cô, bắt đầu phụ họa, hai tiếng đàn lại phối hợp không chê vào đâu được. Cô nhanh, anh nhanh; cô chậm, anh cũng chậm. Cô gảy đàn như chim hoàng yến, anh lại giống như nước suối trút xuống. Cô đã sớm không còn đàn "Mai hoa tam lộ", sửa lại làn điệu, âm thanh dần dần sắc bén lên, thiên quân vạn mã lao nhanh về phía trước. Còn anh càng không ngừng đuổi theo, càng đàn càng nhanh, càng đàn càng sục sôi, chính là một chiếc đàn ghita lại cùng cô ngang sức ngang tài, chung một cơn lũ.

Cô chuyển khúc phức tạp hơn, âm bội phức tạp liên tiếp trượt ra, đủ để khiến bất cứ người xem đánh đàn đều phải hoa mắt, tựa như tiếng sáo tinh tế xuyên thẳng qua làn sương mù vào sáng sớm. Anh mỉm cười, đè nặng mấy dây đàn ghita, cũng bắt đầu trở hết tài nghệ. Rõ ràng giống như yêu nữ xuyên thẳng qua bốn phía, mà thư sinh lỗi lạc chậm rãi từ từ đi theo, so sánh tương tự, vì nhau mà hát...

Đối với Hứa Tâm Sinh mà nói, đây là cảm giác mới lạ, kích thích, háo hức, còn có bị đuổi theo, bị dẫn dắt, bị an ủi chưa bao giờ có. Nếu nói cô đã từng hiểu về âm nhạc của Sầm Dã, nhưng vẫn chỉ là dừng ở chất lượng và tinh thần. Hiện tại, cô biết rõ anh còn có linh khí và dã tính hơn so với cô nghĩ.

Cô cũng giống như vậy.

Một âm cuối cuối cùng, chậm rãi rơi xuống. Hai tay Hứa Tầm Sinh chậm rãi rời khỏi dây đàn, dù cho không cần ngẩng đầu, cũng có thể biết được Sầm Dã cũng đã đàn xong âm cuối cùng, sau đó ôm đàn ghita, ngồi cách cô một mét, không nhúc nhích.

"Hứa-- Tầm-- Sinh." Anh cố ý chậm rãi từ từ gọi tên cô.

Cô vẫn không ngẩng đầu lên, nói không rõ được là cảm giác gì, giờ phút này lại không muốn ngẩng đầu, ba ngón tay chậm rãi trượt trên dây đàn.

"Thoải mái đủ rồi chứ." Anh không nhanh không chậm nói.

Cảm giác của anh và cô giống nhau, trong lòng Hứa Tầm Sinh nghĩ như vậy, nhưng vẫn không nói lời nào. Sầm Dã buông đàn ghita, kéo dịch ghế về phía trước, sau đó nằm sấp xuống bàn, nửa mặt vùi ở trong cánh tay, ngược mắt nhìn cô. Đôi mắt kia lộ ra sự sâu xa.

Cuối cùng Hứa Tầm Sinh vẫn ngẩng đầu, liếc anh, lại nhanh chóng dời đi, anh lập tức nở nụ cười, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi thoải mái không?"

Ngôn ngữ của anh luôn thô tục, mặt Hứa Tầm Sinh bỗng nhiên lại hơi nóng lên, không muốn phản ứng.

Ngón tay Sầm Dã cũng lại gõ trên bàn, nói: "Này, còn nhớ đã đồng ý chuyện của tôi chứ?"

Trái tim Hứa Tầm Sinh tựa như trôi nổi ở lá sen trên mặt nước, có chút lắc lư, biết rõ còn cố hỏi: "Chuyện gì? Tôi không nhớ rõ."

"Này." Anh chỉ nói một chữ này, vô cùng bất mãn đấy.

Hứa Tầm Sinh đột nhiên nở nụ cười, đứng dậy, đi châm trà cho mình, thấy anh nằm sấp bất động, ánh mắt vẫn nhìn theo cô. Hứa Tầm Sinh quay

mặt đi, xoay lưng về phía anh.

"Cô đã đồng ý gia nhập ban nhạc của tôi." Anh chậm rãi nói.

"Chỉ là đồng ý biểu diễn lần đó mà thôi." Hứa Tầm Sinh phản bác, "Hơn nữa sau đó keyboard bên anh chạy đến, dĩ nhiên là không cần phải giữ lời rồi."

Sầm Dã lại lắc đầu: "Không được, đương nhiên phải giữ lời, cô là cô giáo còn là ni cô thời đại mới, người xuất gia nói chuyện sao có thể không giữ lời chứ? Cô thiếu nợ tôi một lần, nhất định phải trả."

Hứa Tầm Sinh nói: "Trả như thế nào? Chờ Trương Hải lại vắng mặt, tôi thế chân vào? Hứa Tầm Sinh tôi làm dự bị cho Trương Hải?"

Giọng điệu rất kiêu ngạo, Sầm Dã lại nở nụ cười, anh thoáng gẩy dây đàn một phát, Hứa Tầm Sinh nhìn qua ngón tay đẹp mắt kia, bỗng nhiên giống như đã hiểu ra gì đó.

"Sao tôi có thể để cho cô làm dự bị cho người khác?" Anh thờ ơ nói, "Cô tham gia ban nhạc của tôi, trận tiếp theo lên sân khấu đấu với Hắc Cách Nghịch Biện. Không phải làm keyboard..."

Trong ánh mắt của anh hiện lên ánh sáng: "Đàn cổ."

Hứa Tầm Sinh yên tĩnh một lúc, hoá ra anh có chủ ý này, khó trách hôm nay cố ý đeo đàn ghita đến chiến với cô. Nhưng dạng thử nghiệm này, Hứa Tầm Sinh chưa bao giờ làm, hỏi: "Anh xác định?"

Sầm Dã đứng dậy, nói: "Xác định. Mỗi ngày nay tôi luôn nghiên cứu phong cách, ưu thế của Hắc Cách Nghịch Biện. Chúng tôi và bọn họ chơi cùng loại nhạc, phong cách quá giống. Bọn họ thậm chí còn cứng hơn một ít. Chúng tôi chỉ có đánh bất ngờ mới thắng được, biên khúc lại, thêm chút

nhân tố cổ xưa, thêm cả đàn cổ vào. Có sự đổi mới này chắc hẳn có ưu thế tuyệt đối. Hứa Tâm Sinh, cô chính là con át chủ bài của chúng tôi!"

Lúc này trong đôi mắt đen của anh hiện lên sự cứng rắn, Hứa Tâm Sinh biết rõ, đó là dục vọng, là kiên cường, cũng là dã tâm. Cô cúi đầu xuống, suy nghĩ, khẽ cười. Sau đó chỉ thấy anh xúm lại, cũng cười: "Này, mỉm cười chính là đồng ý có phải hay không? Cũng không thể lại chơi xấu đối ý nhé, hiện tại coi như là ông thấy được công lực chơi xấu giả ngu của cô."

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Không Có Thuốc Chữa (1)

Hứa Tâm Sinh cẩn thận nghe, ba ngón tay đặt lên trên dây đàn, thỉnh thoảng phát ra một âm.

Sầm Dã ngồi ở đối diện cô, đánh đàn ghita, thỉnh thoảng nhú mày dừng lại, nói: "Như vậy sẽ bớt ngu hơn!"

Hứa Tâm Sinh lờm anh, anh cười nói: "Mấy câu vừa rồi cũng không tệ lắm."

Anh đánh đàn, thỉnh thoảng là Hứa Tâm Sinh đàn, hai người gần như chinh lại toàn bộ ca khúc của ban nhạc Triều Mộ. Quá trình này rất kỳ quái, đem đàn cổ gia nhập bên trong rock and roll của bọn họ, tất cả mọi người đều chưa từng có kinh nghiệm. Hai người chuẩn bị đến mất ăn mất ngủ. Bọn họ quả thực chỉ dành mấy buổi tối, nhưng tiến triển vô cùng nhanh, bình thường Sầm Dã vừa đàn hết một câu, Hứa Tâm Sinh phối hợp đàn theo ra. Có chỗ nào không thích hợp thêm đàn cổ, cô và anh đều tâm linh tương thông dừng lại. Cho đến một chỗ nào đó, ánh mắt hai người cùng sáng lên, tay cùng chuyển động. Vì vậy Sầm Dã cảm thấy bản thân tìm Hứa Tâm Sinh là quyết định vô cùng anh minh. Không chỉ đánh bất ngờ sáng tạo cái mới, thử hỏi thiên hạ còn có ai thích hợp hơn so với cô? Bản thân cô là cao thủ đàn cổ, còn có thể chơi piano, bạn trai cũ là hát chính rock and roll, Sầm Dã nghĩ cô hiểu về rock and roll cũng không ít. Sầm Dã lại nghĩ cái người hát chính say rượu đoán mệnh kia có chỗ nào xứng đôi với Hứa Tâm Sinh. Thực con mợ nó tiện nghi cho tên kia rồi.

Thời gian bất tri bất giác cứ như vậy trôi qua, khi Sầm Dã cầm bút, Hứa Tâm Sinh cung cấp cho anh cuốn sổ, viết xuống những lời bàn bạc cuối cùng đã là hai giờ sáng. Sầm Dã ném bút đi, ngáp một cái, Hứa Tâm Sinh cũng dụi mắt, lại nghe thấy người đối diện cười: "Dao Tử nói không sai, cô giống như một con sóc ngốc nghếch."

Hứa Tâm Sinh nói: "Tôi ngốc ở đâu chứ?"

Sầm Dã thuận miệng nói: "Cô đâu có ngốc chứ? Tôi chọn tay đàn cổ, sao có thể ngốc chứ, Dao Tử đúng là không có mắt á!"

Hứa Tâm Sinh bật cười, sao trước mặt cô miệng lưỡi anh càng ngày càng trơn tru thế này? Cô đứng dậy, cũng ngáp một cái, Sầm Dã nói: "Đàn ghita cứ để ở đây, tôi chẳng muốn cầm về, ngày mai tỉnh dậy sẽ dẫn họ tới tập luyện ca khúc mới!" Nói xong trong mắt hiện lên ánh sáng, khóe miệng cũng cong lên.

"Ừ."

Anh lại giơ tay lên, thấy Hứa Tâm Sinh bất động, lưỡi biếng nhác mày: "Give me 5, tay đàn cổ."

Hứa Tâm Sinh vừa giơ tay lên, bàn tay của anh đã đập tới nhẹ nhàng, rồi sau đó nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói trầm thấp: "Hứa Tâm Sinh, ngày mai gặp."

Đợi Sầm Dã ra khỏi cư xá, xe buýt đã sớm không còn, cũng may anh thuê phòng ở cách nhà cô không xa, giữ chặt cổ, về mặt mệt mỏi đi về.

Lúc về đến nhà, Triệu Đàm đã sớm ngủ rồi, tiếng ngáy rung trời. Sầm Dã rửa mặt qua loa, leo lên trên, vừa định cởi áo, lại cảm giác được trong túi áo cộm cộm, lấy ra xem, đúng là cuốn sổ Hứa Tâm Sinh đưa.

Sầm Dã bật đèn trên đầu giường, nhìn kỹ một chút. Anh chưa từng mua sổ, từ trước đến nay toàn tìm giấy lộn, viết xuống linh cảm. Thịnh thoảng Triệu Đàm sẽ mua chút giấy nháp mang về. Cuốn sổ trước mắt bằng bìa cứng, tầm bàn tay Sầm Dã. Trang giấy bóng loáng mềm mại, còn mang theo chút ánh sáng nhạt, xem là biết chất lượng tốt. Bìa mặt có bức vẽ, là một thiếu niên, chỉ lộ ra nửa bên mặt, ánh mắt hơi bi ai. Trên đỉnh đầu là sừng hươu. Đây là một thiếu niên nửa người nửa hươu thanh tú. Thật kì quái.

Tuy nhiên Sầm Dã biết rõ, Hứa Tầm Sinh thích là đồ vật có cá tính, thứ gì đó đều rất chú ý, một cây bút một quyển sổ một cục tẩy đều là hàng tốt.

Anh nhét cuốn sổ vào trong túi mình. Được, anh nhận cái này.

Sầm Dã ngủ đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh, sau đó lập tức thông báo ở trong wechat cho tất cả mọi người: "Tôi muốn để cho Hứa Tầm Sinh gia nhập ban nhạc chúng ta, thêm chút cổ xưa cho rock and roll, cho Hắc Cách một niềm vui."

Trong wechat của ban nhạc lập tức bùng nổ.

Huy Tử nói: "Đàn cổ? Wow, Tiểu Dã cậu đúng là biết chơi."

Trương Hải nói: "Cách này không tệ."

Triệu Đàm: "Cô Hứa chịu sao?"

Trương Thiên Dao: "Cô Hứa chịu ư?"

Sầm Dã nằm trên giường nhìn điện thoại, lộ ra nụ cười đắc ý.

"Chịu chứ. Tin tôi đi, ca khúc cũng đã chỉnh xong. Xế chiều hôm nay đi chỗ cô ấy, thử xem sao?"

Huy Tử: "Bà mợ nó, Tiểu Dã cậu lợi hại nha, có thể thương lượng với cô ấy?"

Triệu Đàm: "Tôi cảm thấy nói không chừng chuyện này thật sự có thể bùng nổ."

Trương Thiên Dao: "Cậu thương lượng với cô ấy lúc nào thế?"

Sầm Dã yên lặng một lúc, nhả lại: "Ngày hôm qua."

--

Khoảng tầm ba, bốn giờ chiều, bọn họ đi tới Phòng làm việc Hứa Tầm Sinh. Cách vòng bán kết với Hắc Cách Nghịch Biện cũng chỉ còn hai ngày. Hứa Tầm Sinh đã sớm mang đàn xuống dưới, một khi cô đã đồng ý làm chuyện gì, sẽ thoải mái không thoái thác. Thấy bọn họ đi vào, ngoài Sầm Dã, đều có chút tò mò nhìn cô, còn cô chỉ thản nhiên gật đầu, theo sau bọn họ đi vào phòng luyện tập.

Trương Thiên Dao thả chậm bước chân, đi cuối cùng, ngay bên cạnh cô.

"Sao cô lại chịu đồng ý?" Anh ta hỏi.

Hứa Tầm Sinh cũng không biết trả lời thế nào, khẽ thở dài, nói: "Thiếu nợ người ta đấy." Cô nói rất đúng tình hình thực tế, chỉ vì đêm đó trong phòng nghỉ, đối mặt với lời cầu xin dịu dàng của Sầm Dã, cô nhất thời mềm lòng.

Trương Thiên Dao lại không lên tiếng, một lát sau, bật cười: "Chừng nào cô và Tiểu Dã quan hệ tốt như vậy rồi, cậu ta có thể tác động tới cô."

Tuy anh ta nói ra vẻ nhẹ nhõm, nhưng Hứa Tâm Sinh cũng không thích cảm giác này, không nói thêm gì nữa.

Xuống tầng hầm, mọi người tất nhiên đều thấy được chiếc đàn cổ kia. Huy Tử tiến lên, sờ lên mặt đàn, hỏi: "Cô Hứa, cái đàn này của cô bao nhiêu tiền thế?"

Hứa Tâm Sinh đáp thật: "Hai vạn."

Nhóm đàn ông đều chặc chặc lên tiếng, Trương Thiên Dao dường như đã lấy lại cảm xúc, cười lắc đầu: "Phú bà phú bà."

Hứa Tâm Sinh cười khổ, cô phú bà ở đâu chứ, tiền tiết kiệm hai năm qua gần như đều tiêu hết vào đàn rồi. Nếu không tiền của cô đi đâu chứ? Cô cũng không muốn thò tay xin tiền trong nhà, cho nên cũng có mấy tháng mỗi ngày chỉ có thể ở nhà nấu cháo nấu bát mì ăn, chỉ tốt hơn một chút so với bọn họ mà thôi.

Mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, ngay cả Trương Hải hôm nay cũng là lần đầu tiên đến đúng giờ, xem ra dường như có phần có hứng thú, sau khi thêm đàn cổ gia nhập, ban nhạc tốt cuộc sẽ có dạng hiệu quả thế nào.

Sầm Dã cố ý ho nhẹ hai tiếng, ôm đàn ghita đứng ở microphone nói: "Khúc nhạc có không ít thay đổi, mọi người đều nhìn một chút, cứ chơi như bình thường, không cần quan tâm đến cô ấy, tự cô ấy sẽ biết thêm vào." Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Hứa Tâm Sinh, cô khẽ gật đầu, anh nhếch môi cười. Một lát sau, anh giơ ngón tay lên, tiếng đàn ghita đầu tiên vang lên.

Chấm dứt tập luyện, đã là hơn mười giờ đêm, nhưng mọi người trong ban nhạc đều phấn chấn, tâm trạng rất tốt. Ngay cả Trương Thiên Dao ban đầu cảm xúc không tốt, còn chạy tới nói với Hứa Tâm Sinh: "Nhìn không ra, hai ta phối hợp tốt như vậy! Vừa rồi hợp âm đàn ghita kia, gia nhập đàn của cô, thật sự là nghe đến tim gan đều run lên."

Hứa Tầm Sinh chỉ mỉm cười. Mơ hồ cảm giác được một bên khác Sầm Dã đang hút thuốc uống nước, ánh mắt cũng nhìn qua bên này. Trương Hải cũng vừa hút thuốc, vừa nhìn qua bên Hứa Tầm Sinh, nói: "Tiểu Dã, chiêu này của cậu thật sự không tệ, chúng ta nói không chừng thật sự có thể thắng Hắc Cách Nghịch Biện! Tiến vào trận chung kết."

Huy Tử nói: "Đệch, vậy không phải là đã sớm giành quán quân rồi, hai ban nhạc kia dễ như đồ ăn."

Trương Hải cười không nói.

Triệu Đàm đề nghị đi ăn khuya, đám đàn ông đồng ý, bọn họ cũng mời Hứa Tầm Sinh, nhưng cô thực sự không thích hoạt động này, kiên quyết từ chối. Trương Thiên Dao và Huy Tử vẫn còn mời mọc, Sầm Dã lại nói: "Được rồi, buổi sáng ngày mai người ta còn phải lên lớp, không giống chúng ta ngủ lúc nào tỉnh lúc ấy. Đi thôi."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Không Có Thuốc Chữa (2)

Hứa Tâm Sinh tiến bốn họ ra ngoài, vừa định đóng cửa, Sầm Dã đi được vài bước, lại vòng trở lại, tay thuận thế đặt lên khung cửa, tựa vào cạnh cửa nhìn cô.

"Còn có gì chỉ giáo, hát chính?" Cô ngẩng đầu hỏi. Lời nói nghịch ngợm hiểm có hiển nhiên lấy lòng anh, khóe miệng anh khẽ cong lên, lộ ra nụ cười nhạt như ánh sao lại rực rỡ như ánh mặt trời. Khuôn mặt kia quá gần rồi, Hứa Tâm Sinh cup mắt.

"Chiều tối ngày mai và ngày kia chúng tôi đều đến luyện tập." Anh nói, "Cô nhớ để trống thời gian."

"Ừ."

Mấy người khác đi ra khỏi sân, phát hiện không thấy Sầm Dã đâu, tất cả đều quay đầu lại nhìn. Hứa Tâm Sinh chú ý tới ánh mắt Trương Thiên Dao vô thức nhìn về phía này, nhưng Sầm Dã hơi dịch người, chặn lại tất cả ánh mắt phía sau. Anh nghiêng đầu nhìn thêm cô mấy lần: "Trận đấu ngày đó, cô sẽ không mặc như thế này chứ?"

Hứa Tâm Sinh nhìn xuống áo lông và váy nỉ dài của mình: "Không được sao?"

Sầm Dã nở nụ cười, bỗng nhiên thò tay chụp tới, nhắc mép váy cô, vô cùng đáng giận xoa nhẹ vài cái, lại vứt xuống, nói: "Đương nhiên không được, trời ạ, cô có thấy ban nhạc nào mặc như con sóc lên sân khấu chưa? Cô cảm thấy phù hợp với khí chất ngẫu lòi của ban nhạc chúng tôi sao?"

Hứa Tâm Sinh nghĩ lại hoàn toàn thực sự không phù hợp, sau đó thật lòng thỉnh giáo: "Vậy nên mặc như thế nào?"

Trong đầu Sầm Dã thoáng nhớ lại những thành viên nữ trong mấy ban nhạc kia, có đủ các loại, trang phục theo trào lưu, cái gì cạo đầu Địa Trung Hải, cái gì âu phục bên trong là áo ngực...Anh nghiêng đầu liếc Hứa Tâm Sinh, chỉ cảm thấy huyết thái dương mãnh liệt giật giật. Lại nhìn cô cả người mềm mại thướt tha mặc áo lông, đường cong đều che giấu nhưng vẫn có thể nhìn ra được bảy tám phần, đột nhiên trong lòng có chút nôn nóng. Tuy nhiên suy nghĩ lại, chỉ cảm thấy đem những người kia so với Hứa Tâm Sinh vô cùng buồn cười. Cuối cùng, anh cũng không nghĩ ra được Hứa Tâm Sinh nên mặc như thế nào, đành nói: "Cô dựa theo dáng vẻ của tôi, phong cách của chúng tôi mặc là được rồi." Nói xong cầm mũ đội lên đầu, vẻ mặt lạnh lẽo, hai tay đút vào trong túi áo, bày ra dáng vẻ ngầu lòi.

Hứa Tâm Sinh không nhận được cười, nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Sầm Dã suy nghĩ, nói tiếp: "Nếu thật sự không được thì cứ mặc váy đi. Nhưng mà phải mỏng, đừng quá dày, hiểu không? Chiều dài đừng che quá gối, đến bắp đùi là được." Nói xong ngăm người cô, khóe miệng bất giác cong lên.

Hứa Tâm Sinh: "Xin biển cho."

--

Vòng bán kết vẫn diễn ra ở rạp hát lần trước, đủ để chứa một nghìn khán giả. Lúc này đây, toàn bộ ngồi đầy người. Ngoài ban giám khảo, nhân viên công tác, còn có rất nhiều người hâm mộ.

Nếu như nhìn kĩ một chút sẽ phát hiện, hiện trường có chừng hai phần ba người hâm mộ giờ biển "Hắc Cách Nghịch Biện", một phần ba giờ "Triều Mộ ", "Tiểu Dã" hoặc là "Thiên Dao". Nếu như là ban nhạc Triều Mộ một tháng trước đó, thấy hình ảnh như vậy có lẽ sẽ dương dương đắc ý,

dù sao không phải ai cũng có thể chia một chén canh với lão đại thành phố Tương Hắc Cách Nghịch Biện. Tuy nhiên hiện tại, người và cảnh đã khác biệt, bọn họ ngồi ở phòng chờ, nhìn hiện trường hình ảnh bên trong màn ảnh, có một chút vui mừng, nhưng nhiều hơn nữa là nôn nóng.

Hôm nay Trương Hải đã đến từ sớm, không khiến mọi người bận tâm. Anh ta thậm chí còn rất chăm chú, nói trước hai giờ đã đến thử âm, còn nói với bọn họ: "Hôm nay đều hoàn toàn tỉnh táo rồi, tiêu diệt Hắc Cách Nghịch Biện, chúng ta sẽ tiến vào trận chung kết! Trận chung kết thành phố Tương, quán quân á quân đều tiến vào thi đấu cả nước, có ban nhạc mới nào dũng mãnh như chúng ta sao?" Không nói thì thôi, anh ta nói ra khiến mọi người còn rất hưng phấn đấy. Lần trước anh ta làm ầu, tuy nhiên ngoài miệng không nói lời hời cải, mọi người cũng hiểu được đây là anh ta bày tỏ thái độ, yên tâm không ít.

"Cô Hứa đâu rồi?" Trương Hải hỏi.

Sầm Dã đáp: "Cô ấy nói năm phút nữa sẽ đến."

Lúc này, cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, mấy người đàn ông đi tới. Dù sao hai ban nhạc cũng không phải là ngôi sao quá lớn, cho nên phòng nghỉ dùng chung. Còn có hai người quay phim đi theo Hắc Cách Nghịch Biện, một người trong đó lập tức nhắm máy quay về phía ban nhạc Triều Mộ.

Sầm Dã dẫn đầu ngẩng đầu, nhìn qua bọn họ cười. Một người đàn ông khoảng hai tám hai chín đi tới, nói: "Ban nhạc Triều Mộ, chúng tôi là Hắc Cách. Gần đây luôn nghe được tên của các cậu." Nói xong mỉm cười, cho Sầm Dã điều thuốc, lại chia cho những người khác.

Đó là Đại Hùng hát chính của bọn họ, nghe nói còn là một nghiên cứu sinh, nghiên cứu hạt nhân vật lý. Mấy người khác hoặc là bạn học của anh ta, hoặc là bạn thân trong đám bạn. Bọn họ gần như đều có công việc ổn

định, làm âm nhạc đã tám, chín năm rồi. Bọn hăn có sự trầm mặc nội liễm, lịch sự chào hỏi Triều Mộ.

Hình ảnh này đúng là ngoài sức tưởng tượng đối với nhóm quay phim. Không có sự giương cung bạt kiếm của giới underground, ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện này, có thực lực tranh đoạt quán quân nhất lại là ban nhạc dễ tính như vậy.

Bọn Sầm Dã cũng bất ngờ, bởi vì người ngoài khi nhìn thấy Hắc Cách Nghịch Biện luôn bộc lộ tài năng, giương cung bạt kiếm. Bọn hăn cũng từng nghe nói qua, Hắc Cách làm người không tệ, nhưng không nghĩ tới, là một đám đàn ông đôn hậu trầm mặc như vậy. So sánh với bọn họ, Triều Mộ thoáng cái lộ ra tuổi trẻ nhuệ khí.

Nhưng Sầm Dã là ai chứ, tuy tuổi trẻ khí thịnh, nhưng người khác chọc bọn họ, bọn họ sẽ đùa nghịch hung ác. Tuy nhiên người ta khách khí, bọn họ cũng tuyệt đối không thua nghĩa khí. Sầm Dã và lão Hùng trò chuyện trong chốc lát, rõ ràng còn rất thưởng thức lẫn nhau.

"Thời gian lên sân khấu còn 10 phút." Nhân viên tiến đến nhắc nhở.

Đại Hùng vỗ bả vai Sầm Dã: "Tôi đi thử lại âm lần nữa, cùng uống rượu sau."

Sầm Dã: "Được, người nào thắng phải mời đấy."

Đại Hùng khẽ giật mình, sáng khoái nở nụ cười, gật đầu: "Được."

Phòng nghỉ to như vậy, hai ban nhạc cũng chỉ cách nhau hơn mười mét. Lão Hùng quay về đội ngũ của mình, cửa lần nữa bị đẩy ra, một cô gái đi đến.

Mới đầu Sầm Dã tưởng rằng nhân viên công tác, chả thèm quan tâm. Tuy nhiên chỉ vài giây sau, anh kịp phản ứng, nhìn người nọ đeo hộp đàn,

đi về phía bên này. Mấy người Triệu Đàm cũng đồng thời không nhận ra, chỉ có Trương Thiên Dao, cũng phát hiện, mở to mắt nhìn.

Cô mặc áo hoodie màu xám trắng, phía dưới là quần jeans rất bình thường, lộ ra mắt cá chân nhỏ trắng nõn, sau đó là đôi giày vải. Trên đầu còn đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo rất thấp, chỉ lộ ra đôi môi đỏ mọng và cái cằm. Tóc dài cứ tùy ý thả ra sau vai.

Đối với người khác có lẽ chỉ là trang phục bình thường của phái nữ underground, nhưng đối với mấy người ban nhạc Triều Mộ, hiện tại ánh mắt đều hiện lên sự ngạc nhiên. Triệu Đàm đứng ở một bên, phát hiện trong mắt Trương Thiên Dao tràn đầy kinh ngạc, cũng nhìn thấy trong mắt Sầm Dã không che giấu được ánh sáng. Triệu Đàm vô thức có suy nghĩ: Địch, làm cái trò gì vậy?

Hứa Tâm Sinh đi đến trước mặt bọn họ, ngẩng đầu, nhìn Sầm Dã, hỏi: "Được không?"

Sầm Dã nhìn cô vài lần, ánh mắt chuyển qua một bên, gật đầu: "Được."

Đâu chỉ có "Được". Lần đầu tiên nhìn đã cảm thấy ngực run lên. Sầm Dã chưa bao giờ nghĩ tới Hứa Tâm Sinh vốn đoan trang hiền thực sẽ gây cho mình cảm giác như vậy. Rõ ràng là trang phục bình thường, mặc trên người cô, làm sao lại lộ ra chiếc cổ non mịn, mắt cá chân thanh tú như vậy. Ngay cả chiếc lưng bị hoodie bao phủ, đều hết sức nhỏ nhắn động lòng người như vậy.

Cô thay đổi trang phục, cả người vốn để cho người ta thoải mái, nhưng Sầm Dã bỗng nhiên không quá thoải mái rồi, liếc mắt nhìn đã cảm thấy mí mắt hơi nóng lên, ngực cũng nóng lên. Khóe mắt thoáng liếc qua đàn trên lưng cô, cô xoay người mở hộp đàn, hoodie thoáng lộ ra chút eo trắng nõn. Sầm Dã đã cảm thấy ngực bị cái gì thoáng đụng phải một phát, ngược mắt,

giữ im lặng nhìn chăm chú. Thậm chí cảm giác được có hơi nóng từ dưới bốc lên toàn thân, sung sướng, xộp giòn mềm mại, cũng mơ hồ giào vò.

Anh cảm giác mình thật sự có bệnh rồi, khẩu vị hiếm thấy, nóng quá hoá vượng, dục vọng chưa được thỏa mãn. Hôm nay Hứa Tầm Sinh chỉ là ăn mặc hơi giống một cô gái rock and roll, giống một cô gái cùng thế giới với anh, vậy mà anh đã cảm thấy không có thuốc chữa.

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ai Dẫn Đến Phong Ba (1)

Hứa Tâm Sinh đang cúi đầu chỉnh đàn, cảm thấy mấy ánh mắt ngừng lại trên người mình, một bóng dáng cao lớn ngăn ánh sáng, người nọ trầm giọng nói: "Mặc như này nhìn rất đẹp."

Hứa Tâm Sinh cười nhạt một tiếng, không ngẩng đầu.

Người nọ còn nói: "Cô đừng căng thẳng."

Hứa Tâm Sinh ngẩng đầu nhìn Trương Thiên Dao, nói thực: "Tôi không căng thẳng." Cô thật sự không căng thẳng, từ nhỏ đến lớn đã biểu diễn bao nhiêu lần rồi, chỉ là sau này chán ghét mà thôi, tránh được thì tránh, hơn nữa...là chỉ đánh đàn cho mình nghe, cho tri âm nghe. Nghĩ tới đây, trong lòng khẽ động. Cách Trương Thiên Dao, cô có thể cảm giác được Sầm Dã cũng nhìn qua bên này, khoé miệng khẽ cong lên.

"Cười gì thế?" Trương Thiên Dao hỏi.

"Không có gì."

Cô cũng nhìn thấy ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện ở đối diện, nhưng cũng không thèm để ý.

Bên kia Đại Hùng lại mở miệng: "Tiểu Dã, đây cũng là thành viên của các cậu sao? Trước đó chưa từng thấy em gái này?"

Sầm Dã rốt cuộc đứng dậy, đáp: "Ừ, cô ấy là tôi mời tới, chơi đàn cổ." Sau đó đi về phía cô.

Hứa Tâm Sinh liếc anh, người này nhìn vẻ mặt rõ là bình tĩnh, nhưng ngữ khí rõ ràng có chút đặc ý. Hơn nữa đối phương là đối thủ cạnh tranh, anh cũng không biết giấu diếm chút nào.

Ai ngờ người ta quả nhiên bất ngờ, Đại Hùng nói: "Có sáng tạo!" Nói xong gật đầu với Hứa Tâm Sinh, đương nhiên trong ánh mắt cũng có chút quan tâm của đàn ông đối với người đẹp.

Chỉ bằng cái này, Hứa Tâm Sinh cũng phải rửa mắt nhìn Hắc Cách. Sắp lên sân khấu rồi, đã biết được chiêu của đối phương, bọn họ cũng không lúng túng buồn bực, không nóng không vội, đáng vẻ nên hát thế nào thì như thế. Đây mới thực là tự tin và đại khí.

Trên vai bỗng nhiên trầm xuống, hơi thở đàn ông tươi mát tới gần, lại là Sầm Dã ấn vai cô, hạ giọng nói bên tai cô: "Này, bây giờ cô đừng bại lộ quá nhiều trước mặt bọn họ."

Hứa Tâm Sinh: "..."

Vừa mới cố ý khoe khoang để lộ thân phận không phải là anh sao? Cô lại liếc bàn tay heo anh đặt trên vai, ánh mắt hơi ngừng một chút. Nhìn gần như vậy, các đốt ngón tay càng lộ ra trắng nõn, thon gầy, đẹp mắt. Tay của anh nho nhã hơn nhiều so với anh. Hứa Tâm Sinh ngẩng đầu, lại nhìn Trương Thiên Dao bên cạnh, ánh mắt hoàn toàn nhìn chăm chú vào trên vai cô, cô không để ý tới. Chỉ có điều phía sau là đối thủ cạnh tranh, cô không muốn làm Tiểu Dã hát chính mất mặt. Anh cứ thế giữ vai cô đi đến trước mặt mọi người. Tất cả mọi người nhìn cô, cười đến rất mới lạ.

Hứa Tâm Sinh lập tức nói: "Bỏ móng vuốt ra."

Sầm Dã không nhúc nhích, giọng miễn cưỡng trên lỗ tai cô: "Đệch, sau này mọi người đều là anh em, khách sáo như vậy?"

Hứa Tầm Sinh vô cùng lãnh đạm lườm, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong đôi mắt đen của anh thoáng hiện lên sự lạnh lạnh, không nhẹ nhàng như trong giọng nói, nhưng móng vuốt cuối cùng đã thả xuống.

"Đợi tí nữa dốc sức ứng phó!" Triệu Đàm trầm thấp nói, "Mọi người đừng nghĩ gì hết, chỉ cần biểu diễn thật tốt, cho dù thế nào cũng không có gì phải tiếc nuối!"

Tất cả mọi người ra sức gật đầu, Triệu Đàm là người đầu tiên vươn tay, sau đó là Huy Tử, Trương Hải, Trương Thiên Dao, Sầm Dã. Tất cả mọi người nhìn qua Hứa Tầm Sinh, trong mắt cô có sự dịu dàng vui vẻ. Một dòng tình cảm ấm áp giống như cũng thấm vào lòng cô, để tay lên, nói: "Ban nhạc Triều Mộ, tôi sẽ dốc hết toàn lực."

--

Bốn ban nhạc, hai trận bán kết đều diễn ra vào đêm nay. Trận đầu đã xong, đã có một ban nhạc thắng. Bọn họ là ban nhạc Cố Bàn Bàn, thực lực coi như cũng được, nhưng so với Triều Mộ, Hắc Cách Nghịch Biện căn bản không cùng một đẳng cấp. Cho nên trong giới âm nhạc thành phố Tương rất nhiều người nói, trận bán kết thứ hai đêm nay là trận chung kết sớm rồi, derby thành phố Tương. Vì vậy một nghìn tấm vé vào cửa đã sớm bán hết, thời gian trận đấu càng tới gần, bầu không khí hiện trường càng vô cùng náo nhiệt.

Ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện biểu diễn trước. Lúc bọn họ lên sân khấu, mấy người đàn ông đều biểu lộ nghiêm túc, thay đổi trang phục, cầm nhạc cụ, mặt mũi đều trở nên sắc bén, cũng không nhìn ban nhạc Triều Mộ nữa, như thể thay đổi toàn bộ linh hồn. Vì vậy ấn tượng của Hứa Tầm Sinh đối với ban nhạc này càng tốt hơn, nghĩ thầm đây là sức hút của âm nhạc, khiến cho người yêu nó tái sinh làm người.

"Nhìn chăm chăm vào Đại Hùng làm gì?" Sầm Dã ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng.

Hứa Tâm Sinh kỳ quái liếc anh.

Anh lại phối hợp nở nụ cười, tựa ở trong ghế, mười ngón tay đan vào nhau bẻ ra tiếng, ôn hoà nói: "Trai già có cái gì đẹp mắt, khẩu vị của cô quá mặn rồi."

Hứa Tâm Sinh mặc kệ anh.

Bọn họ đang đợi ở khu hậu trường, nhìn màn hình đang tiếp sóng. Điều này hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc bọn họ cảm nhận thực lực và sức hiệu triệu của Hắc Cách Nghịch Biện. Ban nhạc vừa mới lên sân khấu, tiếng vỗ tay và hoan hô như là sóng vang dội toàn hội trường, "Hắc Cách, Hắc Cách, Hắc Cách..." tiếng hô liên tiếp. Những người hâm mộ kia của Triều Mộ sớm đã bị nhấn chìm.

Đại Hùng dịu dàng nở nụ cười, cầm lấy microphone, nói: "Cảm ơn mọi người. Hi vọng đêm nay có thể mang lại màn biểu diễn khó quên nhất. Hắc Cách mười năm, cuộc đời này không phụ, bài hát này tên là "Hủy mộng"."

Lời giới thiệu đơn giản lại làm cho Hứa Tâm Sinh nghe mà cảm động. Máy người Sầm Dã cũng đều hết sức chăm chú nhìn vào màn hình.

Đại Hùng nhẹ nhàng bắn đàn ghita, keyboard, bass cũng từ chậm chạp đuổi kịp, đây là một mở màn vững vàng, nhưng là giai điệu chi tiết đều làm được tinh xảo đầy đủ, cho nên nghe vào trong tai rất thoải mái. Đại Hùng bắt đầu hát:

"Trời thu lá cây lại úa vàng,

Em hủy áo len cũ đi,

Nói đàn cho anh đôi găng tay.
Anh bảo mua đôi mới là tốt rồi,
Em nói không được,
Trong túi áo có chút tiền,
Muốn giữ lại cho anh mua đàn ghita,
Giữ lại cho anh hút thuốc,
Giữ lại khi đám anh em vui vẻ hoặc buồn bã,
Uống một chén rượu.
Cỏ mùa xuân lại xanh rồi,
Anh đứng ở cửa nhà,
Máy ủi đất hủy nhà cũ đi,
Tủ quần áo của em phá đi một nửa,
Em không mang đi,
Anh cũng không mang đi.
Anh nhìn máy ủi đất bao phủ lấy nó,
Đột nhiên khóc như một kẻ ngốc, em có biết hay không.
Ồ...ô...ố...ô...
Thời đại mới đến rồi,
Kinh tế mới đến rồi,

Sức sống mới đến rồi,

Người mới, mộng cũ, lại đến lại đi.

Em đã nói sinh con vì âm nhạc của anh,

Em đã nói mong giấc mơ của anh vĩnh viễn không trôi đi.

Thế nhưng mà bọn họ nói, mộng tưởng đã chết rồi.

Anh không tin.

Bọn họ nói mộng tưởng của mỗi người đều đã chết đi.

Em yêu, anh không tin."

Giọng nam khàn khàn trầm thấp, mặc dù không làm cho người ta kinh diễm giống Sầm Dã, nhưng thực sự có một hương vị khác. Ban đầu nhẹ nhàng, tiếng ca càng ngày càng có lực, càng ngày càng đi thẳng vào nội tâm, giai điệu cũng càng ngày càng đầy đặn giãn ra, phối hợp không chệch vào đâu được. Ca từ kia càng thêm động lòng người, khán giả dưới sân khấu nghe như si mê như say sưa, ban giám khảo cũng rơi vào trầm mê.

Rồi sau đó, một đoạn ghita dần dần nhanh hơn, tiếng trống, cùng bass xen kẽ, hoàn mỹ nối liền, trong chớp mắt phát huy toàn lực cao trào:

"Anh cũng chưa từng mất đi mộng tưởng,

Đêm tối đã từng được anh thắp sáng.

Anh hát mừng tuổi mới thật mỹ mãn,

Em đã rời đi, có nhìn thấy chẳng?

Năm đó ánh trăng năm ấy Hắc Cách Nghịch Biện đứng bên cạnh em.

Anh cũng chưa từng quên ca hát,

Đau đớn đều bị anh giết chết trên cánh đồng hoang vu.

Bảo bối anh đoạt giải rồi, anh ra EP rồi, suýt chút nữa anh đã kí hợp đồng với công ty rồi,

Anh cách mộng tưởng đã gần như vậy rồi,

Sao em còn chưa trở lại trong ngực anh?"

Giọng nam khàn khàn biến thành gào rú, biến thành sự chống cự cuồng loạn, điện âm nặng nề, như là từng búa tạ lan tràn qua thân thể mỗi người ở đây. Ban nhạc bọn họ và tất cả mọi người phát điên rồi, đám lão già trầm mặc kia điên rồi, tay bass lắc đầu, tay trống đã sắp không thấy rõ mặt, Đại Hùng hát xong một đoạn, người đàn ông gần ba mươi tuổi thoáng cái nhảy lên, trong lúc đó như đứa bé, tay cầm microphone hướng lên bầu trời phát ra giai điệu, biểu lộ sự cô độc làm say lòng người, làm lòng người đau nhức. Toàn bộ hiện trường trong giây lát giống như núi lở hoan hô gầm rú, cho đến khi bọn họ biểu diễn hoàn tất, rất lâu sau vẫn không thể yên tĩnh lại.

Ban giám khảo nhận xét: "Đây mới thực sự là tinh thần rock and roll, hò hét âm nhạc. Tất cả tình cảm của bọn họ muốn biểu đạt đều bộc lộ hết trong ca hát, cũng chạm vào lòng mỗi người."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ai Dẫn Đến Phong Ba (2)

Giữa trận có hoạt động rút thăm trúng thưởng, nhân viên công tác nhắc nhở: thời gian ban nhạc Triều Mộ lên sân khấu còn có năm phút.

Triệu Đàm chắc một tiếng tắt TV đi, trong lúc nhất thời không có người nói chuyện. Huy Tử liếm đầu lưỡi, ngay cả Trương Hải vốn đầy miệng khoác lác, đều không biết nói gì cho phải. Về mặt Hứa Tầm Sinh lại bình tĩnh như lúc ban đầu, hai tay đặt ở trên đầu gối, khẽ nhúc nhích mười ngón tay, rồi sau đó kéo mũ lưỡi trai xuống thấp hơn.

Trương Thiên Dao nói: "Đệch, bọn họ không tệ, nhưng chúng ta cũng không kém."

Sầm Dã nhai kẹo cao su, đột nhiên nhõ vào thùng rác, ngẩng đầu nói: "Bọn họ mạnh mới thú vị, nếu toàn là trứng mềm, ông đây rất cô đơn lạnh lẽo."

Anh khiến mọi người đều cười mắng, Sầm Dã bỗng nhiên lại nhìn về phía Hứa Tầm Sinh, nói: "Cô cứ nói đi, cô Hứa?"

Hứa Tầm Sinh cúi đầu hoạt động mười ngón tay không thay đổi, về mặt còn bình tĩnh hơn bọn họ: "Ca từ của bọn họ không tệ, bầu không khí hiện trường không kém lắm so với các anh, thật ra tôi nghĩ hôm nay bọn họ cũng là tử chiến đến cùng, phát huy thực lực cao nhất. Nhưng Đại Hùng so ra thì kém Tiểu Dã, còn có tinh thần chinh thể bọn họ muốn biểu đạt vẫn là suy sụp, không bằng các anh sáng ngời, nhiệt huyết. Hơn nữa thêm tôi, phần thắng sẽ được sáu phần."

Cô khiến cho tất cả đám đàn ông đều hơi sửng sốt, sau đó mũ trên đầu cô bỗng nhiên bị người sờ một chút, suýt chút nữa rơi xuống. Sầm Dã làm xong như vậy, người đã đứng dậy, nói: "Vậy thì xem ông đây đem sáu phần biến thành mười."

Hứa Tầm Sinh ngẩng đầu vừa định lườm anh, lại nhìn thấy trên mặt những người khác đều là nhiệt huyết kiên quyết, bất an căng thẳng vừa rồi sớm đã quét sạch, trong mắt đều đã có quyết tâm và sát ý. Lại nhìn Sầm Dã, nét mặt của anh không giống người khác, cũng khác với bình thường, càng thêm lạnh lùng. Bọn họ là nhiệt tình, nhưng anh lại là lạnh nhất đấy. Dường như đối thủ nào cũng đều không lọt vào mắt anh.

Lên sân khấu rồi.

Bass, ghita, trống, keyboard đi ở phía trước, sau đó là đàn cổ, Sầm Dã đi cuối cùng. Trước khi lên sân khấu, Hứa Tầm Sinh đã nghe được tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô giống như núi lở biển gầm. "Triều Mộ, Triều Mộ..." "Tiểu Dã, Tiểu Dã..." Tiếng gọi âm ỉ, mặc dù không khổng lồ bằng fans Hắc Cách, nhưng sự vang dội không hề thua kém, thậm chí còn điên cuồng hơn.

Hứa Tầm Sinh chợt nghe người nọ ở sau lưng, khẽ nói: "Hứa Tầm Sinh, hôm nay đi theo ông, gặp thần giết thần, gặp ma giết ma."

"...Ừ."

Hứa Tầm Sinh đè thấp vành mũ, bước nhanh đi đến góc sân khấu, ngồi vào bên cạnh đàn cổ. Đối với ban nhạc Triều Mộ có thêm một tay đàn cổ, khán giả đều rất kinh ngạc, nghị luận nhao nhao, nhưng hơn nữa là hiếu kỳ và chờ mong. Hứa Tầm Sinh quyết định toàn bộ bài hát đều cúi đầu, cô tuyệt đối không muốn để mình lộ mặt xuất hiện trên mạng.

Sầm Dã vừa đi lên, thì có người hâm mộ vui đến phát khóc hét lên, cũng có người lớn tiếng hô "Thiên Dao". Hai chàng trai đều cười. Hôm nay

Sâm Dã mặc áo hoodie màu đen, quần dài màu đen, ngực đeo dây xích bạc, trên tay đeo chiếc nhẫn màu xanh lá, cả người vừa cao lại vừa ngầu, trang phục đơn giản nhất, nhưng lại đẹp trai nhất. Mấy người khác cũng là phong cách như vậy, vì vậy so với Hắc Cách Nghịch Biện lên sân khấu trước đó thoáng cái phân chia ra, cả ban nhạc càng lộ ra sự trẻ tuổi, thời thượng. Đến cả nữ ban giám khảo ngồi giữa tim cũng đập nhanh hơn, lộ ra nụ cười như người dì thân thiết.

Sâm Dã cầm microphone lên, khuôn mặt đủ sánh ngang với ngôi sao hàng đầu, thấp giọng nói: "Chúng tôi là...Ban nhạc Triều Mộ. Dành tặng ca khúc "Thành thú" cho mọi người."

Anh quay đầu, ánh mắt đảo qua bass, ghita, tay trống, keyboard, từng người đều gật đầu, cuối cùng rơi vào trên mặt Hứa Tầm Sinh. Ánh mắt cô ung dung thản nhiên nhìn qua anh, đã thấy anh bỗng nhiên cười với cô. Đèn tối dần, ngàn người vờn quanh, yên lặng im ắng, anh lại cười giống như khi ngồi trước lò sưởi nhà cô, lười nhác, cô độc, ôn hòa.

Anh quay đầu đi, Hứa Tầm Sinh cúi đầu xuống, tay gảy đàn xuôi theo. Thực sự không muốn thừa nhận, cô rõ ràng cũng bị nụ cười của anh lây nhiễm, muốn thẳng, muốn buông tay đánh cược một lần. Trong mạch máu ẩn chứa sự điên cuồng nào đó, dường như đang dần tỉnh lại. Cô nâng một tay lên, khẽ xoa ngực, thầm nghĩ: như vậy không tốt, không tốt chút nào.

Sâm Dã cũng giơ một tay lên, sau đó chậm rãi bỏ xuống. Đàn ghita và bass đồng thời vang lên, dựa theo nhịp trống trầm ổn. Keyboard bắn ra một đoạn giai điệu tinh diệu trôi chảy, cả khúc nhạc dạo cũng rất có cảm giác tiết tấu, rất bùng cháy, thoáng chốc đã bắt được tất cả sự chú ý của khán giả dưới sân khấu.

Đây cũng là mở màn hoàn toàn khác biệt với Hắc Cách Nghịch Biện.

Đúng lúc này, đàn cổ của Hứa Tầm Sinh gia nhập. Cô khẽ gảy một giai điệu, phụ họa theo bọn họ. Vì vậy bạn có thể chứng kiến vẻ mặt khán giả biến hóa, bởi vì ở bên trong giai điệu hoàn mỹ kia bỗng nhiên có phong cách cổ, mang theo hương vị du dương sâu sắc nào đó.

Nếu nói khán giả vì sao khuynh đảo vì âm nhạc, vậy thì chỉ có một loại âm nhạc. Loại âm nhạc đó chính là êm tai, mà lại động tâm. Mấy người ban giám khảo cũng lộ ra vẻ mặt tán thưởng, đương nhiên cũng có người muốn nhìn tay đàn cổ mới này, còn là một người con gái. Chỉ tiếc Hứa Tầm Sinh luôn cúi đầu, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng và chiếc cằm trắng nõn như ngọc mà thôi.

Sầm Dã cầm lấy microphone, bạn thậm chí không biết khí tức của anh sinh ra từ đâu, giọng hát giống như ánh trăng chiếu trên mặt nước, trong veo nhưng không mỏng, dịu dàng lại không nông cạn, cứ như vậy sáp nhập vào trong khúc nhạc.

"Bọn họ nói thành phố này từng có thú cổ,

Đạp phá tường thành uống cạn nước sông,

Thú cổ cô độc canh giữ phương xa.

Bọn họ nói thành phố này đã từng dấy lên chiến tranh,

Toàn thành huỷ hết chúng sinh lưu lạc,

Chiến tranh máu nhuộm sông Tương."

Giai điệu quá êm tai, Tiểu Dã phổ nhạc quá êm tai, chỉ vài câu tâm sự đơn giản khiến khán giả xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí đại đa số người đều ngừng thở, sợ bỏ qua một câu hát hay.

Lúc này tiếng đàn cổ của Hứa Tầm Sinh dần dần vang lên, Trương Thiên Dao đàn ghita chăm chú phụ họa, một loại phong cách cổ xưa, một loại trong trẻo, ăn ý hỗ trợ, mà keyboard đệm một đoạn giai điệu nhàn nhạt. Bạn như thể chứng kiến trăm nghìn năm trước, thành phố này sương sớm bao phủ, truyền kỳ còn đang diễn ra.

"Lưng tôi đeo một cây đàn ghi-ta,

Đi tới đây.

Chứng kiến cây cầu dần dần cao lên,

Từng tòa nhà lầu đứng sừng sững.

Ban ngày vạn vật như thoi đưa,

Chúng sinh đi lại dưới ngọn đèn đêm.

Con ong cái kiến mỗi một ngãng đầu,

Mái nhà giàu sang đốt đèn,

Cũng thấy núi Nhạc Lộ luôn xanh,

Nước sông Tương dịu dàng như ngọc.

Tôi không cầu trời giáng kỳ tích,

Không muốn vinh hoa mỹ nhân quần bên người.

Trải qua đàn nguyệt nghìn đời,

Tôi chỉ muốn đàn thật tốt một ca khúc,

Cho em thấy hoa nở khắp núi như xưa,

Rượu vẫn ấm bên trong bình ngọc,

Tình yêu tha thiết ôm tất cả giấc mộng chưa từng thất vọng."

Một câu cuối cùng, giai điệu nhanh hơn, giọng Sầm Dã tuy trong trẻo vào lúc này không hề mất lực, Huy Tử dần dần tăng thêm tiết tấu, dường như muốn nương theo tiếng ca, đem tất cả trái tim mọi người dẫn vào trong thế giới sáng ngời dịu dàng.

Hứa Tầm Sinh hơi nhú mày, tay lướt nhanh bên trong tiếng trống, trong giọng hát Sầm Dã từng đoạn như thúc giục, phức tạp vượt lên tiếng đàn cổ, một đoạn này gần như là cô solo, chỉ có tiếng trống hỗ trợ, Trương Thiên Dao chỉ đánh xướng âm. Cô ngồi ở trước mặt nghìn người, ngồi ở trên sân khấu ánh đèn sáng tối, giống như một mình ngồi giữa cánh đồng bát ngát, dáng người thẳng đứng, khuôn mặt thả lỏng, hai tay càng gảy càng nhanh, dưới sân khấu vang lên tiếng kinh hô và ủng hộ, đây là vì tài đánh đàn tuyệt diệu của cô cũng như không thể tưởng tượng nổi giai điệu thu hút đến vậy. Với tiếng đàn cổ của Hứa Tầm Sinh làm dẫn, tiếng keyboard dần dần lên, bass, ghita dần dần tăng lên, giai điệu càng ngày càng mạnh, đúng lúc này, hát chính Sầm Dã ở phía trước đột nhiên xoay người, cầm đàn ghita, mặt nhìn về phía Hứa Tầm Sinh, khuôn mặt anh thần nhiên, ánh mắt của anh lại làm càn, khóe miệng của anh có nụ cười không ai bì nổi, theo cùng tiếng đàn của cô, bắt đầu gảy đàn.

Dưới sân khấu vang lên tiếng bùng nổ giống như hoan hô và hét lên, sau đó cảm xúc mãnh liệt nào đó dường như vô tình bùng cháy, nhanh chóng nhen nhóm ở trong khán giả, lan tràn. Nhờ vào âm nhạc, tất cả mọi người đều đứng dậy, bắt đầu lắc lư, bắt đầu vỗ tay, bắt đầu hoan hô.

Thế nhưng trong mắt Hứa Tầm Sinh lại không có gì, chỉ có bàn tay không ngừng gảy đàn. Trong mắt Sầm Dã cũng gần như không có vật gì, chỉ có Hứa Tầm Sinh trước mắt. Anh thấy được sự làm càn trong mắt cô, cũng nhìn thấy khuôn mặt cô tràn đầy đa tình sắp thức tỉnh. Cả người cô

cũng đã ở bên trong âm nhạc, ở bên trong âm nhạc của anh. Sầm Dã bỗng nhiên cảm giác được một loại nhiệt liệt, càng rung động, càng thêm không chùn bước bao trùm chính mình. Vành mắt anh mờ hồ nóng lên, phát nhiệt. Cảm giác kia lạ lẫm, nhưng lại cũng là anh mong đợi gần nửa đời đấy. Anh dường như không kịp bắt đó là thứ gì, cả người đã bị chìm ngập, bị một khúc này, bị sân khấu này bao phủ.

Một tiếng đàn cổ, một tiếng ghita càng ngày càng trong trẻo, càng ngày càng sục sôi, dần dần vượt qua tất cả âm thanh, truy đuổi lẫn nhau, phóng túng lẫn nhau, quần quanh cùng một chỗ. Sầm Dã nhìn Hứa Tầm Sinh, Hứa Tầm Sinh không nhìn anh, chỉ nhìn đàn cổ, nhưng không ảnh hưởng đến tiếng đàn của bọn họ như là đôi chim bay lượn trên không nhà hát.

Đám người lại phát ra tiếng hoan hô kịch liệt. Ban giám khảo thậm chí đều nghe đến choáng váng.

Không giống như lúc bọn họ tập luyện, khi đó âm nhạc hai người kia còn chưa hoà hợp, hiển thị rõ tài năng như vậy. Trương Thiên Dao sửng sờ, vô thức nhìn về phía hai người kia trên sân khấu, trên tay lại đàn sai một âm, trong lòng hoảng hốt lạnh lẽo, cũng may không có người phát hiện. Huy Tử, Triệu Đàm, Trương Hải cũng bất ngờ, nhưng kinh nghiệm biểu diễn của mọi người đều phong phú, cũng tập luyện qua vô số lần, chỉ kiên trì chính mình diễn tấu không thay đổi, cũng coi như phối hợp không chê vào đâu được.

Vào lúc nào đó, Sầm Dã vứt bỏ đàn ghita, lại cầm microphone lên, hai mắt nhắm lại. Nét mặt của anh là hạnh phúc, nét mặt của anh là đau đớn, quên hết tất cả ở bên trong tiếng đàn của Hứa Tầm Sinh, cũng như tất cả anh em đang diễn tấu, gào thét mãnh liệt nhất phát ra từ đáy lòng

--

"Tôi chính là con thú bị vây ở bên trong thành phố này,
Thượng cổ phồn hoa ở trong mộng của tôi,
Máu và lửa khắc sâu trong xương cốt tôi.
Mỗi một ngày đều là chiến trường,
Nghèo khó, ốm đau, đói khát, cô độc,
Cũng không thể làm cho tôi quay đầu lại.
Tôi chính là con thú hoang khiến người ta sợ hãi,
Thành phố nghe được tiếng gào thét của tôi,
Tương lai vẫn sẽ nghe được tiếng gào thét của tôi.
Không ai có thể quay đầu,
Chứng kiến tôi đạp qua ngọn núi nghìn năm xuyên qua vạn nước,
Chứng kiến tên của tôi cuối cùng khắc sâu trên tấm bia vinh quang."

...

Ngọn đèn sáng lên.

Tiếng vỗ tay như sấm.

Đám người đứng ngoài xem hoan hô thật lâu không thôi.

...

Ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện chờ ở trong phòng nghỉ, trên mặt Đại Hùng không có bất kỳ biểu cảm gì. Tay bass lớn tuổi nhất đeo mắt kính dày

ngành kỹ thuật, bỗng nhiên cúi đầu, dùng tay che mặt.

Ban nhạc Triều Mộ cũng đang chờ đợi ở ngay lối xuống sân khấu. Mỗi khuôn mặt đều mang theo ánh sáng, không có chút khiếp đảm nào, thậm chí dường như đã được tẩy rửa qua trận đấu này, xem ra bọn họ còn trầm ổn, kiêu ngạo và bất khuất hơn trước. Hứa Tâm Sinh đứng giữa bọn họ, vành mũ vẫn ép rất thấp, khuôn mặt vô cùng thanh tú. Bây giờ cô đứng cùng bọn họ, lần đầu tiên trong đời có cảm giác như vậy, trong cơ thể, ở bên trong xương cốt, mỗi một mạch máu đều thức tỉnh sự nhiệt huyết, dường như không thể dẹp loạn.

...

"Tôi tuyên bố, trải qua ban giám khảo chấm điểm và khán giả bỏ phiếu, người chiến thắng hôm nay...Có thể tiến vào trận chung kết thành phố Tương tranh đoạt quán quân khu vực...Đồng thời đạt được tư cách thi đấu trong cả nước là--Ban nhạc Triều Mộ!"

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Trong Lòng Người Nợ

Hốc mắt Hứa Tâm Sinh hơi nóng lên, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn chói mắt trên sân khấu, nén sự ẩm ướt xuống. Cô quay đầu nhìn, trong ánh mắt mấy người đàn ông rõ ràng đều có nước mắt. Còn trong mắt Sầm Dã rất nhạt nhẽo, có gì đó lóe ra, thấy không rõ rốt cuộc là nước mắt hay là ánh sáng.

Đây là lần thắng lợi quan trọng nhất, kinh tâm động phách nhất từ trước đến nay trong sự nghiệp của Triều Mộ. Tất cả mọi thứ từ sau đêm nay đối với bọn họ mà nói, đều là âm ỉ, hốt hoảng đấy. Lên sân khấu nhận được tán thưởng và khen ngợi thật lớn từ ban giám khảo, nhận được khán giả khắp sân khấu hoan hô, thấy có người vui mừng, có người rơi nước mắt. Ban nhạc Hắc Cách Nghịch Biện không biết đi từ lúc nào, bọn họ đã bị loại. Ở dưới sân khấu, một ban nhạc khác lọt vào trận chung kết Cỗ Bàn Bàn, nhìn Triều Mộ, mặc dù sắc mặt lãnh đạm không có thiện ý gì, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ ra sự kính sợ.

Kết thúc tất cả đã là hơn mười một giờ đêm, bọn họ vẫn leo lên chiếc xe cũ mượn tạm kia, ở bên trong vòng vây của đám người hâm mộ hơi khó khăn rời đi. Lúc này đây, có thêm Hứa Tâm Sinh ngồi ở ghế cạnh tài xế, những người khác nhét ở ghế sau. Tất cả mọi người rất hưng phấn, cũng dần dần lấy lại tinh thần, bắt đầu bình luận về đủ loại chuyện đêm nay.

Huy Tử nói: "Hắc Cách Nghịch Biện siêu vĩ, khủng nhất toàn bộ thành phố Tương, ai bảo bọn họ lại gặp người đỉnh như chúng ta đây, ha ha ha..."

Trương Hải vừa lái xe, vừa nhắc: "Cô Hứa, đoạn đàn của cô và Tiểu Dã rất tuyệt, có phải hai người lên luyện tập không?"

Lời này khiến trong xe vô cùng yên tĩnh, Hứa Tầm Sinh nói: "Không có." Sầm Dã ngồi sau đã cười lạnh ra tiếng: "Với kỹ thuật của tôi và cô ấy còn cần lên tập luyện sao? Ông đây thắng Hắc Cách toàn bộ dựa vào thực lực và từng phút đồng hồ nghiền áp được chứ?" Mọi người đều cười tên nhóc này hung hăng càn quấy.

Trương Thiên Dao ngồi ở vị trí phía sau Hứa Tầm Sinh, chỉ có anh ta không cười. Trong xe vui vẻ, giữa Sầm Dã và anh ta cách một Triệu Đàm, đang vui cười tức giận mắng, thỉnh thoảng vẫn cùng Hứa Tầm Sinh nói vài lời, tuy cô không quay đầu lại, lời nói cũng không nhiều, nhưng chỉ cần anh ta hỏi, cô luôn trả lời.

Trương Thiên Dao nhìn ngoài cửa sổ, ngọn đèn cũng lao đảo theo xe, cửa sổ xe mở một nửa, gió lạnh vù vù thổi vào trong, tất cả mọi người không cảm thấy lạnh, chỉ có Trương Thiên Dao chú ý tới Hứa Tầm Sinh giữ chặt cổ, dùng khăn quàng cổ che kín mặt.

"Anh Hải, đóng cửa sổ xe lại đi." Trương Thiên Dao nói.

Trương Hải không nhúc nhích, Huy Tử đã kháng nghị: "Nóng thế này, đóng cái gì mà đóng?"

Trương Thiên Dao thản nhiên nói: "Có người lạnh."

Mọi người mới kịp phản ứng đều nhìn Hứa Tầm Sinh, Huy Tử e sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn cười ra tiếng: "Ôi!!! Dao Tử, cậu thực quan tâm cô..." Nói còn chưa dứt lời, bị Triệu Đàm vỗ đầu một cái.

Trương Hải mỉm cười, đóng cửa sổ.

"Tôi không sao." Hứa Tầm Sinh nói.

Lúc này Sầm Dã cũng chú ý tới, từ phía sau liếc cô, nói: "Đóng đi, ông đây cũng hơi lạnh."

Dù sao tối nay cũng tốn quá nhiều sức lực, mọi người dần dần yên tĩnh lại, có người không ngừng ngáp mấy cái. Đoạn đường này, không có người nói chuyện. Sầm Dã gào rú quá dùng sức, cuống họng hơi đau, trong lòng lại thoải mái, khẽ dựa về sau, đầu đặt trên vai Triệu Đàm bắt đầu ngủ gật.

Triệu Đàm: "Đệch, chèn chết tôi rồi, dựa vào cái em cậu, ông đây cũng không phải người đàn ông của cậu."

Sầm Dã lại giống như kẹo da trâu dính lên anh ta, dựa vào không động. Triệu Đàm hết cách rồi, thở dài, ghét bỏ dựa về sau, mắt cũng bắt đầu díp lại.

Hứa Tầm Sinh liếc phía sau, nhìn thấy bọn họ cao lớn thô kệch ngủ, nhin không được cười. Cô thật sự không buồn ngủ, một cô gái cũng không thể không để ý hình tượng ngủ trên xe bọn họ. Cô nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, tâm tư bừng tỉnh. Cũng lại qua thêm mấy phút, bàn tay cô thả ra sau, bỗng nhiên bị người phía sau kéo một cái. Bàn tay kia vừa lớn vừa nóng, còn có mồ hôi, rất dùng sức bắt lấy tay cô. Hứa Tầm Sinh sợ hãi hoảng hốt, cúi đầu nhìn tay.

Cái tay kia ở giữa khoảng trống thành ghế và cửa xe, từ phía sau lách vào, nắm rất nhanh, như thể mang theo cảm xúc nào đó rốt cục không đè nén được, yên tĩnh, lại hung ác. Trái tim Hứa Tầm Sinh cứ thế hoảng loạn, xung quanh yên tĩnh, thậm chí còn vang lên tiếng lẩm bẩm rất nhỏ của Tiểu Dã, Trương Hải bên cạnh cô cũng nhìn phía trước, không phát hiện ra sự thay đổi trong góc này. Bên cạnh ghế cũng không có ánh sáng, mơ hồ chỉ thấy hai bàn tay đang giãy giụa.

Hứa Tầm Sinh dùng sức rút tay ra bên ngoài, tay của anh ta cũng càng cố chấp, nắm càng chặt hơn, tay của cô bị đau, anh ta vẫn kéo về sau, giống

như là muốn kéo vào trong ngực của mình, tuy biết là khó, nhưng anh ta chỉ là muốn dùng sức, không ngừng dùng sức. Hứa Tâm Sinh đột nhiên quay đầu lại, qua lưng ghế, nhìn thấy là khuôn mặt xa lạ. Mặt Trương Thiên Dao ở trong bóng tối, khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười kia mang theo một chút bi ai, kèm theo rất nhiều dự vọng mãnh liệt. Đôi mắt sáng ngời bình thường, giờ phút này cũng vô cùng nặng nề.

Hứa Tâm Sinh dùng móng tay cào mấy cái trên tay anh ta, sắp chảy cả máu rồi. Anh ta bị đau nhưng vẫn còn chút do dự, rốt cuộc mới chịu buông lỏng tay, Hứa Tâm Sinh tranh thủ rút tay về để ở trước ngực, nhìn thấy dấu đỏ, tim vẫn đập nhanh không thôi.

Sau đó chợt nghe thấy anh ta ở phía sau lưng khẽ cười một tiếng, trong nháy mắt lửa giận trong lòng Hứa Tâm Sinh bùng lên, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước cách phòng làm việc không còn xa, cô hô lên: "Dừng xe!"

Tiếng hô này đánh thức tất cả mọi người, Trương Thiên Dao ở phía sau lại rất thản nhiên. Trương Hải phanh gấp, quay đầu nhìn cô: "Cô Hứa, làm sao vậy?"

Hứa Tâm Sinh đẩy cửa ra đi xuống.

Sầm Dã vừa mở mắt ra, nhìn thấy bóng cô lóe lên, thoáng cái ngồi thẳng, hô: "Ê đi đâu vậy?"

Hứa Tâm Sinh không đáp.

Mọi người trên xe hai mặt nhìn nhau, Trương Thiên Dao luôn nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô, mái tóc dài như thác nước, vòng eo mảnh khảnh, chân dài xinh đẹp, còn nhớ tới tối nay ở trên sân khấu, cô cùng Sầm Dã hợp tấu. Trong lúc đó như có một chiếc kim châm nhói vào tim. Khóe mắt liếc qua Sầm Dã bên cạnh, cũng đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô. Trương Thiên Dao hoặc là không làm, đã làm thì phải đến cùng, kéo mở

cửa xe, nhảy xuống. Kết quả là nghe thấy giọng Sầm Dã cực lạnh hỏi: "Dao Tử, vừa rồi cậu làm gì cô ấy hả?"

Mọi người trên xe nhìn nhau, Trương Thiên Dao đứng lại, quay đầu, cười lạnh: "Liên quan cái rắm!" Anh ta đá vào cửa xe, Trương Hải mắng: "Đệch, cậu đá xe làm gì?"

Trương Thiên Dao cũng không đáp, nhìn Hứa Tâm Sinh đằng trước, đuổi theo. Phía trước là cư xá Hứa Tâm Sinh ở rồi, Trương Thiên Dao nhanh chóng đuổi theo, kéo cô lại. Hai người đứng dưới đèn đường, đêm đông cô độc như thể một sân khấu kịch.

Trên xe hoàn toàn yên tĩnh, Triệu Đàm đột nhiên hỏi: "Làm sao bây giờ?" Cũng không biết anh ta hỏi ai.

Trương Hải lại cười nói: "Có thể làm sao chứ? Lúc này cậu đi qua à? Còn muốn làm anh em của Dao Tử không?"

Huy Tử cũng bật cười: "Đúng vậy, coi như là cãi nhau, thì cũng đừng xen vào việc của người khác."

Triệu Đàm bỗng nhiên quay đầu nhìn Sầm Dã. Sầm Dã phát hiện, vô thức muốn thốt ra: Nhìn ông đây làm gì? Cũng không biết là vì sao, lời nói đã đến cổ họng lại không thốt ra. Hai người liếc nhau, Triệu Đàm cười, nói với mọi người: "Chúng ta vẫn chỉ nên xem thôi, Dao Tử làm cô Hứa bực cũng không tốt."

Mọi người không có dị nghị, vì vậy xe dừng ở cách đó không xa, chờ đợi.

Sầm Dã nói không rõ trong lòng là dạng cảm xúc gì, nhìn hai người kia ở phía xa, có loại cảm giác không chân thực. Trương Thiên Dao biểu hiện rất rõ ràng, như khóc lại giống không khóc, như cười lại giống không cười, đang nói gì đó với Hứa Tâm Sinh. Hứa Tâm Sinh nghiêng đầu, cho

nên Sầm Dã không nhìn thấy mặt cô, vì vậy sự bức bối không ngừng sinh sôi trong lòng. Đó là một loại cảm giác rất không thoải mái, cảm giác bị người xâm lược. Cảm giác mơ nó anh sắp chịu thiệt rồi, rất là nguy hiểm, nhưng lại không thể nói rõ ràng. Tất cả đều là mơ hồ mà rục rịch. Trong lòng anh sớm coi Hứa Tâm Sinh trở thành người của mình, tay đàn cổ của anh. Hiện tại bị tay đàn ghita của anh che kín. Anh vô thức muốn bảo vệ cô. Tuy vậy lời của Huy Tử và anh Hải lại tựa như chiếc đinh, đóng đinh anh tại chỗ, không thể động đậy. Moá nó, anh là đàn ông mà không thể nhúc nhích. Vì vậy anh càng nôn nóng, rất muốn hút thuốc, từ trong túi lấy ra, nhìn chăm chăm không rời mắt vào hai người kia, ra sức hút thuốc. Huy Tử không tim không phổi lại kỳ quái mở miệng: "Tiểu Dã, sao tôi cảm thấy cậu rất căng thẳng?"

Sầm Dã gần như lập tức cãi lại: "Tôi căng thẳng cái lông? Ông đây đợi đến phát chán không được sao? Moá nó một ban nhạc còn làm cái gì chuyện xấu, đêch, còn muốn thi chung kết hay không? Dao Tử làm cái quái gì thế?" Anh nói quá có lý, mọi người không thể phản bác.

--

Khi Trương Thiên Dao đuổi theo, Hứa Tâm Sinh đã tỉnh táo lại. Anh gọi tên cô, cô đứng lại, nghĩ thầm không nên mềm lòng nữa, nói cho rõ ràng, xong hết mọi chuyện. Cho nên khi Trương Thiên Dao nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh lạnh như băng của cô, trong lòng thoáng run lên. Cô vô tình, thật ra anh ta đã rõ rồi, nhưng hết lần này tới lần khác không thể từ bỏ? Giống như chuyện ưa thích cô này, khi ở chung sớm chiều, đã không còn là trẻ tuổi ngả ngớn hảo sắc, mà trở thành chấp niệm và tùy hứng nào đó rồi.

Cô lạnh lùng, anh ta lại nở nụ cười, nói: "Tâm Sinh, vừa rồi tôi chỉ đùa thôi."

Hứa Tâm Sinh không muốn nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn anh ta, chờ đợi. Thái độ này khiến Trương Thiên Dao hơi khó xử, nhưng không thể

chịu nhận thua như vậy, vì vậy nụ cười càng thêm thản nhiên như không có việc gì: "Hôm nay tôi tìm cô là muốn thực hiện lời hứa."

Hứa Tâm Sinh: "Hả?"

Trương Thiên Dao nhìn chăm chăm vào nét mặt của cô, nói: "Hôm nay chúng ta thắng, đối thủ trận chung kết rất cùi bắp, vị trí quán quân cơ bản đã là của chúng ta rồi."

"Hả?"

Trong lòng Trương Thiên Dao luống cuống, nhưng vẫn kiên trì nói: "Cô đã nói, người giành được chức quán quân thành phố Tương, thì mới có tư cách theo đuổi cô. Hiện tại tôi có tư cách hay không?" Nói xong, anh ta vẫn lộ ra nụ cười bất an mà chờ mong của chàng thiếu niên trẻ tuổi. Đường như Trương Thiên Dao bình thường sáng sủa nhiệt tình lại trở lại rồi, chứ không phải người đàn ông tối tăm phiền muộn lạ lẫm trên xe kia.

Dáng vẻ này của anh ta lại khiến cho Hứa Tâm Sinh mềm lòng, cơn giận cũng tiêu tan vài phần, cô nói: "Trương Thiên Dao, cảm ơn anh yêu thích tôi. Thích người là một loại chuyện không dễ dàng. Cho tới bây giờ tôi vẫn luôn tôn trọng cảm giác của anh, tình cảm của anh. Nhưng đối với tôi, anh thật sự tìm nhầm người rồi. Tôi không có cảm giác đối với anh, như vậy cho dù sau này anh làm bất cứ điều gì, qua bao nhiêu lâu, tôi cũng sẽ không có cảm giác. Tôi là người như vậy, đây là chuyện không có cách nào làm được, anh thu lại tâm đi, tương lai anh sẽ thích người khác, sẽ đối xử với họ tốt hơn."

Trái tim Trương Thiên Dao không ngừng xoay tròn, trầm xuống đến tận hai bàn chân lạnh như băng. Cô nói rất chậm, ngữ khí vô cùng dịu dàng, khiến cho không người nào có thể tức giận. Cô thật sự cảm kích, cũng thật sự vô tình, nói lại vô cùng rõ ràng.

"Aiz..." Trương Thiên Dao thở ra một hơi, đề sự chua xót trong mắt xuống, còn có loại uất ức và hi vọng nhiều ngày giấu thật sâu ở trong lòng, anh ta không đầu không đuôi nói: "Nhưng nếu tôi không thích được người khác thì làm sao bây giờ?"

Ai ngờ Hứa Tâm Sinh chỉ thản nhiên cười, nói: "Anh sẽ thích được, người đó sẽ thưởng thức, coi trọng anh, tương lai anh nhất định sẽ gặp được, khi đó anh sẽ cảm thấy, Hứa Tâm Sinh chỉ đến thế mà thôi."

Đều đã nói đến nước này rồi, Trương Thiên Dao gật đầu, nở nụ cười, nói: "Ừ, tôi hiểu rồi, sau này sẽ không quẩn quít lấy cô nữa. Sau này là anh em, là đồng bọn trong ban nhạc. Chỉ có điều...Tôi còn cần một chút thời gian, mới có thể..."

Lúc này Hứa Tâm Sinh đã hoàn toàn mềm lòng, gật đầu: "Tôi hiểu, Dao Tử."

Trương Thiên Dao hít sâu một hơi, nói: "Còn có hôm nay...Vừa rồi, tôi thật sự là nhất thời cảm xúc dâng trào, trong lòng không được tốt cho lắm, không phải cố ý, xin lỗi."

Trên mu bàn tay Hứa Tâm Sinh dường như còn lưu lại nhiệt độ trong lòng bàn tay anh ta, nói: "Không có việc gì."

"Vây...Tạm biệt, Hứa Tâm Sinh." Anh ta nói, "Cô trở về đi, chú ý an toàn."

Hứa Tâm Sinh gật đầu, nói tạm biệt, quay người đi luôn. Trương Thiên Dao đột nhiên cảm giác được trận gió lạnh thổi qua hốc mắt, có chút đau đớn, anh ta đưa tay lau mắt, xóa đi tất cả, nhìn qua bóng lưng cô độc của cô, đột nhiên lại xúc động, mở miệng gọi: "Hứa Tâm Sinh."

Hứa Tâm Sinh đứng lại, quay đầu nhìn anh ta, ánh mắt bình tĩnh.

Trương Thiên Dao cười nói: "Lại hỏi một câu-- trong lòng cô, có phải đã có người rồi hay không?" Câu hỏi này khiến lòng anh ta chết lặng, đau đớn ùn ùn kéo đến, bởi vì người kia dù sao cũng là anh em của anh ta! Tuy vậy hiện tại anh ta muốn biết rõ ràng, chết thối khoái mình bạch.

Hứa Tầm Sinh khẽ giật mình, nhìn nét mặt anh ta, biết rõ không có thật sự buông tay. Một suy nghĩ hiện lên trong đầu cô-- trả lời "Vâng" có lẽ có thể làm cho anh ta chính thức hết hy vọng. Cô cũng đột nhiên nhớ tới Từ Chấn, vì thế gật đầu: "Đúng vậy, trong lòng tôi đã có người rồi."

CHÍ DÃ

Đinh Mặc

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Một Dao Trong Lòng (1)

Trương Thiên Dao đi trở về xe, trong ngực tràn ngập buồn bực, trong đầu cũng dần dần, thấy mọi người đang nhìn mình, đều là biểu lộ xem kịch vui. Chỉ có Sầm Dã, sắc mặt lạnh như băng khó coi, trong ánh mắt cũng âm trầm. Trương Thiên Dao chỉ cảm thấy một ngọn lửa bùng cháy trong lòng, ngồi vào ghế cạnh tài xế: "Lái xe!"

Trương Hải nói: "Dao Tử, làm sao vậy?"

Huy Tử khẽ cười: "Không phải là lại bị từ chối đấy chứ?"

"Câm miệng!" Trương Thiên Dao gần như lập tức rống lên. Thấy anh ta như thế, Huy Tử cũng khẽ giật mình, ngượng ngùng không lên tiếng.

Triệu Đàm và Sầm Dã đều không nói chuyện.

Đi một lát, Trương Hải hỏi: "Vậy có đi uống rượu không, dù sao cũng phải chúc mừng một chút."

Giọng Trương Thiên Dao suy sụp: "Các người đi đi, thả tôi ở phía trước là được."

"Đừng mà!" Mấy người mở miệng khuyên nhủ.

Trương Thiên Dao không chịu, cuối cùng vẫn xuống xe.

Đã là nửa đêm, cửa hàng còn mở rất ít, khắp nơi đều là cảnh tối lửa tắt đèn, Trương Thiên Dao tìm quán ăn khuya bọn họ thường đi, gọi bia, chậm rãi sâu khổ uống vào. Không bao lâu, đã có người ngồi xuống bên cạnh anh

ta. Trương Thiên Dao liếc, là Sầm Dã và Triệu Đàm, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, ôn hòa cùng bức bối, mệt mỏi và bất đắc dĩ, vì vậy không lên tiếng, tiếp tục ngửa đầu uống bia.

"Cho mỗi người chúng tôi ba chai." Sầm Dã nói với ông chủ.

"Đệch, hôm nay rõ ràng là chuyện vui vẻ, thật vất vả mới giành được thắng lợi. Hai người các cậu đừng có đều là đáng về mượn rượu tiêu sầu." Triệu Đàm khuyên nhủ.

"Cậu ta khởi đầu trước nhé." Sầm Dã nhàn nhạt nói, "Vậy chúng ta làm sao bây giờ, còn không phải theo cùng?" Lời này vốn có hàm ý vui đùa, Triệu Đàm hợp thời cười, muốn giảm bớt bầu không khí, Sầm Dã nói xong cũng nhìn Trương Thiên Dao. Ai ngờ tên này không thềm chịu nể mặt mũi, nốc hết một cốc nói: "Không muốn thì rút ngay, tôi không thiếu một anh em."

Triệu Đàm nghĩ thầm hỏng rồi, quả nhiên Sầm Dã từ từ thay đổi sắc mặt, sau đó trào phúng cười: "Cho rằng ông đây thềm cậu lắm à? Dao Tử, gần đây con mợ nó cậu đang làm gì? Buổi tối hôm nay đàn sai mấy âm, vừa rồi còn khiến Hứa Tâm Sinh giận, cậu xem mình đang làm gì? Tạm bợ sao? Vì một cô gái ngay cả ban nhạc cũng không để ý?"

Anh nói rất có lý, nếu là bình thường, có lẽ có thể mắng tỉnh người anh em kia. Thế nhưng mà tối nay, anh không nhắc tới Hứa Tâm Sinh còn tốt, nhắc tới Trương Thiên Dao lòng lại tràn đầy mãnh liệt đau đớn và ghen ghét. Trong đầu nhanh chóng hiện lên câu nói cuối cùng kia của Hứa Tâm Sinh: trong lòng tôi có người rồi.

Trương Thiên Dao bỏ cốc bia, quay người nắm chặt cổ áo Sầm Dã: "Mợ nó đừng ở trước mặt tôi nhắc tới Hứa Tâm Sinh!"

Triệu Đàm vội khuyên can, muốn tách hai người bọn họ ra, nhưng Sầm Dã nhìn chăm chăm vào Trương Thiên Dao, tiếng nói còn lạnh hơn:

"Tôi nhắc đến cô ấy thì làm sao?"

Trương Thiên Dao cười lạnh, đầu óc còn không kịp phản ứng, một cú đấm đã vung ra. Sầm Dã bị trúng giữa mặt, lập tức chảy máu mũi, kéo Trương Thiên Dao ra khỏi bàn đấm. Triệu Đàm thầm kêu không tốt, ông chủ quán đã hét lên, nhưng làm sao ngăn cản được hai người đang bốc hỏa.

Qua một lúc mới thôi.

Má phải Sầm Dã đỏ ửng, máu mũi dính khắp nơi, ngồi ở vĩa hè. Trương Thiên Dao cách anh hai mét, tình hình cũng cũng không khá hơn chút nào, mắt trái tím bầm, miệng đầy máu. Hai người tựa như hai con thú đấu bại, hốc mắt đỏ lên, buồn bực không lên tiếng.

Lúc Triệu Đàm khuyên can cũng đã trúng một đấm, lúc này bả vai vẫn còn hơi đau, đứng ở trước mặt hai người, trong lòng rất tức giận.

"Còn muốn đánh nữa hay không?" Triệu Đàm tức giận nói, "Anh em trong ban nhạc, moá nó còn nói cùng đi giành quán quân cả nước, chúng ta đi được đến bước này có dễ dàng gì? Vậy mà vì một người phụ nữ đánh nhau? Moá nó người phụ nữ này còn vừa giúp chúng ta thắng Hắc Cách Nghịch Biện! Các cậu không thấy mất mặt à!"

"Ai đánh nhau vì phụ nữ?" Sầm Dã lãnh đạm mở miệng, "Ông đây là không quen nhìn cậu ta như vậy."

Triệu Đàm chỉ một ngón tay, ra lệnh anh câm miệng. Trương Thiên Dao ở bên cạnh lại cười lạnh ra tiếng: "Tiểu Dã, cậu biết ông đây ghét nhất cậu ở điểm nào không? Trong lòng rõ ràng ưa thích, rõ ràng muốn cùng ông đây tranh giành, lại không thừa nhận."

Sầm Dã đứng dậy, ngắt lời anh ta: "Ai bảo tôi thích cô ấy?"

Trương Thiên Dao cũng đứng dậy: "Cậu không thích? Không thích mà cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn cô ấy, cô ấy dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu! Những ngày này đều như vậy, ông đây không phải kẻ mù!"

Nói xong trong lòng anh ta lại đau nhức, cũng không thèm suy nghĩ nói ra: "Tôi đã hỏi cô ấy, cô ấy từ chối tôi là vì trong lòng có người rồi, người kia chính là cậu! Mẹ nó, Tiểu Dã, cậu nói xem có lỗi với tôi hay không? Rõ ràng là tôi vừa ý cô ấy trước, tỏ thái độ muốn theo đuổi trước! Moá nó cậu vô thanh vô tức, nhưng vẫn cùng cô ấy mắt đi mày lại, hiện tại thì tốt rồi, cô ấy muốn đi theo cậu rồi! Ha ha...ông đây cũng không phải người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, cú đấm kia chính là cậu thiếu nợ ông đây. Sau này cậu và cô ấy thích thế nào, ông đây sẽ chống mắt nhìn, nếu không ông đây cũng không phải là Trương Thiên Dao! Các người yêu đương thì yêu mẹ nó đi! Cút!"

Trong lòng Triệu Đàm hoảng hốt, ánh mắt nhìn gương mặt lạnh như băng của Trương Thiên Dao trượt đến trên người Tiểu Dã. Sầm Dã dường như cũng có chút sững sờ, sắc mặt âm tình bất định. Ba người đàn ông yên tĩnh trong chốc lát.

Sầm Dã mở miệng: "Cô ấy...Thực sự nói như vậy?"

Trong lòng Triệu Đàm mắng một câu, còn không đợi Trương Thiên Dao mở miệng, anh ta đã nói ra: "Tiểu Dã, hiện tại ngay cả tôi cũng muốn đánh cậu."

Trương Thiên Dao giận đến mức không muốn động nữa, lạnh lùng liếc mắt.

Cả người Sầm Dã rõ ràng đã không còn giận nữa, chỉnh lại quần áo một chút, hai tay đút vào trong túi quần, nói: "Hai giờ chiều mai, luyện tập như thường lệ."

Triệu Đàm: "Được rồi chúng tôi sẽ đi, cậu còn không mau cút đi?"

Trương Thiên Dao không lên tiếng, xem như cam chịu.

Sầm Dã đi thẳng. Triệu Đàm và Trương Thiên Dao đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh đi xa, tên nhóc này bị đánh mà bước chân còn rất nhanh, lập tức không còn bóng dáng. Một lát sau, Trương Thiên Dao bỗng nhiên mở miệng: "Đàm Tử, đây không phải là hướng về nhà cậu nh?"

Triệu Đàm: "Á..."

"Đó là hướng đi đến nhà Hứa Tầm Sinh! Địch...Moá, tên cầm thú này!"

--

Sau khi về nhà Hứa Tầm Sinh tắm rửa xong, lại cảm thấy không buồn ngủ, tối nay được quá nhiều kinh nghiệm, trên sân khấu nhiệt liệt như mộng, còn có làm tổn thương Trương Thiên Dao vẫn khiến cô cảm thấy áy náy. Đêm khuya rồi, cũng không thể đánh đàn quấy rầy hàng xóm, dứt khoát bọc kín chắn, ngồi ở trước lò sưởi, bật đèn, tiếp tục khắc con dấu Sầm Dã thích kia để tĩnh tâm.

Đã sắp xong việc rồi.

Dần dần lòng cô bình tĩnh trở lại, còn thêm cả sự mềm mại. Cô giơ con dấu lên, nhìn kỹ dưới đèn một chút, xuyên thấu qua mặt đá, có ánh sáng nhạt mơ hồ. Nghĩ đến hôm nào đó đưa con dấu trước mặt Sầm Dã, đáng vẻ anh hiếu kỳ, lại ra vẻ chẳng hề để ý. Sau đó gần như có thể tưởng tượng ra sau này chỉ cần ban nhạc cần dùng đến chữ kí, anh từ trong túi lấy con dấu ra, bàn tay to lớn cầm lấy, sau đó còn hơi hột nói: "À, một người bạn khắc cho tôi, một con dấu chỉ có 2000 mà thôi, cô ấy bảo là vì tình bạn...không phải là bởi vì ông đây ca hát êm tai người gặp người thích sao?"

CHÍ DÃ

Đình Mặc

www.dtv-ebook.com

Review - Rabbitlyn

Nếu bạn là fans mù quáng của Đình Mặc như người review thì chắc chắn bạn sẽ đọc hết cuốn này. Nếu bạn mong đợi một cuốn sách về tuổi trẻ thì chắc bạn sẽ hợp vì Đình Mặc đã nói đây là cuốn sách viết về tuổi trẻ. Nếu bạn vẫn còn đang đi học, ngồi trên ghế nhà trường, tràn đầy mơ mộng về cuộc sống, chắc chắn bạn hợp với cuốn này.

Tuy là một fans Đình Mặc lâu năm nhưng mình không khuyến khích cũng như gợi ý cho cuốn sách này. "Chí dã" là cuốn sách lấy đề tài hoàn toàn khác với các đề tài trước đó của Đình Mặc. Tác phẩm lấy đề tài tuổi trẻ, ước mơ và có chút dính dấp đến showbiz. Có lẽ Đình Mặc đặt yếu tố tuổi trẻ và ước mơ nên hàng đầu nên tác phẩm này chỉ tập trung duy nhất vào hai yếu tố đó mà bỏ qua hoàn toàn sự thực tế.

Ban đầu đọc văn án và khoảng hai phần ba tác phẩm mình đã mong đây sẽ là một cuốn hiện thực và có độ ngược khá như "Mạc phụ Hàn Hạ" nhưng rồi Đình Mặc đã bóp nát ảo tưởng của mình bởi nó quá hường phấn, quá không thật. Ban nhạc Triều Mộ thành công nhanh quá, Sầm Dã chỉ mất hai năm lên đến đỉnh cao, thoát ly khỏi hãn công ty chống lưng phía sau cho mình, scandal của Sầm Dã được giải quyết đơn giản như trò trẻ con, mọi người trong giới showbiz sao mà đáng yêu tốt bụng quá trời trong khi ai biết về Cbiz đủ hiểu nó thối nát cỡ nào. Thêm vào đó Hứa Tầm Sinh sao mà tha thứ cho Sầm Dã dễ dàng quá vậy khi người đàn ông ấy đã từng suýt phản bội cô.

Điểm thứ hai mình không thích ở tác phẩm này đó là xây dựng nam chính quá không thuyết phục. Đình Mặc đã có ý muốn xây dựng Sầm Dã

thành Lâm Mạc Thần version 2 nhưng quả thực Sầm Dã khó mà so được với Lâm Mạc Thần. Mình chấp nhận ban đầu Sầm Dã bông bột, sống hết mình cho đam mê, nhưng mình không chấp nhận Sầm Dã của hai năm xa cách mà thành công đến quá dễ dàng, hơn thế Đinh Mặc không đủ độ ngược với Sầm Dã khi mà chỉ qua tầm khoảng hơn mấy tháng mà đã dễ dàng theo đuổi lại Hứa Tầm Sinh. Mô típ theo đuổi lại Hứa Tầm Sinh khiến mình nhớ tới Tô Lập trong "Khi lướt qua nhau" đã theo đuổi Tống Giai Nam. Cũng là trở thành một người bạn tri âm qua mạng, nhưng Tô Lập có gì đó đi sâu dần vào tâm trí Tống Giai Nam thì Sầm Dã sao quá dễ dàng bắt lấy trái tim Hứa Tầm Sinh. Mình biết Đinh Mặc muốn xây dựng một nhân vật không mắc chứng "một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng", nhưng phải chăng Hứa Tầm Sinh quá dễ dàng tin người. Mình cảm thấy chỉ cần hai năm mà Đinh Mặc đã dễ dàng xây dựng cho Sầm Dã đạt tới đỉnh cao khiến cho người đọc như mình cảm thấy đưa ép chín không ngọt. Bởi lẽ mình là đứa đu theo idol hơn chục năm và idol nhà mình phải chật vật rất lâu mới được công nhận là huyền thoại, là nhóm nhạc nữ đỉnh cao. Vậy nên yếu tố này hoàn toàn không thuyết phục mình.

Điểm thứ ba mình không thích ở tác phẩm đó là xây dựng Hứa Tầm Sinh quá siêu thực, gần như biết chơi mọi nhạc cụ, đàn tranh siêu đỉnh, piano cũng cấp 10, đã thế còn có một giọng hát du dương cộng thêm khả năng sáng tác có thể được coi là đại thần trên mạng. Dù biết Đinh Mặc xây dựng cho Hứa Tầm Sinh xuất thân từ gia đình có truyền thống âm nhạc, bạn trai cũ là thiên tài hát chính trong nhóm nhạc rock&roll, bản thân Hứa Tầm Sinh cũng có thiên phú nhưng mình vẫn không thể nào chấp nhận quả buff nhân vật kinh khủng đến vậy. Thêm yếu tố Hứa Tầm Sinh khi còn hoạt động cùng Triều Mộ không lộ mặt khi thi đấu và thậm chí quảng cáo đại ngôn cũng không cần lộ rõ mặt càng thể hiện điểm trừ lớn cũng như lỗi hổng nặng về kiến thức Cbiz.

Có lẽ Đinh Mặc viết cuốn sách này nhằm cổ vũ người trẻ tuổi hướng đến ước mơ, nhưng với mình kiểu nội dung viễn vông thế này sẽ khiến

những nhiều người không đối mặt được với hiện thực tàn nhẫn. Nếu như mình còn ở lứa tuổi teen, đang đi học, chưa ra trường đi làm có lẽ mình sẽ thích "Chí dă", nhưng mà mình đã quá tuổi sống trong thế giới màu hồng, quá tuổi phải sống chết với ước mơ.

Rate: 2/5

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tiếng Đàn Trong Tuyết Mùa Đông.(1)

Chương 2: Đông Tuyết Nghe Đàn (2)

Chương 3: Ông Đây Không Bán

Chương 4: Duy Ngã Độc Tôn (1)

Chương 5: Duy Ngã Độc Tôn (2)

Chương 6: Bộc Lộ Tài Năng.(1)

Chương 7: Bộc Lộ Tài Năng.(2)

Chương 8: Tư Cách Theo Đuổi

Chương 9: Ba Lần Cho Đồ Ăn

Chương 10: Ông Tám Tiểu Dã (1)

Chương 11: Ông Tám Tiểu Dã (2)

Chương 12: Cô Ấy Không Nhìn Tôi (1)

Chương 13: Cô Ấy Không Nhìn Tôi (2)

Chương 14: Ông Đây Vui Vẻ

Chương 15: Ông Đây Biết Sai Rồi (1)

Chương 16: Ông Đây Biết Sai Rồi (2)

Chương 17: Bảo Bối Đừng Chạy (1)

Chương 18: Bảo Bối Đừng Chạy (2)

Chương 19: Hello Keyboard (1)

Chương 20: Hello Keyboard (2)

Chương 21: Hello Keyboard (3)

Chương 22: Yêu Nữ Ngông Cuồng (1)

Chương 23: Yêu Nữ Ngông Cuồng (2)

Chương 24: Không Có Thuốc Chữa (1)

Chương 25: Không Có Thuốc Chữa (2)

Chương 26: Ai Dẫn Đến Phong Ba (1)

Chương 27: Ai Dẫn Đến Phong Ba (2)

Chương 28: Trong Lòng Người Nọ

Chương 29: Một Dao Trong Lòng.(1)
Review - Rabbitlyn